STAR WARS I

AMENINȚAREA FANTOMEI

TERRY BROOKS

Terry Brooks

AMENINŢARE A FANTOMEI

După un scenariu de George Lucas

V.2.0

V.2.0

Terry Brooks
The Phantom Menace
2

1999

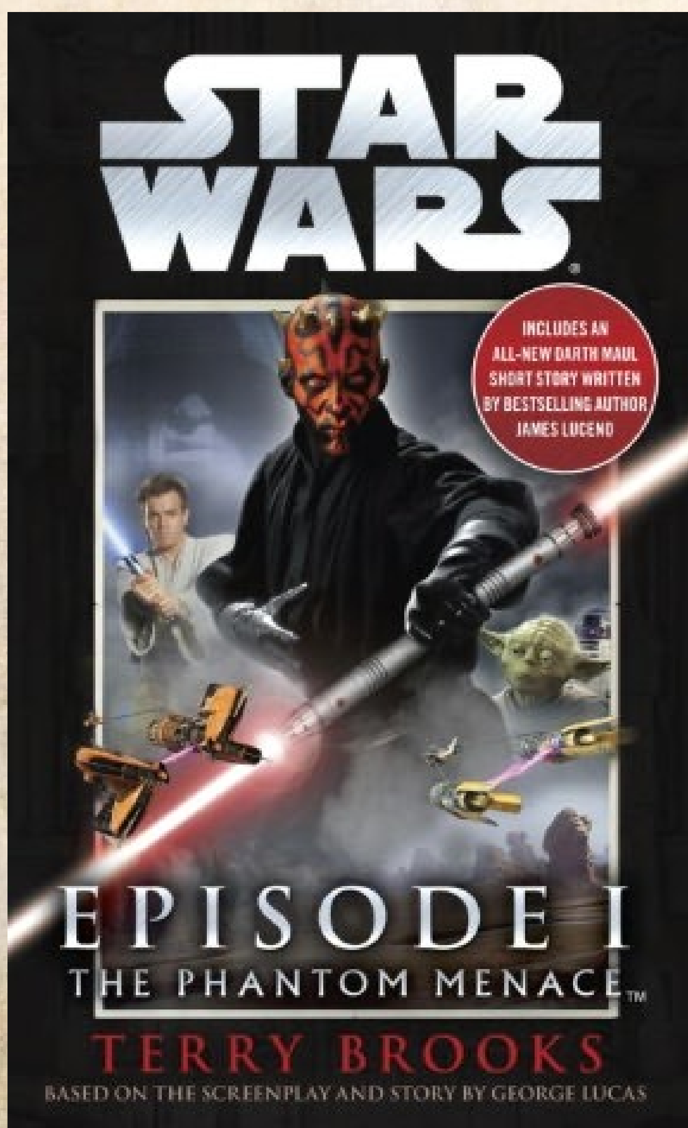

Terry Brooks

Născut în 1944, Terry Brooks este un autor american de ficţiune fantastică. De-a lungul carierei sale, a scris 23 de cărţi considerate bestseller de New York Times. Are peste 21 milioane de cărţi vândute în întreaga lume. Este unul dintre scriitorii în viaţă cu cele mai mari vânzări de cărţi de literatură fantastică.

Acţiunea din „Ameninţarea Fantomei” se petrece imediat după cea din „Darth Maul – Vânătorul din Umbră”.

Pentru Lisa, Amanda şi Alex, copiii care au crescut cu basmul pentru Hunter, primul din generaţia următoare.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată:

1.

Tatooine

Sorii dogoreau pe cerul albastru, lipsit de nori, învăluind deşerturile vaste ale planetei într-o lumină albă, strălucitoare. Reflectate de sol, razele se ridicau de pe terenul nisipos şi plat într-un val tremurător de căldură pârjolitoare, acoperind spaţiile dintre versanţii muntoşi masivi şi formaţiunile stâncoase solitare – singura caracteristică distinctivă a planetei. Monoliţii brăzdaţi adânc se ridicau ca nişte santinele ce vegheau în pâclă.

Când concurenţii ţâşniră, cu motoarele mugind ambalate la maxim, căldura şi lumina părură că se sparg

şi munţii înşişi se cutremurară.

Anakin Skywalker pătrunse în curba care-l purta pe sub arcul de piatră care marca intrarea în Canionul Cerşetorilor, în primul tur al cursei, şi împinse puţin manetele, alimentând motoarele cu combustibil. Reactoarele vuiră, cel din dreapta mai tare decât celălalt, aplecând puternic spre stânga ataşul în care stătea băiatul. Anakin corectă prompt direcţia şi redresă vehiculul, apoi apăsă din nou manetele, ţâşnind pe sub stâncă. Tulburat de jeturile reactoarelor, nisipul fin se ridică în văzduh, în vârtejuri ce dansau printre valurile de căldură. Anakin năvăli în canion ca o nălucă, cu degetele jucându-i mereu peste comenzi, ţinând ferm direcţia.

Totul se derula rapid, practic instantaneu. O singură greşeală, o singură eroare ar fi fost de-ajuns să l scoată din cursă. Şi ar fi avut mare noroc dacă rămânea în viaţă. Asta îl şi atrăgea; puterea aceea, viteza ameţitoare – totul depindea de mâinile sale şi nu avea voie să greşească. Două turbine enorme trăgeau ataşul fragil peste întinderile nisipoase, ocolind crestele zimţate, coborând depresiunile adumbrite şi râpele ameţitoare, în viraje întortocheate şi salturi bruşte, cu cea mai mare viteză pe care o putea atinge pilotul. Cablurile de control plecau din ataş spre motoare, iar cuplajele energetice conectau motoarele între ele. Dacă oricare dintre cele trei componente s-ar fi lovit de o stâncă, întregul ansamblu ar fi colapsat într-un potop de schije metalice şi o cascadă arzătoare de combustibil. Dacă oricare dintre componente s-ar fi desprins, totul s-ar fi sfârşit.

Un zâmbet de satisfacţie apăru pe chipul lui Anakin, în timp ce împinse şi mai mult manetele.

În faţă, canionul se îngusta, iar umbrele sporeau. Anakin coborî spre fanta de lumină ce ajungea pe fund, rămânând cât mai aproape de sol, unde deschiderea era mai largă. Dacă stătea prea sus, risca să atingă stâncile

care străjuiau ambele părţi ale defileului. Asta i se întâmplase lui Regga, într-o cursă de luna trecută, şi încă nu reuşiseră să-i adune toate bucăţelele.

El însă n-avea să păţească aşa ceva.

Împinse din nou manetele şi ţâşni prin capătul canionului, cu motoarele urlând deasupra întinderii de nisip.

În ataş, cu mâinile pe comenzi, Anakin putea simţi vibraţia motoarelor urcând prin cablurile conectoare şi umplându-l cu muzica lor. Îmbrăcat în combinezonul improvizat, cu cască de protecţie, ochelari şi mănuşi, era atât de adâncit în scaun, încât percepea curentul de aer care gonea nebuneşte pe sub el. Atunci când participa la curse, nu era niciodată un simplu pilot, niciodată o parte a întregului, ci mai degrabă, se contopea cu motoarele şi cu ataşul, formând un ansamblu strâns legat, într-un mod pe care nici el nu-l putea explica în totalitate. Cunoştea fiecare şurub, fiecare vibraţie, fiecare tracţiune şi fiecare rotaţie. În orice clipă, simţea cu exactitate ce se întâmplă în fiecare părticică a vehiculului. Acesta îi vorbea în propria sa limbă, un amestec de sunete şi senzaţii, şi, deşi nu folosea cuvinte, Anakin putea înţelege tot ce-i spunea.

Uneori, gândea băiatul, putea simţi ce-i va spune chiar înainte de a se întâmpla.

Un fulger de metal portocaliu trecu ca o nălucă prin dreapta şi Anakin văzu în faţa sa X-ul distinctiv al flăcărilor din duzele motoarelor lui Sebulba, care prelua astfel conducerea cursei pe care băiatul o dominase până atunci, ca urmare a unui start neobişnuit de rapid. Fruntea i se încreţi şi simţi dezgust faţă de sine însuşi, pentru pierderea concentrării, dar şi faţă de concurentul său. Subţiratec şi crăcănat, Sebulba era la fel de deformat pe dinăuntru ca şi pe dinafară, un adversar periculos, care câştiga adesea şi căruia îi făcea plăcere s-

o facă pe seama celorlalţi. Numai în ultimul an, dugul provocase altor concurenţi peste o duzină de accidente şi ochii îi licăreau de o plăcere răutăcioasă atunci când le povestea, pe străzile prăfuite din Mos Espa. Anakin îl cunoştea bine şi ştia că nu trebuia să rişte cu el.

Împinse manetele şi ambală motoarele, năpustindu-se înainte.

Nu-l ajuta cu nimic, gândi privind cum reducea distanţa până la Sebulba, că el era fiinţă umană sau, mai rău, că era singurul umanoid care pilotase vreodată în cursele de ataşe. Despre cursele acelea periculoase, care reprezentau adevărata testare a abilităţilor şi curajului, şi sportul cel mai gustat de locuitorii din Mos Espa, se afirma că nu erau la îndemâna umanoizilor. Pentru alte făpturi, membrele numeroase şi multiarticulate, capetele care se puteau răsuci cu 180 de grade şi corpurile ce se contorsionau ca şi cum n-ar fi avut deloc oase, constituiau avantaje pe care oamenii nu le puteau contracara în mod normal. Piloţii cei mai faimoşi, elita elitelor, erau fiinţe cu forme stranii şi complexe, cărora le plăcea să-şi asume riscuri ce frizau nebunia.

Departe de imaginea acelor piloţi faimoşi, Anakin avea însă atâta intuiţie în înţelegerea aptitudinilor necesare curselor şi era atât de familiarizat cu cerinţele lor, încât lipsa celorlalte atribute părea că nu contează deloc. Era de neînţeles pentru oricine, iar mai ales pe Sebulba îl dezgusta şi-l irita peste măsură.

Cu o lună în urmă, în altă cursă, dugul viclean încercase să-l împingă pe Anakin într-o stâncă. Eşuase numai pentru că băiatul îl simţise venind din spate şi pe dedesubt, cu o drujbă neregulamentară extinsă pentru a-i tăia cablul de oţelton din dreapta, şi de aceea se putuse ridica înainte de dezastru. Acţiunea îl făcuse să piardă cursa, dar îi îngăduise să-şi salveze viaţa. Fusese un compromis pentru care Anakin continua să fie furios.

Concurenţii goneau acum printre coloanele vechilor statui şi peste pista arenei în amfiteatru construită la marginea lui Mos Espa. Trecură pe sub arcul învingătorului, apoi prin faţa tribunelor umplute până la refuz de spectatori care îi încurajau, pe lângă droizii de la standuri, atelierele de reparaţii şi lojele din care hutii îi priveau, în splendoarea lor izolată, deasupra fiinţelor de rând. Din cabina aflată în turnul din centrul arcului, troigul bicefal, crainicul cursei, anunţa numele şi poziţiile piloţilor. Anakin îşi permise o ocheadă scurtă spre figurile înceţoşate, care rămaseră atât de repede în urmă, încât părură un simplu miraj. Mama sa, Shmi, se afla printre ele, îngrijorată ca de obicei. Detesta să-l vadă concurând în curse, dar nu se putea opri să nu vină în tribună. Nu i-o spusese niciodată, însă Anakin bănuia că era convinsă că, prin simpla prezenţă, putea împiedica să i se întâmple ceva rău. Deocamdată, aşa fusese. Anakin se prăbuşise de două ori şi nu reuşise să termine nici măcar o cursă, dar, după mai bine de şase întreceri, rămăsese nevătămat. Şi îi plăcea să-şi ştie mama în tribune. Îi dădea un sentiment straniu de încredere în propriile forţe, deşi nu dorea să se gândească prea mult la senzaţia aceea.

De altfel, ce alternativă aveau ei? Băiatul participa la curse fiindcă era talentat. Watto o ştia, iar Anakin trebuia să facă tot ce dorea Watto. Acela era preţul pe care îl plăteau sclavii, şi Anakin Skywalker fusese sclav de când se născuse.

Canionul Arcuit apăru în faţa lui, larg şi adânc, o întindere de piatră care ducea spre Defileul Steiurilor, un canal întortocheat pe care concurenţii trebuiau să-l parcurgă în drum spre uriaşele şesuri nisipoase de departe. Zburând la mică înălţime în faţa băiatului, Sebulba încerca să se depărteze. Răspândiţi prin canion, alţi trei piloţi se apropiaseră acum de Anakin. Dintr-o

privire, băiatul îi recunoscu pe Mawhonic, Gasgano şi Rimkar, în bizarul său ataş sferic. Toţi trei reduceau distanţa faţă de el. Anakin se pregăti să accelereze, apoi se răzgândi. Se afla prea aproape de defileu. Dacă ambala prea tare, ar fi fost în pericol. Timpul de reacţie în canalul adânc era aproape zero. Mai bine să aştepte.

Mawhonic şi Gasgano părură de aceeaşi părere, plasându-se înapoia lui Anakin, pe măsură ce se apropiau de deschizătura în stâncă. Rimkar nu se mulţumi însă să aştepte, ci acceleră, depăşindu-l cu numai câteva secunde înainte de a intra în defileu, şi dispăru în întuneric.

Anakin echilibră ataşul, ridicându-l deasupra fundului canalului presărat cu stânci ascuţite, şi lăsă memoria şi instinctele să-l conducă prin traseul sinusoidal. Când pilota într-o cursă, totul în jur încetinea, nu accelera. Era cu totul altfel faţă de cum te-ai fi aşteptat. Stâncile, nisipul şi umbrele treceau pe lângă el, într-un melanj nebunesc de modele şi forme, dar totuşi băiatul le distingea cu claritate. Toate detaliile păreau că-i sar în ochi, ca şi cum ar fi fost iluminate exact de ceea ce ar fi trebuit să le camufleze. Se gândea că ar fi putut pilota chiar cu ochii închişi, într-atât era de legat de tot ceea ce-l înconjura, într-atât era de conştient de locul în care se afla.

Înaintă rapid prin defileu, întrezărind la răstimpuri flăcările duzelor lui Rimkar, care pâlpâiau stacojii în umbre. Hăt deasupra sa, cerul era o dungă albastră strălucitoare care cobora parcă prin mijlocul muntelui, trimiţând o undă plăpândă de lumină ce-şi pierdea strălucirea cu fiecare metru, astfel că, atunci când ajungea la adâncimea la care se aflau Anakin şi ceilalţi concurenţi, abia dacă despica întunericul. Cu toate acestea, băiatul era liniştit şi concentrat, în timp ce pilota ataşul legat de motoare, absorbit de duduitul şi

murmurul vehiculului şi de întunericul moale, catifelat, care-l înconjura.

Când ieşiră din nou la lumină, Anakin împinse manetele şi se lansă în urmărirea lui Sebulba. Mawhonic şi Gasgano erau imediat în spatele lui. În faţă, Rimkar îl ajunsese pe Sebulba şi încerca să-l depăşească. Dugul deşirat ridică puţin motoarele sale în X, încercând să lovească ataşul lui Rimkar, dar acesta viră şi se îndepărtă neatins. Unul lângă celălalt, cei doi trecură peste podiş, îndreptându-se spre Crevasa Metta. Anakin se apropia de ei, îndepărtându-se de Mawhonic şi Gasgano. Lumea puteau să spună ce voia despre Watto (şi erau destule lucruri urâte de spus), dar acesta îşi întreţinea excelent vehiculele. Motoarele uriaşe zvâcniră ascultătoare atunci când Anakin le alimentă cu mai mult combustibil şi, în câteva secunde, ajunse lângă X-ul lui Sebulba.

Erau la egalitate, când ajunseră la Crevasa Metta şi plonjară vuind în râpa adâncă.

Aşa cum ştia orice pilot, trucul picajelor era să capeţi suficientă viteză în timpul coborârii, ca să câştigi timp faţă de ceilalţi concurenţi, dar să poţi redresa înainte de a te zdrobi de stâncile de dedesubt. De aceea, atunci când Sebulba se ridică mai devreme decât ar fi trebuit, Anakin fu surprins pe moment. Simţi apoi cum jeturile de gaze evacuate prin duzele motoarelor în X îi lovesc ataşul. Dugul viclean lăsase numai impresia că va redresa, pentru ca, în mod deliberat, să se plaseze deasupra lui Anakin şi Rimkar şi să se folosească de gazele de propulsie ca să-i izbească pe aceştia de stânci.

Luat complet prin surprindere, Rimkar reacţionă reflex şi apăsă puternic manetele, intrând direct în munte. Fragmente din ataşul şi motoarele sale se revărsară din stâncă, într-o ploaie de schije metalice, lăsând o cicatrice neagră şi prelungă pe suprafaţa rocii.

Anakin ar fi putut avea aceeaşi soartă, dacă nu s-ar fi lăsat călăuzit de instincte. Aproape înainte de a şti ce face, chiar în momentul în care simţi flăcările lui Sebulba izbindu-l, redresă şi se îndepărtă de munte, aproape lovindu-se de dug, care, surprins la rândul lui, viră larg, pentru a se salva. Manevra bruscă a lui Anakin îl propulsă pe băiat în plină bătaie a sorilor, departe de traseu, într-o tumbă necontrolată. Trase maneta înspre el, încetini, tăie alimentarea cu combustibil şi privi solul care se grăbea să-l întâmpine, ca un ocean de nisip şi de lumină reflectată.

Impactul fu violent. Ambele cabluri de control fură retezate, motoarele uriaşe zburară care încotro, iar ataşul viră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, pentru ca în cele din urmă să pornească de-a rostogolul. Anakin nu putu decât să se proptească cu braţele în interior, rotindu-se şi învârtindu-se prin nisip şi căldură, şi rugându-se să nu se izbească de vreo stâncă. Se auziră scrâşnete metalice ca nişte gemete, iar praful umplu interiorul ataşului. Undeva în dreapta, un motor explodă, cutremurând solul. Anakin se sprijinea cu mâinile de ambele extremităţi ale carlingii, rămânând în echilibru, în timp ce tumbele ataşului continuau.

Se opri finalmente, răsturnat pe o parte. Anakin aşteptă un moment, apoi îşi desfăcu centura de siguranţă şi se târî afară. Căldura deşertului îl lovi năucitor, iar lumina orbitoare a soarelui îi pătrunse prin ochelarii de protecţie. Deasupra, ultimul concurent se îndepărta spre orizontul albastru, cu motoarele ambalate la maxim. Apoi se aşternu liniştea, adâncă şi profundă.

Anakin privi în jur, spre ceea ce mai rămăsese din motoare, evaluând pagubele şi munca necesară pentru a le repune în funcţiune. Apoi se uită la ataş şi nu-şi putu stăpâni o grimasă: Watto n-avea să fie deloc mulţumit.

Watto nu era însă niciodată mulţumit.

Băiatul se sprijini cu spatele de epavă, adăpostindu-se pe cât putea de pârjolul sorilor gemeni ai lui Tatooine. În câteva minute, un speeder de sol urma să apară să-l recupereze. Watto va veni cu siguranţă, pentru a-l face cu ou şi cu oţet. Şi mama lui Anakin avea să fie acolo, ca să-l îmbrăţişeze şi să-l ducă acasă. Nu era deloc mulţumit de turnura pe care o luaseră lucrurile, dar nu se simţea nici descurajat. Ar fi putut câştiga, dacă Sebulba ar fi alergat corect. Ar fi putut câştiga cu uşurinţă.

Suspină şi-şi dădu casca pe ceafă.

Într-o bună zi, avea să câştige o mulţime de curse. Poate chiar la anul, când urma să împlinească zece ani.

2.

— Ai idee cât o să mă coste chestia asta, băiete? Ai cea mai mică idee? *Oba chee kal*.

Watto se agita în faţa lui, vorbind fără să-şi dea seama în huttă, limbă care-i oferea o gamă largă de adjective insultătoare. Anakin stătea stoic în faţa lui, inexpresiv, cu ochii aţintiţi asupra toydarianului albăstriu şi grăsuţ care plutea în faţa sa. Aripile lui Watto băteau atât de repede, încât păreau gata să se desprindă de trupul durduliu. Lui Anakin îi venea să râdă, într-atât de bine îşi imaginase scena aceasta. Nu era însă cazul să râdă tocmai acum.

Când Watto se opri să-şi tragă respiraţia, Anakin spuse încet:

— N-a fost vina mea. Sebulba m-a lovit cu gazele de propulsie şi aproape că m-a zdrobit în Crevasa Metta. A trişat.

Gura lui Watto se mişcă, de parcă ar fi mestecat ceva, iar trompa se zbârci peste colţii ce-i ieşeau în afară.

—Bineînţeles c-a trişat, băiete! El trişează-

ntotdeauna! Aşa şi câştigă! Poate c-ar trebui să trişezi şi tu din când în când! Poate c-aşa nu te-ai mai prăbuşi mereu şi nu m-ai mai costa atâţia bani!

Se aflau în prăvălia lui Watto, din cartierul negustoresc din Mos Espa, o colibă sărăcăcioasă din lut şi nisip, ticsită cu piese de rachete şi motoare demontate din epave. Înăuntru era umbră şi răcoare, întrucât arşiţa planetei era oprită de pereţii groşi, dar şi aici praful atârna suspendat în fuioare ceţoase, reflectând lumina proiectată de lămpi. Cursa se încheiase demult, iar sorii gemeni coborâseră spre orizont, o dată cu apropierea lentă a serii. Epavele ataşului şi motoarelor fuseseră transportate de droizi la prăvălie; Anakin fusese adus şi el, dar cu mai puţin entuziasm.

— *Rassa dwee cuppa, peedunkel!* Zbieră Watto, într-o nouă răbufnire în huttă.

Corpul îndesat avansa câţiva centimetri clătinându-se la fiecare epitet, făcându-l pe Anakin să se retragă, în ciuda fermităţii sale. Braţele şi picioarele osoase ale negustorului erau însoţite de mişcări ale capului şi corpului ce-i confereau un aspect amuzant. Toydarianul era furios, dar Anakin îl mai văzuse în starea aceea şi ştia la ce să se aştepte. Nu se făcu mic şi nici nu-şi plecă fruntea, ci acceptă morala fără să clintească. Era sclav, iar Watto era stăpânul lui. Muştruluielile făceau parte din viaţă. Mai mult, Watto urma să se liniştească în curând, accesul de furie fiind doar un mijloc prin care putea arunca vina pe altcineva, după care lucrurile aveau să revină la normal.

Toate cele trei degete ale mâinii drepte a negustorului erau aţintite asupra băiatului.

— N-ar trebui să te mai las să pilotezi pentru mine! Asta ar trebui să fac! Ar trebui să găsesc alt pilot!

— Cred că-i o idee foarte bună, fu de acord Shmi.

Mama lui Anakin stătea deoparte. Nu scosese nici un

cuvânt cât ţinuse diatriba lui Watto, dar acum profită rapid de sugestia pe care, dacă ar fi fost întrebată, ar fi făcut-o şi ea.

Watto se răsuci violent, cu aripile zumzăind şi zbură spre ea ca s-o înfrunte. Privirea ei calmă îl opri însă undeva în aer, la mijlocul distanţei dintre mamă şi fiu.

— Este oricum prea periculos, continuă femeia înţelept. E doar un copil.

Negustorul trecu imediat în defensivă.

— E băiatul meu, proprietatea mea, şi-o să facă ce vreau eu!

— Exact, sclipiră aprins ochii negri ai lui Shmi. Tocmai de aceea nu va mai concura, dacă nu vreţi s-o facă. N-aţi spus tocmai asta?

Watto păru contrariat. Deschise gura, dar nu rosti nici un cuvânt. Anakin îşi privi mama admirativ. Părul ei negru şi lung începuse să încărunţească, iar mişcările cândva graţioase erau acum încetinite de trecerea anilor. El însă o considera frumoasă şi curajoasă. O considera perfectă.

Negustorul se mai apropie cu câţiva centimetri de femeie, apoi se opri din nou. Shmi stătea dreaptă şi neclintită, la fel ca Anakin, refuzând să cedeze. Watto o privi cu asprime, după care se întoarse şi zbură spre băiat.

— O să repari tot ce-ai stricat! Îl ameninţă cu degetul. Vei repara motoarele şi ataşul, şi le vei face ca noi! Ba chiar mai bune! Şi vei începe chiar acum. Treci la treabă!

Se întoarse apoi sfidător spre Shmi.

— Mai e încă mult până se-ncheie ziua, aşa că băiatul poate să muncească! Timpu-nseamnă bani! Gesticulă mai întâi spre mamă, apoi spre fiu: La treabă amândoi! La treabă, hai, la treabă!

Shmi îl privi pe Anakin cu un zâmbet cald.

— Du-te, îi spuse, te aştept la cină.

Se întoarse şi ieşi pe uşă. După ce aruncă spre Anakin o ultimă privire dispreţuitoare, Watto o urmă. Băiatul rămase o secundă în prăvălia semiîntunecată, privind în gol. Se gândea că n-ar fi trebuit să piardă cursa. Data viitoare (şi, după cum îl cunoştea pe Watto, avea să existe o dată viitoare), n-o va mai pierde.

Suspinând frustrat, se întoarse şi ieşi în curtea din spatele prăvăliei. Era un băiat scund, deşi împlinise nouă ani, destul de bine legat, cu o claie de păr nisipiu, ochi albaştri, nas cârn şi privire întrebătoare. Iute şi puternic pentru vârsta sa, manifesta aptitudini în direcţii care-i surprindeau mereu pe cei din jur. Devenise deja un pilot apreciat în cursele de ataşe, ceva inedit pentru un umanoid de vârsta lui, şi avea dexteritate tehnică, care-i permitea să repare aproape orice. Îi era folositor lui Watto în ambele domenii, iar negustorul nu era genul care să irosească talentul unui sclav.

Nimeni însă, cu excepţia lui Shmi, nu ştia de presentimentele sale. Adesea Anakin simţea lucrurile chiar înainte să se întâmple. Era ca o volbură prin aer, o şoaptă de avertizare, sau o sugestie pe care nimeni altul n-o putea simţi. Îl ajutase mult în curse, dar şi în alte ocazii. Deţinea talentul de a recunoaşte cum stăteau lucrurile, sau cum puteau să fie organizate mai bine. La numai nouă ani, vedea deja lumea într-un mod în care mulţi adulţi n-aveau s-o vadă niciodată.

Deşi în clipa aceea nu-l ajuta cu nimic.

Trase un şut în nisipul curţii, ridicându-l în aer, şi porni spre locul unde droizii depozitaseră motoarele şi ataşul. În mintea lui se gândea deja ce trebuia să facă pentru a repara motoarele. Cel din dreapta scăpase aproape neatins, dacă nu lua în considerare zgârieturile. Cel din stânga era însă distrus, ataşul se turtise şi îndoise, iar consola de comandă fusese făcută bucăţi.

— Grabă, murmură ca pentru sine. Pur şi simplu grabă!

Droizii ieşiră la chemarea lui şi se puseră pe treabă, demontând vehiculul avariat. După ce scotoci câteva minute printre rămăşiţe, Anakin îşi dădu seama că avea nevoie de piese de care Watto nu dispunea în mod curent, inclusiv de varistoare termice şi relee pentru turbine. Înainte de a începe reasamblarea ataşului, trebuia să le cumpere de la alţi negustori, iar lui Watto nu avea să-i placă asta. Detesta să cumpere din alte prăvălii, insistând că avea deja tot ce era valoros, cu excepţia cazurilor în care piesa respectivă provenea din afara planetei. Faptul că ar fi obţinut prin troc piesele necesare nu părea să i diminueze ranchiuna care îl încerca atunci când trebuia să negocieze cu localnicii. Ar fi preferat să câştige ceea ce-i trebuia la o cursă. Sau, mai simplu, să fure.

Anakin privi spre cer; lumina zilei începuse să pălească. Răsăreau primele stele, stropi mici şi argintii pe fundalul tot mai negru al serii. Lumi pe care băiatul nu le văzuse niciodată, şi la care nu putea decât să viseze, aşteptau acolo, dar, într-o bună zi, avea să le viziteze. Nu va rămâne pe Tatooine o veşnicie. În nici un caz.

— Pst! Anakin!

O voce îi şopti cu precauţie numele, chemându-l din spatele curţii, şi două umbre se strecurară prin gaura îngustă din gard, în colţul unde sârma acestuia cedase. Erau Kitster, cel mai bun prieten al său, şi Wald, alt prieten, care-l urma aproape. Kitster era micuţ şi oacheş, cu părul tăiat într-o chică scurtă, cu haine largi, croite astfel încât să păstreze umezeala şi să nu permită pătrunderea nisipului şi a căldurii. Wald era rodian şi venise recent pe Tatooine. Deşi cu câţiva ani mai tânăr decât prietenii lui, era curajos, astfel că aceştia îi îngăduiau de cele mai multe ori să-i însoţească.

— Ce faci Annie? Întrebă Kitster, privind în jur precaut, aşteptându-se parcă în fiecare clipită să-l vadă pe Watto apărând de după colţ.

Anakin strânse din umeri.

— Watto spune că trebuie să repar ataşul, să-l fac să arate ca nou.

— Bine, dar nu azi. Ziua-i pe terminate. Haide! Ai toată ziua de mâine la dispoziţie pentru asta. Hai să bem un bliel rubiniu.

Era băutura lor preferată şi Anakin simţi că-i lasă gura apă.

— Nu pot. Trebuie să stau şi să lucrez până...

Se opri. Voise să spună “până la căderea nopţii”, dar era aproape beznă, aşa că...

— Cu ce-l cumpărăm? Întrebă el.

Kitster arătă spre Wald.

— Are cinci drugaţi, pe care i-a găsit nu ştiu cum. Cel puţin aşa zice. Îl sfredeli pe Wald cu privirea.

— Îi am chiar aici, încuviinţă puştiul din capul straniu şi solzos, clipind des cu ochii protuberanţi. Nu mă crezi? Se trase el de urechea verde.

— Ba da, ba da, te credem, făcu Kitster cu ochiul spre Anakin. Hai să mergem, până nu se-ntoarce boşorogul cu aripi.

Ieşiră prin deschizătura din gard şi porniră pe drumeagul din spatele curţii, cotiră la stânga şi traversară grăbiţi piaţa aglomerată îndreptându-se spre dughenele alimentare aflate în partea opusă a acesteia. Străzile continuau să fie ticsite, dar traficul era orientat spre cartierele rezidenţiale, sau spre localurile hutte de desfrâu. Băieţii se strecurară printre grupuri de oameni şi cărucioare, trecură de speedere ce pluteau la înălţime mică deasupra solului, pe sub copertine care începuseră să fie rulate şi prin faţa grămezilor de produse ce erau depozitate şi încuiate în magazine.

Peste câteva minute, ajunseseră la prăvălia care vindea bliei rubiniu şi-şi croiseră drum spre tejghea.

Wald nu minţise, ci scoase drugaţii şi cumpără trei pahare de bliel. Le luară, ieşiră din local, sorbind prin paie licoarea lipicioasă, şi porniră fără grabă pe stradă, sporovăind despre piloţi de curse şi speedere, despre cuirasate, crucişătoare şi navete de vânătoare, şi despre piloţii lor. Într-o bună zi, aveau cu toţii să fie piloţi, aşa îşi promiseră unul altuia, un legământ pe care-l pecetluiră prin tradiţionalul scuipat urmat de lipirea palmelor.

Erau în toiul unei discuţii aprinse despre avantajele navetelor de vânătoare, când o voce rosti din apropiere:

— Dac-ar fi după mine, aş alege de fiecare dată un Z-95 Headhunter.

Băieţii se întoarseră la unison. Un pilot spaţial bătrân îi privea.

Rezemat de capota unui speeder. Îl recunoscură imediat, după haine, arme şi insigna militară, mică şi uzată, prinsă de tunică. Era o insignă a Republicii din care nu se zăreau multe pe Tatooine.

— Te-am văzut azi în cursă, i se adresă bătrânul lui Anakin. (Era înalt, slab şi vânos, cu faţă tăbăcită de vânt şi arsă de soare, ochi cenuşii ciudaţi, păr scurt şi ţepos, şi zâmbet ironic şi cald.) Cum te cheamă?

— Anakin Skywalker, răspunse băiatul nesigur. Ei sunt prietenii mei, Kitster şi Wald.

Pilotul spaţial înclină uşor din cap spre cei doi, fără să scoată un cuvânt, cu ochii aţintiţi asupra lui Anakin.

— Zbori după cum ţi-e numele, Anakin. Mergi prin văzduh, de parc-ar fi al tău. Ai stofă!

Se îndreptă şi-şi trecu greutatea de pe un picior pe altul, cu o uşurinţă îndelung practicată, privirea lui alunecând de la un băiat la celălalt.

— Deci vreţi să pilotaţi navele mari, într-o bună zi?

Cei trei prieteni încuviinţară din cap şi bătrânul

zâmbi.

— Nimic nu se compară cu asta. Nimic! Am pilotat toate tipurile de nave, cu ceva timp în urmă, când eram mai tânăr. Am zburat pe tot ce se ridica în aer, şi-n armată, şi-n afara ei. Ştiţi insigna asta, băieţi?

Încuviinţară din nou, atraşi acum de plăcerea de a cunoaşte un spaţial adevărat, nu un simplu pilot de curse, ci unul de crucişătoare, navete de vânătoare şi nave de linie.

— Au trecut mulţi ani de atunci, spuse pilotul cu voce nostalgică. Am părăsit armata acum şase ani... îmbătrânisem. Timpul trece şi trebuie să-ţi găseşti altceva de făcut în puţinele zile care ţi-au mai rămas, continuă el încreţind buzele. Cum mai e blielul rubiniu, la fel de bun? N-am mai băut unul de ani de zile. Poate c-ar fi cazul acum. Ce spuneţi, băieţi, beţi un bliel cu un bătrân pilot al Republicii?

Nu trebui să întrebe de două ori. Se întoarseră împreună în localul de unde tocmai plecaseră şi pilotul cumpără patru pahare, pentru el şi pentru băieţi. Ieşiră în piaţă şi-şi găsiră un loc liniştit, sorbiră din băuturi şi priviră cerul. Lumina dispăruse demult şi stelele sclipeau pe firmamentul întunecat, ca o perdea argintie pe negrul de smoală al nopţii.

— Am zburat toată viaţa, le spuse solemn bătrânul, cu ochii aţintiţi spre cer. Am zburat peste tot unde am putut... şi ştiţi ceva? N-am putut să văd nici măcar a suta parte din tot ce există. Ce spun eu, a suta parte? Nici măcar a milioana parte! A meritat însă să-ncerc. A meritat din plin...

Reveni cu privirea spre băieţi.

— Am pilotat un crucişător cu soldaţi republicani spre Makem Te, când cu rebeliunea de acolo. Mi-a fost cam frică atunci. Cândva am zburat şi cu cavaleri Jedi.

— Jedi! Exclamă Kitster. Uau!

— Chiar ai zburat cu Jedi? Întrebă Anakin cu ochii larg deschişi.

Bătrânul pilot râse de uimirea lor.

— Să-mi spuneţi rahat de bantha dacă mint! Asta a fost cu mult timp în urmă. Am dus patru Jedi într-un loc despre care nici măcar acum n-am voie să vorbesc. Vă zic, am fost peste tot unde un bărbat poate să ajungă într-o viaţă. Peste tot!

— Şi eu vreau să zbor spre alte planete, într-o bună zi, vorbi încet Anakin.

— Eşti sclav, Annie, fornăi cu neîncredere Walt. Nu poţi pleca nicăieri.

Bătrânul privi spre Anakin, care lăsă ochii în pământ.

— Ei bine, spuse pilotul, în viaţa asta, adesea te naşti într-un fel şi mori în alt fel. Nu trebuie să te resemnezi că ceea ce primeşti când vii pe lume va fi singura ta avuţie când o vei părăsi.

Râse pe neaşteptate şi urmă:

— Asta-mi aminteşte de ceva. Cu mult timp în urmă, am zburat pe ruta Kessel. Nu-s mulţi cei care au făcut-o şi care au mai apucat să şi povestească după aceea. Mulţi mi-au spus că n-o să pot, că nu merită să-ncerc... mi-au spus să renunţ şi să fac altceva. Dar eu doream să-ncerc, aşa c-am făcut-o, şi le-am arătat că greşeau.

Se uită spre Anakin.

— Poate că asta va trebui să faci, tinere Skywalker. Am văzut cum te descurci în curse. Ai atenţia distributivă şi instinctele care-ţi trebuie.

Eşti mai bun decât am fost eu când aveam de două ori vârsta ta. Încuviinţă solemn din cap: Dacă doreşti cu adevărat, ca într-o bună zi să zbori cu navele mari, cred c-o să reuşeşti.

Îl privi din nou şi, de data aceasta, Anakin îi întoarse căutătura. Bătrânul pilot zâmbi şi dădu încet din cap.

— Da, da, Anakin Skywalker, cred că-ntr-o bună zi

vei reuşi.

* * *

Anakin întârzie la cină şi căpătă a doua muştruluială din ziua aceea. Ar fi putut să inventeze ceva, să spună că lucrase până târziu pentru Watto, dar nu-şi minţea mama. Niciodată, pentru nimic în lume. Îi spuse adevărul, despre cum o ştersese cu Kitster şi cu Wald, despre blielurile rubinii şi despre poveştile bătrânului pilot spaţial. Shmi nu fu însă impresionată. Nu-i plăcea ca fiul ei să-şi petreacă timpul cu necunoscuţi, chiar dacă înţelegea felul de a fi al băieţilor şi chiar dacă ştia că Anakin putea să-şi poarte singur de grijă.

— Dacă simţi nevoia să tragi chiulul de la munca la care te-a pus Watto, vino să mă vezi spetindu-mă prin casă, spuse ea sever.

Anakin n-o contrazise, fiind deja suficient de inteligent ca să-şi dea seama că nu ajungea nicăieri dacă o contrazicea în asemenea situaţii. Se aşeză tăcut, mâncând cu capul plecat, aprobând când era cazul, gândindu-se că mama îl iubea şi era îngrijorată pentru el, şi că era firesc să fie supărată şi frustrată.

După cină, se aşezară pe taburetele din faţa casei şi priviră stelele în răcoarea nopţii. Lui Anakin îi plăcea să stea afară, înainte de culcare. Nu mai era îngrădit între patru pereţi, şi putea respira în voie. Casa lor era micuţă şi sărăcăcioasă, lipită de celelalte câteva zeci din jur, cu pereţi groşi, făcuţi dintr-un amestec de lut şi nisip. Era tipică pentru locuinţele sclavilor din acest cartier al lui Mos Espa: o încăpere centrală şi câteva nişe pentru dormit. Shmi o păstra însă curată, iar Anakin avea propria lui cămăruţă, unde îşi ţinea lucrurile; un banc de lucru şi sculele ocupau majoritatea spaţiului respectiv. Acum încerca să construiască un droid de protocol, care s-o ajute pe mama lui. Adunase piesele una câte una, de

pe unde apucase, restaurându-l treptat. Deja droidul putea vorbi, se mişca şi executa acţiuni simple. În curând avea să-l termine şi să-l pună la treabă.

— Eşti obosit? Îl întrebă mama după o tăcere prelungă.

— Nu prea, clătină el din cap.

— Încă te mai gândeşti la cursă?

— Da.

Şi chiar se gândea la cursă, dar parcă mai mult la bătrânul pilot şi la poveştile lui despre navele de linie ce zburau spre planete îndepărtate, despre cum luptase pentru Republică şi transportase cavaleri Jedi.

— Nu vreau să mai concurezi în curse, Annie, spuse încet mama. Şi nu vreau să-l mai rogi pe Watto să te lase s-o faci. Promite-mi că n-o să-l rogi.

— Promit, aprobă fără chef băiatul.

Se gândi un moment, apoi continuă:

— Dar dacă Watto îmi va spune că trebuie să pilotez, ce pot să fac, mamă? Trebuie să-l ascult. Dacă mi-o cere, va trebui să concurez.

Ea îi puse mâna pe braţ, mângâindu-l.

— După câte s-au întâmplat astăzi, nu cred c-o să-ţi mai ceară. Va găsi pe altul.

Anakin tăcu, dar ştia că mama lui greşea. Nu exista un pilot de curse mai bun decât el. Nici chiar Sebulba nu era mai bun, dacă n-ar mai fi putut să trişeze. În plus, Watto n-ar fi plătit niciodată pe altul să piloteze, când Anakin o putea face pe gratis. Va fi mânios încă o zi sau două, apoi va începe iarăşi să viseze cum s-ar putea să câştige, încă înainte de sfârşitul lunii, Anakin avea să alerge din nou în curse.

Privi spre cer, simţind mâna mamei apăsându-l uşor pe braţ, şi se întrebă cum ar fi fost să plece de pe Tatooine, să piloteze crucişătoare şi navete de vânătoare, să călătorească spre planete îndepărtate şi

locuri stranii. Nu-i păsa de spusele lui Wald, deoarece n-avea să rămână sclav toată viaţa. Tot aşa cum nu avea să rămână băieţel toată viaţa. Va găsi o cale să părăsească Tatooine. Va găsi o cale să-şi ia şi mama. Visurile i se învălmăşeau în minte ca un caleidoscop de imagini luminoase, în timp ce privea stelele. Îşi închipui cum avea să fie. Văzu limpede totul, şi surâse.

"Într-o bună zi", gândi el, zărind în întuneric faţa bătrânului pilot cu zâmbet ironic şi ochi cenuşii ciudaţi, "într-o bună zi voi face tot ce ai făcut tu. Tot!"

Inspiră adânc şi păstră aerul în piept.

"Ba chiar am să zbor cu cavalerii Jedi."

Expiră încet, pecetluind astfel promisiunea făcută sieşi.

3.

Micul crucişător republican de culoare roşie – simbolul neutralităţii ambasadorilor – străbătea întunericul spaţiului, îndreptându-se spre Naboo, planeta de culoarea smaraldului, şi spre blocada formată în jurul ei de navele Federaţiei Comerciale. Navele erau aidoma unor imense fortăreţe toroidale din care fusese decupat un segment circular, în interiorul cărora se găsea sfera ce conţinea puntea de comandă, centrul de comunicaţii şi hiperpropulsia. Gurile de foc se iţeau din fiecare cală şi deschidere spre exterior, iar navetele de vânătoare ale Federaţiei roiau ca nişte ţânţari în jurul navelor gigantice. Crucişătorul republican, mult mai tradiţional ca formă, cu trei motoare, fuzelaj plat şi carlingă paralelipipedică, părea o gânganie pe lângă uriaşele nave de război, dar îşi continuă drumul spre ele fără ezitare.

Căpitanul şi copilotul crucişătorului stăteau pe scaune alăturate la consolele cabinei prova, deplasându-şi rapid mâinile peste comenzi, în timp ce se apropiau de

nava cu insigna viceregelui Federaţiei. În mişcările lor se observa o nervozitate inconfundabilă. La răstimpuri, îşi aruncau ocheade scurte sau priveau peste umăr, către silueta aflată în penumbra dinapoia lor.

Pe videcranul din faţă apăruse Nute Gunray, viceregele Federaţiei Comerciale, aflat pe puntea navei spre care se îndreptau. Neimoidianul aştepta, privindu-i cu ochii portocaliu-roşietici, cu expresia lui permanent acră, colţurile gurii coborâte şi fruntea osoasă încruntată, care-i subliniau nemulţumirea. Pielea verde-cenuşiu reflecta lumina ambientală din navă, palidă şi rece, în contrast cu mantia, colanul şi tricornul de culoare închisă.

— Căpitane...

Căpitanul crucişătorului se întoarse spre silueta ascunsă în semiîntuneric.

— Da, domnule?

— Spune-le că dorim să venim imediat la bordul navei lor.

Vocea era profundă şi blândă, dar hotărârea ei nu putea fi confundată.

— Da, domnule, spuse căpitanul, aruncând pe furiş o privire către copilot, care ridică la rându-i din sprâncene.

Căpitanul se răsuci către videcranul pe care trona imaginea lui Gunray.

— Cu tot respectul, domnule vicerege, ambasadorii Cancelarului Suprem solicită accesul imediat în navă.

Neimoidianul încuviinţă iute din cap.

— Da, da, căpitane, desigur. Suntem bucuroşi să-i primim pe ambasadori, oricând o doresc. Bucuroşi, şi chiar încântaţi.

Videcranul se stinse şi căpitanul ezită, privind spre silueta din spatele său.

— Domnule?

— Continuă, căpitane, spuse Qui-Gon Jinn.

Maestrul Jedi privea liniştit cum nava de război a Federaţiei Comerciale creştea în faţa lor, acoperind tot videcranul. Qui-Gon era un bărbat înalt şi bine făcut, cu trăsături proeminente, leonine. Barba şi mustaţa îi erau tunse scurt, dar părul îl purta lung, strâns în coadă la spate. Tunica, pantalonii şi mantia cu glugă erau uşoare şi confortabile, iar talia îi era încinsă cu o cingătoare, de care atârna sabia de lumină, ascunsă vederii, dar la îndemână.

Ochii săi albastru-intens fixau nava, ca şi cum ar fi dorit să vadă ce anume aştepta acolo. Taxele pe care Republica le impusese asupra rutelor comerciale dintre sistemele solare fuseseră contestate încă de la introducerea lor, dar până acum Federaţia Comercială se mulţumise să protesteze. Blocada impusă planetei Naboo era primul act evident de sfidare. Federaţia era o organizaţie puternică, dispunând de propria sa flotă de război şi de o armată de droizi, dar acţiunea de acum era total atipică. Neimoidienii nu erau luptători, ci oameni de afaceri. Le lipsea tăria de caracter necesară pentru a înfrunta Republica. Se părea că, într-un fel sau altul, până la urmă descoperiseră această tărie, iar pe Qui-Gon îl deranja cel mai mult faptul că nu-şi putea da seama cum se întâmplase asta.

Îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce crucişătorul intra încet în deschiderea din toroidul navei portdrapel a Federaţiei Comerciale, îndreptându-se spre cala hangar. Razele de tractare îl preluară, ghidându-l în interior, unde fu ancorat de clame magnetice.

Blocada intrase în funcţie de aproape o lună. Senatul Republicii continua să dezbată acţiunea, căutând o modalitate amiabilă de rezolvare a disputei, dar nu ajunsese la nici o concluzie, aşa că, în cele din urmă,

Cancelarul Suprem anunţase în secret Consiliul Jedi să trimită doi Jedi la iniţiatorii blocadei, neimoidienii, pentru a rezolva direct conflictul. Fusese o mişcare îndrăzneaţă. Teoretic, Jedi îl serveau pe Cancelarul Suprem, răspunzând direct la comanda sa, în situaţii critice, însă orice intervenţie în politica internă a organismelor membre ale Senatului, în special în cazurile conflictelor armate între planete, necesita aprobarea Senatului. Cancelarul Suprem îşi depăşise atribuţiile în chestiunea blocadei neimoidienilor şi, în varianta cea mai optimistă, acţiunea aceea secretă avea să provoace o aprigă dezbatere în Senat.

Maestrul Jedi oftă. Chiar dacă nu era problema lui, nu putea ignora implicaţiile unui eventual eşec al misiunii sale. Cavalerii Jedi erau păstrătorii păcii; aceasta era natura ordinului şi esenţa crezului lor. De mii de ani, serveau Republica, fiind o sursă constantă de stabilitate şi ordine într-un univers aflat în plină schimbare. Înfiinţat ca grup de studiu teologic şi filozofic, în vremuri învăluite în legendă, ordinul Jedi devenise treptat conştient de existenţa Forţei şi închinase ani întregi studiului, contemplării înţelesului şi stăpânirii puterii acesteia. Treptat, ordinul evoluase, abandonând practica izolării şi meditaţiei, în favoarea unui rol mai responsabil faţă de societate. Înţelegerea Forţei într-atât încât să poată fi stăpânită presupunea mai mult decât studiul solitar. Implica slujirea comunităţii şi implementarea unui sistem de legi care să garanteze dreptate şi egalitate pentru toţi. Bătălia respectivă nu fusese câştigată deocamdată, şi probabil că nici n-avea să fie vreodată, dar cavalerii Jedi nu voiau s-o piardă fără să fi încercat tot ce le stătea în putinţă.

Pe vremea lui Qui-Gon, zece mii de cavaleri Jedi aflaţi în slujba Republicii luptau zilnic, pe toată durata vieţii lor, pe o sută de mii de planete diferite, răspândite

într-o galaxie atât de vastă, încât cu greu putea fi imaginată.

Qui-Gon se răsuci puţin, atunci când tovarăşul său de călătorie apăru pe punte şi veni lângă el.

— Urcăm la bord? Întrebă încet Obi-Wan Kenobi.

Qui-Gon înclină din cap.

— Viceregele se va întâlni cu noi.

Aruncă o scurtă privire spre protejatul său, măsurându-l din ochi. La douăzeci şi cinci de ani, Obi-Wan era cu peste treizeci de ani mai tânăr, şi încă învăţa artele Jedi. Nu fusese numit deocamdată cavaler, dar momentul respectiv se apropia repede. Mai scund decât Qui-Gon, Obi-Wan era îndesat şi foarte rapid. Faţa lui netedă şi copilăroasă sugera o imaturitate pe care o lepădase de mult. Purta aceleaşi haine ca şi Qui-Gon, dar părul îi era tăiat ca la ucenicii padawani, scurt şi egal, cu excepţia unei codiţe împletite care îi atârna peste umărul drept.

Privind pe videcran spre interiorul navei Federaţiei, Qui-Gon vorbi din nou:

— De ce tocmai Naboo? Ce crezi, tânărul meu ucenic? De ce tocmai această planetă, când puteau alege dintre atâtea altele, mai mari, care ar fi resimţit mai puternic efectele blocadei?

Obi-Wan nu-i răspunse. Naboo fusese într-adevăr o alegere ciudată pentru o acţiune de acest gen – o planetă la marginea Galaxiei, care nu se remarca prin nimic. Conducătoarea ei, Amidala, era practic o necunoscută, aleasă regină cu numai câteva luni înainte de începerea blocadei. Se zvonea că, în ciuda tinereţii, era incredibil de talentată şi foarte bine pregătită. Se mai spunea că putea înfrunta pe oricine în arena politică, că era circumspectă sau curajoasă, după cum o cerea situaţia, şi că înţelepciunea îi întrecea cu mult vârsta.

Înainte de a părăsi Coruscantul, celor doi Jedi le

fusese arătată o hologramă a reginei. Amidalei îi plăceau machiajele teatrale şi rochiile ornate, ascunzându-se sub zorzoane şi farduri ce-i confereau o aură de splendoare şi frumuseţe. Era precum un cameleon, ascunzându-se de obicei sub o mască exterioară şi căutând doar compania exclusivistă a celor câtorva cameriste care o însoţeau pretutindeni.

Qui-Gon ezită ceva mai mult, gândindu-se profund, apoi îi spuse lui Obi-Wan:

— Să mergem.

Străbătură nava, îndreptându-se către trapa principală, aşteptară ca ledul de avertizare să devină verde şi eliberară bara de blocare a rampei, activându-i deplierea. Îşi puseră glugile, ascunzându-şi feţele, şi păşiră în lumină.

Un droid de protocol TC-14 îi aştepta, pentru a-i escorta către locul unde urma să se desfăşoare întâlnirea. Îi conduse printr-o serie de coridoare, la o sală de conferinţe goală şi le făcu semn să intre.

— Sper că vă veţi simţi confortabil aici, onorabililor, reverberă glăsciorul său între pereţii metalici. Stăpânul meu va veni în curând.

Se întoarse apoi şi ieşi, închizând încet uşa. Qui-Gon se uită după el, aruncă o privire scurtă spre creaturile exotice, asemănătoare unor păsări, închise în colivia de lângă uşă, după care se apropie de Obi-Wan. Aflat lângă o fereastră largă, acesta privea dincolo de puzderia de nave de luptă ale Federaţiei, către sfera verde a planetei Naboo, parcă agăţată pe cerul întunecat.

— Am un presentiment neplăcut, spuse Obi-Wan, după ce contemplă planeta un moment.

— Eu nu simt nimic, clătină din cap Qui-Gon.

— Presimţirea nu este legată de locul acesta, nici de misiune. Este ceva... altundeva. Ceva foarte vag...

Celălalt îi puse mâna pe umăr.

— Nu te concentra asupra neliniştii, Obi-Wan. Focalizează-te asupra clipei şi locului prezent.

— Maestrul Yoda spune că trebuie să fiu atent la viitor...

— Dar nu în dauna prezentului. Gândeşte-te la Forţa vie, tinere padawan.

Spre meritul lui, Obi-Wan reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Da, maestre. Privi din nou afară, cu ochii pierduţi în gol. Cum crezi că va primi viceregele cererile Cancelarului Suprem?

— Fiinţele din rasa aceasta sunt laşe, ridică din umeri Qui-Gon. Nu vor fi greu de convins, iar negocierile vor fi scurte.

Pe puntea principală a cuirasatului Federaţiei Comerciale, viceregele neimoidian Gunray şi aghiotantul său, Daultay Dofine, se uitau neîncrezători la droidul de protocol pe care-l trimiseseră să-i primească pe ambasadorii Cancelarului Suprem.

— Ce-ai spus? Şuieră furios Gunray.

TC-l4 rămase impasibil la privirea cu care-l fulgeră neimoidianul.

— Ambasadorii sunt Jedi. Unul dintre ei este maestru, sunt sigur de asta.

Dofine, un individ cu chip turtit şi mereu agitat, se răsuci înspăimântat spre celălalt.

— Ştiam eu! Au fost trimişi aici să forţeze un acord! Gata cu joaca! Am încurcat-o!

— Calmează-te! Făcu un gest împăciuitor Gunray. Sunt sigur că Senatul nu are habar de această iniţiativă a Cancelarului Suprem. Du-te! Ţine-i de vorbă, iar între timp eu îl voi contacta pe lordul Sidious.

— Eşti nebun? Se holbă Dofine. Nu intru acolo, cu doi Jedi! Trimite droidul!

Făcu un gest grăbit cu mâna către TC-14, care se

înclină, scârţâi drept răspuns şi ieşi.

După ce droidul dispăru, Dofine îl chemă pe Rune Haako, al treilea membru al conducerii, se retraseră într-un loc ferit de pe punte, unde nu puteau fi văzuţi sau auziţi de nimeni, şi deschiseră un canal de comunicare holografică.

Peste câteva clipe, holograma apăru. Era o siluetă cu umeri încovoiaţi, îmbrăcată într-o mantie neagră, cu gluga acoperindu-i ochii şi partea superioară a feţei.

— Ce s-a întâmplat? Se auzi o voce care trăda nemulţumirea.

Simţind un nod în gât, Gunray de abia putu îngâna:

— Ambasadorii Republicii sunt cavaleri Jedi.

— Jedi?

Darth Sidious rosti cuvântul încet, aproape cu respect, totuşi pe faţa lui nu se clinti nici un muşchi.

— Eşti sigur?

Gunray simţi că-l părăsea şi ultima fărâmă de curaj pe care şi-o găsise pentru clipa aceea. Privi terorizat forma întunecată a lordului Sith.

— Au fost identificaţi, lordul meu.

Neputând suporta liniştea ce urmă, Dofine interveni cu ochii ieşiţi din orbite:

— Planul tău a eşuat, lord Sidious! Blocada s-a sfârşit! Nu ne putem pune cu cavalerii Jedi!

Figura întunecată din hologramă se întoarse puţin.

— Vrei să spui că preferi să te pui cu mine, Dofine? Mă miră. Gluga se răsuci spre Gunray: Vicerege!

— Da? Făcu acesta un pas în faţă.

— Nu vreau să mai văd acest mâl nedospit în ochi, şuieră lent Darth Sidious. Ai înţeles?

Mâinile lui Gunray tremurau şi viceregele le împreună, pentru a le potoli.

— Da, lordul meu.

Se întoarse spre Dofine, care ieşea deja de pe

punte, cu faţa crispată de spaimă, cu mantia atârnând în urmă ca un linţoliu.

— Turnura evenimentelor este nefericită, dar nu fatală, vorbi Darth Sidious după ce Dofine dispăru. Trebuie să ne grăbim, vicerege, începe imediat debarcarea trupelor.

Gunray aruncă o privire scurtă spre Haako, care făcea tot posibilul să se ascundă.

— Desigur, lordul meu, dar... este legală o asemenea acţiune?

— De legalitatea ei mă voi ocupa eu, vicerege.

— Da. Bineînţeles. Gunray trase repede aer în piept. Şi Jedi?

Darth Sidious păru că se întunecă şi mai mult în adâncurile Mantiei, cu faţa afundându-i-se şi în umbră.

— Cancelarul Suprem n-ar fi trebuit să-i amestece pe Jedi. Ucide-i acum. Imediat!

— Da, lordul meu. Răspunse Gunray, dar holograma lordului Sith dispăruse deja.

Neimoidianul se zgâi o clipă la spaţiul gol, apoi se întoarse spre Haako.

— Aruncă-le nava în aer. Voi trimite o echipă de droizi de luptă să-i elimine.

În sala de conferinţe, Qui-Gon şi Obi-Wan se priveau peste masa lungă dintre ei.

— Este normal pentru nişte neimoidieni să-şi lase oaspeţii să aştepte atât? Întrebă tânărul.

Înainte ca Qui-Gon să poată răspunde, uşa se deschise şi prin ea apăru droidul de protocol, purtând o tavă cu băuturi şi gustări. TC-14 se apropie de masă, aşeză tava în faţa celor doi Jedi şi le întinse câte un pahar. Făcu după aceea un pas înapoi, aşteptând. Qui-Gon închină către tânărul său însoţitor, apoi ridicară paharele şi gustară din băutură.

Qui-Gon încuviinţă din cap spre droid, după care îl

privi pe Obi-Wan.

— Simt prea multe manevre pentru ceva atât de simplu ca o dispută comercială. Şi mai simt teamă.

Obi-Wan îşi puse paharul pe masă.

— Poate că...

O explozie zgudui încăperea, răsturnând paharele. Cei doi Jedi se ridicară imediat în picioare, cu săbiile scoase şi activate. Droidul de protocol se trase rapid înapoi, ridicând braţele şi bâiguind scuze, cu ochii alergându-i în toate părţile.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă repede Obi-Wan.

Qui-Gon ezită, închise ochii şi se concentră adânc spre interior. Brusc deschise pleoapele.

— Ne-au distrus nava.

Privi rapid înjur şi nu-i trebui decât o clipă pentru a detecta fâsâitul slab care venea dinspre fantele de lângă uşă.

— Gaze, îl preveni pe Obi-Wan.

În colivie, păsările începură să cadă ca săgetate.

* * *

Pe punte, Gunray şi Haako priveau pe un videcran grupa de droizi de luptă care mărşăluia pe coridor spre sala de conferinţe în care fuseseră închişi cei doi Jedi. Îndrumaţi din spate de holograma viceregelui, se apropiau cu blasterele pregătite.

— Probabil c-au murit, dar asiguraţi-vă, le ordonă Gunray droizilor şi dezactivă holograma.

Neimoidienii priviră cu atenţie droidul care deschise uşa şi făcu un pas înapoi. Un nor de gaz verzui toxic se revărsă dinăuntru şi o singură siluetă apăru, împleticindu-se şi gesticulând.

— Scuzaţi-mă, domnilor, îmi pare foarte rău, bălmăji TC-14, strecurându-se printre droizi, cu tava cu gustările

răsturnate şi paharele vărsate.

* * *

În clipa imediat următoare, Jedi năvăliră dinăuntru cu săbiile sclipind. Arma lui Qui-Gon aruncă cât colo o pereche de droizi, transformându-i într-un morman de rămăşiţe metalice care se risipiră pe podea într-un nor de scântei. Sabia lui Obi-Wan pară cu dibăcie loviturile blasterelor, deviindu-le spre alţi droizi. Padawanul ridică mâna, cu palma spre exterior, şi încă un droid fu zdrobit de perete.

* * *

Pe videcranul punţii, fumul şi norii verzi de gaz acopereau totul. Sirenele de alarmă începură să răsune în cuirasat, reverberând din pereţii metalici.

— Ce naiba se-ntâmplă acolo? Îl întrebă Gunray pe partenerul său, cu ochii larg deschişi.

Haako clătină neîncrezător din cap. în privirea sa portocaliu-roşiatică se citea spaima.

— N-ai mai întâlnit până acum cavaleri Jedi?

— Ei, bine, nu, dar nu văd cum...

Alarmele continuau să urle şi, dintr-o dată, lui Gunray i se făcu frică.

— Blocaţi puntea! Strigă el frenetic.

Haako se îndepărtă, în timp ce uşile începură să se închidă. Vocea de abia i se auzea în vacarm, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi:

— Nu va fi de-ajuns.

Peste câteva secunde, cei doi Jedi se aflau în coridorul din exteriorul punţii, dezmembrând ultimii droizi care le stăteau în cale. Cu o forţă de neoprit, cei doi luptau la unison împotriva adversarilor, părând să le

anticipeze fiecare mişcare. Săbiile de lumină sclipeau şi împungeau în rafale sclipitoare de culori, iar droizii şi blasterele lor se prăbuşeau sfârtecaţi în bucăţi.

— Să vină imediat droizii distrugători! Urlă Gunray, observând cum un Jedi începuse să taie uşa de acces pe punte cu sabia.

Îşi simţea gâtul uscat şi pielea i se făcuse de găină.

— Închideţi uşile blindate! Acum!

Una după alta, uşile blindate se închiseră şi se etanşară, şuierând. Echipajul urmărea paralizat videcranul pe care cei doi Jedi îşi continuau atacul, tăind uşile masive cu săbiile şi topind oţeltonul ca pe unt. Se auziră murmure de stupoare, dar viceregele răcni să se facă linişte. Din uşa blindată atacată de Jedi săreau scântei şi un cerc roşu apăru în centru, acolo unde cavalerul înalt îşi înfipsese sabia până aproape de mâner.

Videcranul îşi întrerupse brusc transmisia. În centrul uşii, metalul se topise şi începea să curgă.

— Nu se opresc, şopti Haako, strângându-şi mantia în jurul corpului şi retrăgându-se.

Gunray nu mai spuse nimic. Imposibil, aşa ceva este imposibil! Gândea în sinea lui.

* * *

Qui-Gon lovea cu toată puterea în uşa blindată, hotărât să ajungă la neimoidienii trădători, când instinctele îl avertizară asupra pericolului iminent.

— Obi-Wan! Strigă către tovarăşul său, care se întoarse imediat. Droizi distrugători!

Tânărul încuviinţă din cap, zâmbind.

— Neoficial, aş spune că misiunea aceasta a trecut de faza negocierilor.

În spatele lor, pe coridor apărură zece droizi distrugători. Aduceau cu roţi sclipitoare din metal, când

se rostogoliseră de după colţ, rapid şi silenţios. Unul câte unul, începură să se deplieze, scoţând la iveală tripozi de picioare de păianjen şi braţe boante în care erau încorporate lasere. Spinările curbate se înălţară şi droizii se ridicară la verticală, cu capetele blindate aţintite spre înainte. Erau înfricoşători şi ucigători, construiţi cu un singur scop: acela de a distruge.

Desfăşurându-se, deschiseră focul, acoperind spaţiul din faţa lor cu o reţea de raze mortale. Când laserele se opriră, avansară, în căutarea prăzii.

Dar anticamera punţii era pustie – Jedi dispăruseră.

* * *

Pe punte, Gunray şi Haako priveau videcranul care reînviase. Droizii distrugători se transformau din nou, luând formă de roţi, şi porneau rostogolindu-se prin coridor, urmărindu-i probabil pe Jedi.

— I-am pus pe fugă, respiră uşurat Haako, abia venindu-i să creadă ce noroc avuseseră.

Gunray nu spuse nimic, gândind însă că scăpaseră ca prin urechile acului. În orice caz, era ridicol faptul că trebuiau să lupte cu cavaleri Jedi. Aceasta era o problemă comercială, nu politică. Federaţia Comercială avea perfectă dreptate să se împotrivească deciziei prosteşti a Senatului republican de a impune taxe pe rutele comerciale, atâta vreme cât nu exista o bază legală. Faptul că neimoidienii îşi găsiseră un aliat care să-i sprijine în această privinţă, care să-i sfătuiască să impună o blocadă pentru a sili retragerea sancţiunilor nu constituia un motiv pentru implicarea ordinului Jedi.

Se aplecă şi se prefăcu preocupat de aranjatul mantiei, pentru a-şi ascunde tremuratul.

Un apel venit de la centrul de comunicaţii, aflat imediat în spatele său, îl întrerupse pe neaşteptate.

— Domnule vicerege, o transmisie din capitala Theed, de pe Naboo.

Videcranul care făcea legătura cu planeta licări, prinzând viaţă, şi pe el apăru chipul unei femei. Era tânără, frumoasă şi senină. Semnul frumuseţii stacojiu-închis îi împărţea în două buza inferioară, iar acoperământul auriu de cap îi încadra faţa fardată în alb. îi privea pe neimoidieni cu o superioritate intangibilă.

— Este chiar regina Amidala, şopti Haako, aflat în afara obiectivului holocamerei.

Gunray înclină din cap, apropiindu-se de videcran.

— În sfârşit obţinem ceva rezultate, murmură el drept răspuns.

Se plasă într-un loc de unde putea fi văzut de regină. Îmbrăcată în veşmintele ceremoniale, Amidala era aşezată pe tron, un jilţ ornat aflat pe un podium, în faţa căruia se găsea o măsuţă scundă. Pe regină o înconjurau cinci cameriste în mantii stacojii cu glugi. Amidala privea direct şi inexpresiv spre vicerege.

— Înălţimea Voastră, începu acesta mieros, Federaţia Comercială se bucură că aţi ales să apăreţi în faţa noastră.

— Nu te vor bucura însă lucrurile pe care ţi le voi spune, vicerege, îi tăie vorba Amidala. Boicotul tău comercial a luat sfârşit.

Gunray îşi stăpâni cu greu tresărirea, dar îşi redobândi stăpânirea de sine şi rânjii spre Haako.

— Într-adevăr, înălţimea Voastră? Nu ştiam că...

— Am aflat că Senatul votează, în sfârşit, asupra acestei probleme, continuă regina, ignorându-l.

— Vorbiţi ca şi cum aţi cunoaşte deja rezultatul votării. (Gunray simţi o uşoară undă de nelinişte.) Mă întreb la ce bun se mai votează.

Amidala se aplecă încet înainte, iar neimoidianul îi simţi pârjolul din ochii căprui.

— Ajunge cu prefăcătoriile, vicerege. Am aflat că ambasadorii Cancelarului Suprem sunt acum lângă tine şi că ţi s-a cerut să ajungi la o înţelegere. Care este aceasta?

Gunray simţi cum încrederea i se clatină.

— Nu ştiu nimic despre nici un ambasador. Cred că vă înşelaţi.

Pe faţa reginei se observă un licăr de surprindere, în timp ce-l studia cu atenţie pe neimoidian.

— Fii atent, vicerege! Spuse ea încet. Federaţia a mers prea departe de data aceasta.

Gunray clătină repede din cap, adoptând o poziţie defensivă.

— Înălţimea Voastră, nu am acţiona niciodată pentru a sfida Senatul. Presupuneţi prea multe!

Amidala rămase nemişcată, cu ochii căprui fixaţi asupra lui, de parcă ar fi putut citi adevărul pe care încerca să-l ascundă.

— Vom vedea, murmură ea.

Ecranul se întunecă. Gunray răsuflă uşurat, fără să-i pese prea mult de felul în care îl făcuse să se simtă femeia aceea.

— Are dreptate, vorbi Haako, care i se alăturase. Senatul nu va permite niciodată ca...

— Este deja prea târziu, i-o reteză Gunray ridicând o mână. Invazia este în curs de desfăşurare.

Haako rămase o clipă fără replică.

— Crezi că ea suspectează ceva?

— Nu ştiu, dar nu vreau să risc. Trebuie să acţionăm rapid şi să bruiem toate comunicaţiile spre planetă, până ce vom termina!

* * *

În cala principală a navei, Qui-Gon şi Obi-Wan

stăteau tăcuţi, ghemuiţi într-o deschidere largă a sistemului de ventilaţie, de unde puteau vedea şase nave masive de desant ale Federaţiei. Navele aveau aripi duble şi erau înconjurate de numeroase transportoare, vehicule mari în formă de cizmă, cu bot proeminent. Trapele din boturile acelea se deschiseră, extinseră rampe şi mii de forme argintii mărşăluiră înăuntru, în formaţii perfecte.

— Droizi de luptă, spuse încet Qui-Gon cu un glas în care se simţeau surprinderea şi mânia.

— O armată de invazie, încuviinţă Obi-Wan.

Continuară să privească un timp, numărând transportoarele şi droizii care se îmbarcau în navele de desant, încercând să estimeze mărimea armatei.

— Este o acţiune ciudată din partea Federaţiei, observă Qui-Gon. Trebuie să-i avertizăm pe nabooeni şi să-l contactăm pe Cancelarul Suprem Valorum.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Ar trebui s-o facem din alt loc, nu de aici.

Mentorul său îi aruncă o privire scurtă.

— Poate îi rugăm pe prietenii noştri de jos să ne ia şi pe noi.

— Este tot ce putem face, judecând după felul în care ne-au tratat până acum, zise Obi-Wan şi-şi ţuguie buzele. Într-o privinţă ai avut dreptate, maestre: negocierile au fost cu siguranţă scurte.

Qui-Gon zâmbi şi îi făcu semn s-o ia din loc.

4.

Un amurg ceţos care părea perpetuu pogorâse în straturi gri-argintii peste feeria verde a planetei Naboo, când navele de desant ale Federaţiei apărură din spaţiul negru şi infinit, aşezându-se încet pe sol. Trei nave se îndepărtară de celelalte, coborând silenţios printre norii

nemişcaţi şi nesfârşiţi ce acopereau suprafaţa de smarald a planetei. Ca nişte fantome, navele cu două aripi trecură prin pâcle şi asolizară lângă o mlaştină mare şi tulbure. Imediat după ce coborâră în apropierea apelor întunecate şi a pâlcurilor de copaci şi ierburi, fuzelajele lor metalice se desfăcură, lăsând transportoarele cu bot proeminent să-şi descarce încărcătura. Detaşamentele începură treptat să se grupeze.

La mică distanţă de cea mai apropiată navă, capul lui Obi-Wan se ivi deasupra undelor liniştite ale mlaştinii. Tânărul inspiră rapid, apoi dispăru din nou sub apă. Mai ieşi o dată la suprafaţă, mult mai departe, iar acum îşi îngădui să se întoarcă şi să privească forţa invadatoare dinapoia sa. Zeci de transportoare ticsite cu droizi de luptă şi tancuri ocupau poziţii în faţa navelor de desant. Unele pluteau peste smârcuri, altele suiseră pe terenul uscat.

Mult în stânga, observă o siluetă care alerga prin ceaţă şi printre arbori. Era Qui-Gon. Obi-Wan mai inspiră o dată adânc, apoi se scufundă şi începu să înoate.

Maestrul Jedi se strecura ca o fantomă prin mlaştină, ascultând vuietele înfundate şi zgomotul crengilor rupte în urma sa de transportoarele Federaţiei, care începuseră să avanseze. Pe lângă zumzetul profund al motoarelor lor, se auzea bâzâitul ascuţit al PAM-urilor – platforme aeriene monoloc – , mici unităţi de foc, pilotate individual, folosite la transportul tiroizilor cercetaşi. PAM-urile bâzâiau deasupra terenului mlăştinos, proiectând în urma lor umbre alungite, în timp ce avansau în faţa marilor transportoare.

Animale de toate formele şi mărimile o zbughiră din adăposturile lor, trecând pe lângă Qui-Gon, în căutarea unui loc mai sigur. Ikopi, Fulumpasete, motti, Peko peko – nume ce trecuseră prin faţa ochilor maestrului Jedi în cursul pregătirii pentru călătorie şi care acum îi reveneau

instantaneu în minte. Ferindu-se de creaturile speriate care goneau pe lângă el, Qui-Gon aruncă o privire după Obi-Wan, apoi o luă din loc. Umbra întunecată a unui transportor apăruse din ceaţă chiar în spatele lui.

Alerga pe terenul solid, căutând un drum pentru a ocoli un lac întins, când văzu în faţă o creatură ciudată, asemănătoare unei broaşte. Stătea pe vine în apă, cu trupul ca de cauciuc ghemuit deasupra unei scoici pe care tocmai o deschisese, lingându-i interiorul cu mişcări rapide ale limbii lungi. Coborând cochilia goală, făptura se ridică în faţa lui Qui-Gon, cu urechile mari şi pleoştite fluturând pe lângă capul de amfibie, cu ciocul de raţă încă mestecând delicatesele găsite în scoică. Ochii pedunculari situaţi în partea de sus a capului clipiră nedumeriţi, văzând pe Qui-Gon şi celelalte animale din jur, apoi zăriră pentru prima dată umbra uriaşă de care fugeau aceştia.

— Oh, oh, bolborosi stâlcit creatura.

Qui-Gon sări prin stânga ei, căutând să se ferească din calea transportorului care se apropia. Făptura dădu drumul scoicii şi, cu ochii larg deschişi şi înspăimântaţi, se agăţă de mantia lui.

— Azutor, azutor! Ţipă plângăcios, cu chipul contorsionat de şoc şi disperare.

— Dă-mi drumul! Strigă Qui-Gon, încercând zadarnic să se elibereze.

Transportorul vuia spre ei, trecând peste suprafaţa mlaştinii, strivind ierburile şi împroşcând jerbe de apă. Se apropia ameninţător de Qui-Gon, care încerca din răsputeri să scape de fiinţa ce se agăţase de el, trăgând-o în lateral în tentativa zadarnică de a se elibera.

În cele din urmă, când transportorul ajunsese la numai câţiva metri distanţă, ridicându-se ca o clădire gata să se prăbuşească peste ei, maestrul Jedi împinse creatura în apa puţin adâncă de la malul lacului şi se

azvârli peste ea, cu faţa în jos. Transportorul Federaţiei trecu pe deasupra lor, însoţit de un zgomot infernal şi de unde de şoc ale căror vibraţii îi înfundară în noroi.

După ce se îndepărtase suficient, Qui-Gon se sculă şi inspiră adânc. Ciudata făptură se ridică o dată cu el, încă ţinându-l strâns de braţ, cu apa murdară şiroindu-i pe faţă. Aruncă o privire scurtă înspre transportor, apoi se întoarse spre maestrul Jedi şi-l îmbrăţişă euforic.

— Aoleo, aoleo! Bolborosi cu glas piţigăiat. Eusa iubesssc la tine, iubesssc mereu! Îi spuse şi începu să-l sărute.

— Lasă-mă! Se răsti Qui-Gon. Nu gândeşti deloc, n-ai creier? Ai fost cât pe aici să ne ucizi pe amândoi!

Creatura păru ofensată:

— Eusa nusa creier? Eusa vorbessste!

— Capacitatea de a vorbi nu te face mai inteligent! Se stropşi Qui-Gon, care n-avea chef de politeţuri. Acum dă-mi drumul şi dispari!

Se eliberă şi începu să se îndepărteze, aruncând priviri îngrijorate în direcţia din care se auzeau zumzetele PAM-urilor.

Fiinţa şovăi, apoi se luă după el.

— Nu, nu, eusa cu tusa sstau! Eusa sstau! Jar Jar loial, gungan sservitor umil. Eusa la tusa prieten, eusa!

Maestrul Jedi abia dacă-i aruncă o privire, fiind mai atent la umbrele din jur, căutându-l pe Obi-Wan.

— Mulţumesc, dar nu-i cazul, mă descurc mai bine fără tine.

Gunganul Jar Jar porni după el, plescăind prin apă şi împroşcând totul în jur, cu braţele agitate ca o morişcă.

— Oh, dar necesssar essste! Cerut de dzei essste. Asssta datorie de viaţă. Eusa sstiu asssta, asssa cum cunosssc numele meu Jar Jar Binks!

Mlaştina reverbera în sunetele motoarelor PAM-urilor şi două platforme se iviră din ceaţă, urmărindu-l pe Obi-

Wan care fugea; droizii de luptă care le pilotau îşi pregăteau atacul.

Qui-Gon trase sabia şi-l îndepărtă pe Jar Jar.

— N-am timp de asta acum...

— Trebuie ssă mă iei cu tusa...

Jar Jar se opri, auzind zgomotul PAM-urilor. Se întoarse şi, când le văzu năpustindu-se spre ei, ochii îi ieşiră iarăşi din orbite.

— Oh, oh, o ssă...

Qui-Gon îl apucă pe gungan şi-l aruncă din nou în mlaştină, cu faţa în jos.

— Culcat!

Activă sabia şi se propti zdravăn în picioare, în timp ce Obi-Wan şi PAM-urile urmăritoare se apropiau.

Jar Jar înălţă capul şi urlă:

— Noi sa murim!

Droizii de luptă deschiseră focul cu laserele de pe platforme, tocmai când Obi-Wan ajunse lângă prietenul său. Qui-Gon pară loviturile cu sabia, deviindu-le înspre atacatori şi PAM-urile explodară în mii de schije de metal încins, care căzură în mlaştină.

Extenuat, Obi-Wan se chinuia să-şi recapete răsuflarea.

— Iertare, maestre. Apa mi-a scurcircuitat sabia.

Îşi arătă arma, care avea vârful lamei înnegrit şi ars. Qui-Gon o inspectă fugar. În spatele lor, Jar Jar Binks ieşi din apa noroioasă a mlaştinii şi-l privi curios pe noul sosit.

— Iar ai uitat să închizi sursa de alimentare, nu-i aşa? Întrebă sever Qui-Gon.

— Aşa se pare, maestre, încuviinţă spăşit tânărul.

— Reîncărcarea nu va dura mult, dar curăţarea va fi destul de anevoioasă. Sper că ţi-ai învăţat în cele din urmă lecţia, tinere padawan.

— Da, maestre, acceptă umil Obi-Wan sabia întinsă

de acesta.

Jar Jar făcu un pas înainte, lipăind din tălpile de amfibie, cu urechile şi membrele lungi mişcându-se în toate direcţiile.

— Ssalvat la mine din nou, tusa? Îl întrebă retoric pe Qui-Gon.

— Cine mai e şi ăsta? Privi mirat Obi-Wan.

— Un gungan, un băştinaş, pe nume Jar Jar Binks. Atenţia lui Qui-Gon se îndreptă asupra mlaştinii: Să mergem, înainte să apară alte PAM-uri.

— Mai multe? Mai multe ai sspuss? Icni Jar Jar îngrijorat.

Qui-Gon se pusese deja în mişcare, mergând grăbit prin mlaştină.

Obi-Wan îl urma la numai un pas şi, după o clipă, li se alătură şi Jar Jar, mişcându-şi iute picioarele lungi şi rotind ochii care încotro.

— Essscuzaţi, dar cel mai ssigur loc Otoh Gunga essste, vorbi el, încercând să le atragă atenţia.

De jur împrejur, platformele continuau să zumzăie prin ceţuri, producând sunete ce aduceau cu scheunături.

— *Otoh Gunga*, repetă Jar Jar. Acolo cressscut eusa. Ssigur orass!

Qui-Gon se opri şi-l privi cu atenţie pe gungan.

— Ce ai spus? Un oraş?

Jar Jar aprobă din cap entuziast.

— Poţi să ne duci acolo?

— Ah, oh, oh..., păru dintr-o dată speriat gunganul, nusa cred că pot duce voisa... nusa chiar, nusa.

Qui-Gon se apropie de el, cu ochi negri pătrunzători.

— Nu?

Jar Jar avea o privire ca şi cum ar fi dorit să se facă una cu mlaştina în care se aflau. Înghiţi în sec, iar ciocul i se deschise şi se închise ca la peşti.

— Asssta necaz, dar... eusa frică pedepsssit. Trimiss afară. Eusa uit Boss Nass face mult rău la eusa dacă întorss. Mult rău.

Un sunet pulsator profund şi grav se ridică deasupra ţiuitului platformelor, răzbătând prin ceaţă şi umbre, tot mai puternic. Jar Jar privi împrejur speriat.

— Oh, oh.

— Auzi? Îl întrebă încet Qui-Gon, împungându-l cu degetul în pieptul osos, iar Jar Jar încuviinţă din cap şovăielnic. O mie de lucruri din acestea teribile vin direct spre noi, amice gungan...

— Şi când te vor găsi, te vor face una cu pământul, te vor fărâmiţa în mii de bucăţele şi te vor da uitării, adăugă Obi-Wan cu un rânjet încântat.

Jar Jar roti ochii în cap şi înghiţi alt nod.

— Oh, oh. Cred dreptate tusa. Gesticulă frenetic şi adăugă: Pe-aici! Pe-aici! Grabă.

În fugă, cei trei se pierdură în ceţurile amurgului.

* * *

Ceva mai târziu, ieşiră dintre ierburi înalte şi papură deasă, la marginea unui lac atât de întunecat la culoare, încât în reflecţia razelor amurgului nu se putea distinge nimic sub undele sale. Jar Jar se îndoi de mijloc, sprijinindu-şi mâinile cu trei degete pe genunchii osoşi şi încercând să-şi recapete suflul. Se întoarse apoi să privească drumul pe care veniseră şi urechile lungi fâlfâiră la mişcarea bruscă. Obi-Wan clătină din cap înspre Qui-Gon, într-o uşoară admonestare. Nu-l încânta deloc decizia maestrului său, de a urma creatura aceea atât de stranie.

Undeva în depărtare, se auzea vuietul profund şi constant al motoarelor transportoarelor Federaţiei.

— Cât mai avem? Întrebă Qui-Gon.

Gunganul arătă spre lac.

— Noisa ssub apă mergem, da?

Cei doi Jedi se uitară unul la celălalt, apoi scoaseră din mantii nişte containere mici, din care apărură aparate portabile de respirat, de mărimea unei palme.

— Eusa previn voisa. Ochii lui Jar Jar alergau de la unul la celălalt. Gunganii nusa plac sstrăini. Voisa nusa bine venit.

Obi-Wan strânse din umeri.

— Nu-ţi face griji. Azi n-am avut deloc parte de primiri călduroase.

— Să mergem! Îi făcu semn Qui-Gon, fixându-şi între dinţi dispozitivul de respirat.

Gunganul ridică la rândul său din umeri, ca şi cum şi-ar fi declinat orice responsabilitate pentru cele ce aveau să urmeze, se întoarse spre lac, făcu o tumbă dublă în aer şi dispăru în întuneric.

Jedi îl urmară.

Coborâră prin apa mâloasă, urmând silueta zveltă a lui Jar Jar, care părea mult mai în largul lui decât pe uscat. Înota lin şi graţios, cu membrele lungi întinse şi unduind corpul cu o uşurinţă ce dovedea exersare. Înotară mult timp, coborând mereu, iar lumina de la suprafaţă dispăru treptat în urma lor. Puţina lumină existentă aici provenea din surse subacvatice, care nu erau toate vizibile. Pe măsură ce minutele treceau, Obi-Wan se îndoia tot mai mult de drumul pe care îl aleseseră.

Apoi, dintr-o dată, zăriră altă lumină, de această dată o licărire constantă, care venea de jos. Treptat, în faţa ochilor apăru Otoh Gunga. Oraşul era un ciorchine de sfere legate între ele ca nişte baloane şi ancorate de piloni uriaşi de piatră. Una câte una, sferele deveniră tot mai clare şi, pe măsură ce se apropiau, putură distinge particularităţile structurilor şi trăsăturile gunganilor din

interiorul lor.

Jar Jar înotă direct spre una dintre sferele cele mai mari, iar Jedi îl urmară îndeaproape. Când ajunse lângă sferă, gunganul o apăsă cu palmele şi învelişul ei cedă, lăsând mai întâi să-i pătrundă braţele, apoi capul, corpul şi în sfârşit picioarele, înghiţindu-l pe de-a-ntregul şi închizându-se după aceea etanş. Uimiţi, Jedi îl urmară în sferă, prin membrana stranie care nu le opuse rezistenţă.

O dată intraţi, se treziră pe o platformă ale cărei trepte coborau spre un scuar înconjurat de clădiri. Lumina radia din pereţii sferei într-un flux continuu, iluminând spaţiul dinăuntru. Jedi găsiră aerul respirabil. În timp ce coborau spre piaţetă, cu apa şiroindu-le de pe haine, gunganii începură să-i observe şi se împrăştiară, scoţând ţipete de alarmă.

Imediat apăru un pluton de soldaţi în uniforme, călări pe animale cu două picioare, care aveau ciocuri oarecum asemănătoare cu ale călăreţilor. Qui-Gon îşi aminti că animalele se numeau kaadu – alergători prin mlaştini, cu picioare puternice, rezistenţă mare şi simţuri ascuţite. Soldaţii purtau electropoli lungi şi ameninţătoare, pe care le folosiră pentru a îndepărta mulţimea de gură-cască, în vreme ce se apropiau de grupul intruşilor.

— Ssalve, căpitan Tarpalss! Îl salută Jar Jar pe conducătorul plutonului. Eusa întorss!

— Nusa iar. Jar Jar Binks! Se răsti celălalt, în mod evident iritat. Tusa mergi la Boss Nass. Vezi ce sspune elsa. Tusa mare necaz data asssta!

Ignorându-i pe Jedi, îl înghionti scurt pe Jar Jar cu electropolul, iar şocul care-l străbătu pe sărmanul gungan îl ridică o jumătate de metru deasupra solului. Jar Jar îşi frecă spatele, bombănind.

Soldaţii îi escortară printre clădirile oraşului, apoi prin câteva pasaje interconectate, până ajunseră în Sala

Consiliului din Turnul înalt, aşa cum le comunicase în şoaptă Jar Jar. Pereţii erau transparenţi şi în exteriorul membranei se vedeau înotând peştişori strălucitori, ca nişte steluţe pe fundalul întunecat. Un amfiteatru semicircular dispus pe două niveluri domina sala. Toate locurile erau ocupate de oficialităţi înveşmântate specific funcţiei. Noilor veniţi li se făcu repede loc printre gunganii prezenţi acolo pentru diverse probleme.

Gunganul de pe scaunul cel mai înalt era un individ îndesat, atât de apăsat de vârstă şi de greutate încât îţi era imposibil să-ţi imaginezi că ar fi fost vreodată la fel de subţirel ca Jar Jar Binks. Pielea îi atârna din corp în falduri largi, gâtul îi era înfundat între umeri, iar faţa avea o expresie atât de acră, încât până şi Jar Jar păru că se face tot mai mic, pe măsură ce erau împinşi înainte.

Oficialităţile gungane îi priviră şi schimbară câteva cuvinte între ele.

— Ce doriţi, sstrăinilor? Se răsti Boss Nass la cei doi Jedi, după ce li se prezentase.

Qui-Gon îi răspunse, povestindu-i ce îi adusese pe Naboo şi avertizându-l asupra invaziei care avea loc pe suprafaţă, apoi solicită ajutorul gunganilor. Consiliul ascultă în linişte, fără un cuvânt.

După ce maestrul Jedi termină, Boss Nass scutură din cap, iar carnea de pe gâtul lui gros se clătină în valuri.

— Voisa nusa puteţi ssta aici. Armata de mecanisssi nusa problema noassstră.

— Armata droizilor de luptă este pe punctul de a-i ataca pe nabooeni, insistă Qui-Gon. Trebuie să-i avertizăm!

— Noisa nusa plac nabooeni! Mârâi iritat Boss Nass. Eisa nusa plac gungani. Nabooeni crede eisa dessstepţi. Crede creier lor mai mare. Eisa nimic cu noisa, noisa în ssmârc, eisa ssuss. Demult, noisa nimic cu eisa. Asssta

obicei nusa schimba pentru mecanisssi.

— După ce îi vor înfrânge pe nabooeni, droizii vor veni aici şi vă vor cotropi şi pe voi, rosti încet Obi-Wan.

— Eusa nusa crede asssta, chicoti Boss Nass. Eusa vorbit poate o dată ssau două ori cu nabooeni, niciodată cu mecanisssi. Mecanisssi nusa vin aici! Eisa nusa sstiu măcar gungani există!

Ceilalţi membri ai Consiliului dădură aprobator din capete, murmurând în semn de admiraţie faţă de înţelepciunea lui.

— Voi şi nabooenii sunteţi legaţi, reluă încăpăţânat Obi-Wan, deloc mulţumit să cedeze uşor. Ce se va întâmpla cu unii îi va afecta şi pe ceilalţi. Trebuie să înţelegeţi asta!

Boss Nass îi tăie vorba cu un semn din mâna groasă.

— Noisa nusa sstim nimic de voisa, sstrăini, şi nusa passsă de nabooeni!

Înainte ca Obi-Wan să-şi poată continua argumentaţia, Qui-Gon făcu un pas înainte.

— Atunci ajutaţi-ne în drumul nostru! Ceru el, ridicând mâna cu un gest indiferent şi trecând-o încet prin faţa ochilor conducătorului gungan, într-o invocaţie rapidă a puterii Jedi de persuasiune mintală.

Boss Nass îl privi fix, apoi încuviinţă din cap.

— Voisa departe.

— Avem nevoie de transport până la Theed.

— Bine. Boss Nass aprobă iarăşi din cap. Noisa dăm voisa bongo. Drum mai rapid la Theed prin centru planeta essste. Voisa plecaţi acum!

— Îţi mulţumim pentru ajutor, făcu un pas înapoi Qui-Gon. Plecăm în pace.

Când Qui-Gon se întoarse să plece, Obi-Wan îi şopti la ureche:

— Maestre, ce-i un bongo?

Qui-Gon îi aruncă o privire scurtă şi ridică gânditor

dintr-o sprânceană.

— Sper să fie o navă.

Se îndepărtau de Boss Nass şi de celelalte oficialităţi gungane, când îl zăriră pe Jar Jar Binks stând nefericit într-o parte, aşteptând cu cătuşe la mâini să fie judecat. Qui-Gon încetini şi privi în ochi nefericita făptură.

— Maestre, spuse Obi-Wan încet, ca un avertisment.

Îl cunoştea prea bine pe Qui-Gon ca să nu ştie ce avea să urmeze. Maestrul Jedi se apropie de Jar Jar şi rămase locului, privindu-l.

— Voisa necazuri! Declară gunganul morocănos, aruncând priviri în jur, să vadă dacă nu-i ascultă cineva. Drum prin centru pericol mare.

— Mulţumesc, prietene, înclină din cap Qui-Gon.

Jar Jar Binks ridică din umeri şi păru trist.

— Asssta bine. Apoi aruncă spre maestrul Jedi un zâmbet timid şi o privire plină de speranţă: Ajutor la eusa acum binevenit.

Qui-Gon ezită.

— Maestre, n-avem timp, îl sfătui încet Obi-Wan, apropiindu-se.

Maestrul Jedi se întoarse spre protejatul său, cu o căutătură încruntată.

— Timpul pe care-l pierdem acum s-ar putea să ne fie de folos mai târziu. Jar Jar ne-ar putea ajuta.

Obi-Wan clătină din cap, exprimându-şi fără reţineri frustrarea. Mentorul său era uneori prea dornic să se implice rapid şi inutil în cauze care nu-l priveau. Obiceiul acesta îl costase de mai multe ori în faţa Consiliului Jedi şi, într-o bună zi, avea să-l nenorocească.

— Simt o pierdere a concentrării, îi şopti.

— Ai grijă, tinere Obi-Wan, îl fixă Qui-Gon, sensibilitatea faţă de Forţa vie nu este punctul tău forte.

Tânărul Jedi îi susţinu privirea o clipă, apoi se uită în altă parte, rănit de observaţie. Qui-Gon îi întoarse

spatele şi făcu cale întoarsă spre Boss Nass.

— Ce se va întâmpla cu Jar Jar Binks? Întrebă el.

Boss Nass, care se adâncise într-o conversaţie cu altă oficialitate gungană, se răsuci supărat, pufăind din fălcile umflate.

— Binks călcat regula nusa întoarce. Călcat exil. Elsa pedepsssit.

— Nu prea sever, sper? Insistă maestrul Jedi. Ne-a ajutat mult.

Un râs lent urui dinspre Boss Nass.

— Data asssta, moarte.

Undeva în spate, Jar Jar Binks gemu zgomotos. În toată sala se auziră murmure. Până şi Obi-Wan, care i se alăturase din nou maestrului său, păru şocat.

Qui-Gon gândea rapid.

— Avem nevoie de un navigator care să ne conducă prin centrul planetei, către Theed. I-am salvat viaţa lui Jar Jar, când era la suprafaţă, şi-mi este dator pentru asta. Vreau să-mi plătească datoria!

Boss Nass îl privi tăcut şi o încruntătură severă îi brăzdă fruntea şi-i încreţi gura. Capul păru că i se adânceşte şi mai mult între umeri, între faldurile de piele ce-i acopereau gâtul.

După aceea, ochii săi mici îl căutară pe nefericitul Jar Jar şi, văzându-l, gesticulă spre el.

— Binks?

Jar Jar se apropie ascultător, oprindu-se lângă Jedi.

— Tusa datorie o viaţă la sstrăin? Întrebă ameninţător Boss Nass.

Jar Jar încuviinţă din cap. Capul şi urechile îi atârnau blege, dar în priviri i se vedea un licăr de speranţă.

— Zeii voştri cer ca el să-şi plătească datoria, insistă Qui-Gon, trecând iarăşi mâna prin faţa ochilor lui Boss Nass şi apelând la puterea Jedi de convingere. Viaţa lui îmi aparţine acum.

Liderul gunganilor analiză doar o clipă situaţia, înainte de a aproba.

— Viaţa luisa ţie. Oricum elsa valoare nimic. Plecat fii cu elsa!

Un paznic se apropie şi înlătură cătuşele de pe încheieturile lui Jar Jar.

— Hai, Jar Jar, îl sfătui Qui-Gon, întorcându-l spre uşă.

— Prin centru? Bâigui Jar Jar, înţelegând dintr-o dată ce se petrecuse. Nusa conta eusa! Mai bine mor aici decât în centru! Eusa nusa merge...

Deja cei doi Jedi îl trăgeau afară din sală, departe de văzul şi de auzul lui Boss Nass.

* * *

Pe puntea navei de comandă a Federaţiei Comerciale, Gunray şi Haako se aflau singuri în faţa hologramei lui Darth Sidious. Nici unul dintre neimoidieni nu-l privea pe celălalt şi amândoi sperau că lordul Sith nu le poate percepe gândurile.

— Invazia decurge conform planului, lordul meu, spunea viceregele, a cărui îmbrăcăminte îi ascundea tremuratul ocazional al braţelor, atunci când stătea în faţa siluetei înveşmântată în mantie. Armata noastră se apropie de Theed.

— Bine, foarte bine, vorbi cu glas încet şi calm Darth Sidious. Senatul este împotmolit în proceduri. Când incidentul va fi supus votării, senatorii nu vor avea alternativă decât să accepte succesul blocadei voastre.

Gunray aruncă o privire rapidă spre compatriotul său.

— Regina este foarte încrezătoare că Senatul îi va da dreptate.

— Regina Amidala este tânără şi naivă. Veţi vedea

că nu vă va fi greu s-o controlaţi. Holograma pâlpâi. Te-ai descurcat bine, vicerege.

— Mulţumesc, lordul meu, spuse Gunray şi holograma dispăru.

În tăcerea care urmă, cei doi neimoidieni se priviră îngrijoraţi.

— Nu i-ai spus, zise acuzator Haako.

— Despre Jedi? Gunray dădu a lehamite din mână. Nu-i nevoie să-i spunem. Nu-i nevoie să-i spunem nimic, până nu ştim exact ce anume s-a întâmplat.

Haako îi cercetă cu atenţie chipul, apoi se întoarse şi, părăsind puntea, spuse ca pentru sine:

— Nu, nu-i nevoie.

5.

Obi-Wan se aplecase deasupra comenzilor bongo-ului, familiarizându-se cu ele; Jar Jar se aşezase alături, bătând câmpii, iar Qui-Gon stătea în penumbra dinapoia lor, tăcut şi atent.

— Asssta nebunie! Gemu Jar Jar în timp ce bongo-ul se îndepărta încet de sferele lucitoare din Otoh Gunga, afundându-se în apele nabooene.

Bongo-ul era o mică navă subacvatică, constând în principal dintr-un generator electric, un sistem de control şi scaune pentru pasageri. Aducea oarecum cu un calmar, având aripioare plate, alungite spre spate şi tentacule în partea posterioară, care se roteau, propulsând nava. Trei carlingi mici cu cupole bulbucate erau dispuse simetric, câte una pe fiecare aripă şi a treia în faţă, pe botul navei.

Cei doi Jedi şi gunganul ocupau carlinga de pe bot, unde Obi-Wan se instalase la comenzi, iar Jar Jar primise ordin să-i călăuzească prin centrul planetei. Se părea că

Naboo era brăzdată de tuneluri subacvatice şi, dacă-l puteai descoperi pe cel corect, reduceai considerabil timpul de călătorie.

“Sau, ca alternativă”, gândi pesimist Obi-Wan, “îţi poţi foarte bine frânge gâtul.”

— Noisa osssândiţi! Bodogăni Jar Jar plângăreţ.

Ciocul lui se îndepărtă de sistemul de direcţie, întorcându-se spre Jedi, iar urechile lungi se legănară ca nişte aripioare ridicole.

— Unde mergem, căpitan Qui-Gon?

— Tu eşti navigatorul, îl înţepă Qui-Gon.

Jar Jar scutură din cap.

— Eusa? Tu visssezi. Eiusa nusa cunosssc nimic desssprE asssta.

Qui-Gon îşi puse mâna pe umărul gunganului.

— Relaxează-te, prietene! Forţa ne va conduce.

— Forsssa? Ce-i Forsssa? Jar Jar nu părea impresionat. Forsssa asssta maxi-tare, eusa zic. Ssalvare la eusa, la voisa, la noisa toţi Forsssa asssta?

Obi-Wan închise disperat ochii. Era pe cale să se întâmple un dezastru, dar Qui-Gon trebuia să-l rezolve. El nu trebuia să intervină. La urma urmelor, Qui-Gon îl adusese pe Jar Jar Binks. Şi nu pentru că ar fi fost un navigator priceput, sau pentru că ar fi dat dovadă de o cât de mică fărâmă de talent în orice privinţă, ci pentru simplul motiv că era altul dintre proiectele pe care maestrul său, care nesocotea în mod repetat recomandările Consiliului, îl considera valoros şi util.

Acest lucru îl preocupa şi în acelaşi timp îl frustra pe Obi-Wan. Mentorul lui era probabil cel mai de seamă cavaler Jedi în viaţă, o prezenţă dominantă în Consiliu, un luptător puternic şi curajos, care refuza să se lase intimidat până şi de cea mai înfricoşătoare provocare, şi în acelaşi timp un om bun şi generos. Probabil că această ultimă calitate îl băgase în atâtea necazuri. Ignorase în

repetate rânduri Consiliul, în probleme pe care Obi-Wan le considera lipsite de relevanţă. Avea cu totul altă viziune despre ţelul existenţei unui Jedi, despre natura serviciilor sale şi despre cauzele ce trebuiau apărate, şi-şi urmărise viziunea cu o persistenţă neabătută.

Obi-Wan era tânăr şi nerăbdător, încăpăţânat, şi nici pe departe în armonie cu Forţa, la fel ca Qui-Gon, totuşi credea că înţelegea mai bine pericolele pe care le presupunea asumarea prea multor sarcini. Qui-Gon ar fi îndrăznit orice atunci când descoperea ceva care îl interesa, chiar dacă în felul acela şi-ar fi riscat viaţa.

Aşa se întâmpla şi acum. Jar Jar Binks reprezenta un risc major şi nu exista nici un motiv pentru a crede că asumarea riscului ar fi adus o răsplată cât de mică.

Gunganul continua să bombăne, privind în acelaşi timp afară, ca şi cum ar fi căutat un indicator care să-i îngăduie cel puţin să pretindă că ştia ce face. Obi-Wan scrâşni din dinţi. “Nu te amesteca”, îşi spuse în sinea lui, cu asprime, “nu te amesteca!”

— Preia comenzile, i se adresă repezit lui Jar Jar, apoi se ridică din scaun şi îngenunche lângă Qui-Gon. Maestre, nu se mai putu stăpâni el, de ce continui să târăşti după noi creaturi patetice, care nu ne pot fi de mare folos?

— Poate că aşa par lucrurile acum, surâse uşor Qui-Gon, dar trebuie să priveşti mai adânc, Obi-Wan.

— Am privit suficient de adânc şi nu există absolut nimic de văzut! Izbucni iritat tânărul. Gunganul nu-i decât o distragere inutilă!

— Poate, pentru moment. Cu timpul însă asta se poate schimba.

Obi-Wan încercă să mai spună ceva, dar maestrul Jedi îi tăie vorba din scurt:

— Ascultă-mă, tinere padawan, în interiorul Forţei există secrete ascunse, ce nu sunt uşor de descoperit.

Forţa este mare şi atotpătrunzătoare, şi toate fiinţele vii fac parte din ea. Nu însă întotdeauna scopul fiecăreia este evident. Câteodată acest scop trebuie mai întâi simţit, pentru a putea fi dezvăluit ulterior.

Chipul celuilalt se înnegură.

— Unele secrete ar fi mai bine să fie lăsate ascunse, maestre, clătină el din cap. Şi apoi, de ce trebuie să fii tu mereu cel care face dezvăluirea? Ştii ce părere au membrii Consiliului despre aceste... ocolişuri. Poate că măcar o dată, ar fi bine să laşi dezvăluirea pe seama altcuiva.

Qui-Gon păru dintr-o dată trist.

— Nu, Obi-Wan. Secretele trebuie dezvăluite atunci când le descoperi, iar ocolişurile trebuie făcute atunci când le întâlneşti. Iar dacă te afli la o răspântie, sau în locul unde este îngropat un secret, nu trebuie niciodată să laşi pe altul să acţioneze în locul tău.

Ultima lumină din Otoh Gunga dispăru în pâclă şi apele îi înconjurară într-un nor întunecat. Jar Jar conducea nava drept înainte, cu viteză redusă, dar constantă, fără să mai bodogăne sau să se agite, cu mâinile ferm pe comenzi. Aprinse farurile, atunci când bezna îi cuprinse şi razele galbene dezvăluiră straturi multicolore de corali răsucindu-se întortocheaţi în întuneric.

— Îţi respect judecata, maestre, rosti în cele din urmă Obi-Wan, totuşi asta nu mă împiedică să-mi fac griji.

Ca toţi Jedi, Obi-Wan fusese descoperit şi luat de timpuriu de lângă părinţii lui, iar acum nu şi-i mai amintea deloc; cavalerii Jedi deveniseră familia sa. Dintre toţi, cel mai apropiat era de Qui-Gon, mentorul lui de mai bine de zece ani, care îi devenise prietenul cel mai de încredere.

Qui-Gon îi înţelesese ataşamentul şi-l împărtăşea.

Obi-Wan era fiul pe care nu-l va avea niciodată, viitorul pe care-l va lăsa în urmă după moarte. Speranţele lui pentru Obi-Wan erau imense, dar nu era întotdeauna de acord cu opiniile ucenicului.

— Ai răbdare, Obi-Wan, răspunse el încet. Uneori puţină încredere nu strică.

Bongo-ul naviga printr-un tunel de corali şi spoturile farurilor scoteau în evidenţă fisuri adânci, stacojii şi mov. Peste tot, peşti viu coloraţi înotau în bancuri printre stâncile colţuroase.

— Gunganii şi nabooenii sunt în război? Îl întrebă gânditor Qui-Gon pe Jar Jar.

— Război nusa, scutură din cap gunganul. Nabooeni ssi gungani nusa luptă. Poatesa mult timp în urmă. Acum nabooeni departe de mlassstină, gungani departe de câmpii. Nusa văzut unii la alţii.

— Dar nu se plac? Insistă maestrul Jedi.

Jar Jar fornăi dispreţuitor.

— Nabooeni capete mari, mereu cred eisa mai buni ca gungani!

Obi-Wan se aplecă peste Jar Jar şi examină atent peisajul din faţă.

— De ce ai fost exilat, Jar Jar?

Gunganul scoase o serie de plescăituri.

— Asssta lungă povessste, pe sscurt, eusa... oh, oh, ahhh... cam sstângaci.

— Ai fost exilat fiindcă eşti stângaci? Exclamă Obi-Wan, nevenindu-i să creadă.

Bongo-ul ieşi într-o deschidere largă de apă între doi pereţi gigantici de corali. Nici unul dintre pasageri nu observă forma întunecată care se desprinse de pe o proeminenţă şi le luă urma.

— Eusa, se foi Jar Jar, provocat unu ssau doua... axidente. Bum gass, sstricat aparat ssef. Atunci eisa alungat.

Obi-Wan nu înţelegea pe de-a-ntregul tot ce îndruga Jar Jar, dar înainte de a putea cere explicaţii, ceva lovi puternic bongo-ul, înclinându-l într-o parte. Un crustaceu uriaş cu multe picioare şi fălci masive pline de dinţi îi agăţase cu limba sa lungă şi-i trăgea fără grabă spre botul căscat.

— Monssstru opee! Urlă Jar Jar înspăimântat. Noisa murim.

— Cu toată viteza înainte! Ordonă rapid Qui-Gon, privind fălcile monstrului care se deschideau în spatele lor.

În loc să împingă maneta spre înainte, Jar Jar intră în panică şi băgă în marşarier, trimiţând micul submarin direct în gura atacatorului. Bongo-ul izbi violent fundul gâtului monstrului şi şocul îi răsturnă pe Jedi de pe scaune, lovindu-i de pereţi. Şirurile de dinţi zimţaţi începură să se apropie, în timp ce ledurile de pe consola de comandă pâlpâiau intermitent.

— Oh. Oh, spuse Jar Jar.

Obi-Wan sări rapid în scaunul copilotului.

— Lasă-mi comenzile!

Prinse manşele, redresă vehiculul şi apăsă acceleraţia la maximum. Spre surprinderea lui, gura monstrului opee se deschise cu o zguduitură spasmodică şi ţâşniră printre dinţii săi ca dintr-un tun.

— Liberi! Liberi! Ţopăi în scaun Jar Jar, bucuros peste poate de norocul lor.

O privire rapidă aruncată înapoi le arătă însă că avuseseră noroc din alt motiv decât crezuseră: monstrul opee era prins între fălcile unei creaturi atât de imense, încât pe lângă ea părea un pitic. Era un prădător lung, de forma unui ţipar, având aripioare posterioare şi membrele anterioare înarmate cu gheare. Fălcile sale teribile îl zdrobeau pe opee în bucăţi mici, pe care le înghiţea lacom.

— Monssstru ssando aqua, oh, oh! Exclamă Jar Jar, îngropându-şi faţa în mâini.

Obi-Wan mări turaţia motoarelor, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ei şi noua ameninţare. Sando aqua dispăru în spatele lor, dar luminile din cabină continuau să clipească rău prevestitor. Bongo-ul se scufunda tot mai adânc spre centrul planetei. Deodată ceva explodă într-un tablou de control aflat în spate, umplând carlinga cu scântei. Îmbinările de deasupra se fisurară şi apa porni să se infiltreze prin învelişul exterior al navei.

— Maestre, pierdem putere, spuse Obi-Wan când ţiuitul propulsorului îşi reduse brusc intensitatea.

Qui-Gon lucra aplecat peste tabloul de control avariat.

— Calm, încă nu suntem în pericol.

— Încă nusa pericol! Jar Jar lăsă deoparte orice pretenţie de calm şi ţopăi în scaun. Afară monssstri! Noisa sscufundăm aici. Noisa putere nusa! Voisa nebuni! Cândsa ziceţi voi pericol?

Primi răspunsul mai repede decât se aştepta: brusc, luminile din interiorul navei se stinseră complet.

* * *

În sala de conferinţe din nava de comandă a flotei Federaţiei, holograma uriaşă a lui Darth Sidious îi domina pe Gunray şi Haako. Viceregele neimoidian şi aghiotantul său stăteau nemişcaţi, cu ochii portocaliu-roşietici ficşi, chipurile reptiliene trădându-le teama ce-i paralizase.

Silueta întunecată a lui Darth Sidious îi privea în tăcere. Ţinuta acoperită aproape în întregime de faldurile mantiei nu trăda nici o reacţie, însă postura rigidă a corpului lordului Sith vorbea de la sine.

— M-ai dezamăgit, vicerege! Şuieră el către Gunray.

— Lordul meu, sunt sigur că...

— Mai rău, mă sfidezi!

Faţa neiinoidianului suferi o transformare înfricoşătoare.

— Nu, lordul meu! Niciodată! Dar aceşti Jedi sunt atât de... imprevizibili, asta-i tot. Nu-s uşor de distrus...

— Deci trăiesc, vicerege?

— Nu, nu, sunt sigur c-au murit. Mai mult ca sigur. Doar... doar că n-avem confirmarea... încă.

Darth Sidious îl ignoră complet.

— Dacă trăiesc, îşi vor face apariţia. Când se va întâmpla acest lucru, vicerege, vreau să fiu imediat înştiinţat. Mă voi ocupa personal de ei.

Gunray părea gata să se prăbuşească sub greutatea privirii pătrunzătoare a lordului Sith.

— Da, lordul meu, reuşi el să îngăime, în timp ce holograma dispărea.

* * *

În interiorul bongo-ului avariat, Obi-Wan se străduia din răsputeri să menţină controlul submarinului care intrase în derivă.

Dintr-o dată, zumzetul propulsorului învie şi tentaculele posterioare începură să se rotească.

— Avem energie, respiră uşurat tânărul.

Ledurile consolei de comandă licăriră intermitent, dar nu se mai stinseră. Se aprinseră după aceea farurile, orbindu-i pe moment, deoarece se reflectau din pereţii stâncoşi care-i înconjurau. În clipa aceea, Jar Jar scoase un ţipăt. Alt monstru se afla exact în faţa lor, plin de ţepi, solzi şi colţi ascuţiţi, cu membrele anterioare acoperite de gheare curbe, ridicate într-o poziţie defensivă.

— Pessste colo-gheare, urlă gunganul. Voisa Jedi faceţi ceva. Unde Forsssa acum, voisa credeţi?

— Calmează-te! Spuse liniştit Qui-Gon, punând mâna pe umărul lui Jar Jar care tremura tot.

Speriat de atingerea neaşteptată, gunganul leşină.

— Ai exagerat, observă Obi-Wan, pilotând bongo-ul prin întuneric.

Chiar şi fără să privească înapoi, ştia că peştele colo-gheare îi urmărea. Se aflau în interiorul unui tunel care servea probabil drept vizuină pentru uriaşa creatură. Avuseseră mare noroc că o luaseră prin surprindere. Îndreptă nava spre intrarea peşterii şi spre stâncile care le-ar fi putut oferi protecţie pe parcurs. Ceva lovi bongo-ul, îl ţintui câteva momente, apoi îl eliberă. Obi-Wan spori rotaţia tentaculelor posterioare.

— Haide, haide odată! Şopti el.

Ieşiră din tunel şi se pomeniră exact în faţa fălcilor monstrului sando aqua, care părea că-i aşteaptă. Creatura tresări puţin şi se retrase în faţa apariţiei neaşteptate, oferindu-i lui Obi-Wan posibilitatea să vireze mult spre dreapta. Maxilarele monstrului erau încă deschise, când se strecurară cu toată viteza printre dinţii de dimensiunea unei clădiri.

Ochii lui Jar Jar se deschiseră o clipă. Văzu colţii monstrului şi leşină din nou.

Continuară goana nebună, cu bongo-ul trepidând sub puterea propulsiei. Uriaşul peşte colo-gheare, aflat încă în urmărirea lor, nu cotise însă suficient de iute şi pătrunse direct în gura prădătorului mai mare. Fălcile acestuia se uniră, înghiţindu-l.

Obi-Wan acceleră, în timp ce bucăţi din peştele colo-gheare reapărură printre dinţii scrâşnitori ai monstrului sando aqua, pentru a fi imediat înghiţite.

— Să sperăm că acum s-a săturat, spuse tânărul aruncând o privire scurtă în urmă.

Într-adevăr monstrul nu-i mai urmări. Avură nevoie de ceva timp până reuşiră să-l trezească pe Jar Jar, şi

încă mai mult pentru a încheia drumul prin centrul planetei, dar, cu ajutorul îndoielnic al gunganului, reuşiră să iasă din apele întunecate, ridicându-se spre strălucirea unei raze de soare. Bongo-ul ţâşni la suprafaţă într-un ochi de apă albastră, înconjurat de dealuri înverzite şi de arbori, având deasupra un cer azuriu, cu câţiva norişori albi. Obi-Wan îndreptă nava spre ţărmul cel mai apropiat, opri motoarele şi deschise trapa. Qui-Gon se ridică şi privi în jur.

— Ssiguranţă acum, oftă uşurat Jar Jar, lăsându-se pe spate în scaun. Bine aici, nusa?

— Asta rămâne de văzut, spuse maestrul Jedi. Să ieşim!

Ieşi din bongo, sui pe mal şi se îndepărtă. Obi-Wan îi aruncă lui Jar Jar o privire plină de înţeles şi-şi urmă maestrul.

Gunganul se uită încurcat după cei doi Jedi.

— Ssi eusa, ssi eusa! Bolborosi el, grăbindu-se să-i ajungă.

6.

La ceva mai mult de o săptămână după cursă şi întâlnirea cu bătrânul pilot spaţial, Watto îl chemă pe Anakin în interiorul ticsit şi mucegăit al prăvăliei şi-l anunţă că urma să plece cu spedeerul la Marea Dunelor pentru negocieri cu jawa. Jawa, nomazi gunoieri, ofereau droizi pentru vânzare sau troc, iar Watto, care nu prea făcea afaceri cu bani lichizi, n-ar fi ratat pentru nimic în lume ocazia unui troc, mai ales dacă se putea dovedi convenabil. Anakin mai negociase şi până atunci pentru el, şi toydarianul ştia că băiatul se pricepea şi la asta.

Fâlfâind iute din aripile micuţe, Watto îşi apropie faţa albastră de chipul lui Anakin:

— Să-mi aduci lucruri de care am nevoie, băiete! Şi fără-ncurcături!

Lui Anakin i se dădură pe mână componente de motor şi sisteme de direcţie care i-ar fi putut interesa pe jawa şi de care Watto se putea dispensa în schimbul unor droizi de calitate. Băiatul urma să plece spre Marea Dunelor cu speederul, să facă trocul şi să se întoarcă până la apusul soarelui. Fără ocolişuri sau prostii! Watto încă nu-l iertase pentru pierderea cursei şi-i aducea mereu aminte că-i distrusese ataşul cel mai bun.

— Adu droizii pe jos, dacă nu poţi face rost şi de o sanie plutitoare, îl instrui zburând de colo-colo ca o ceaţă albăstruie. Dacă nu pot merge atâta drum, nu-mi sunt de nici un folos. Ai grijă să nu fi tras pe sfoară – am o reputaţie de apărat!

Anakin ascultă atent şi încuviinţă din cap când era cazul, aşa cum învăţase de-a lungul anilor. Era încă dimineaţă şi avea tot timpul să-şi termine misiunea. Făcuse negoţ în mai multe rânduri cu jawa şi se putea asigura că nu va fi înşelat.

“Multe nu ştie Watto despre Anakin Skywalker”, îşi spuse el în timp ce ieşea pe uşă, pentru a lua speederul. Unul dintre trucurile necesare pentru a nu avea probleme ca sclav era să cunoşti lucruri de care stăpânul tău n-avea habar şi să profiţi de ele, atunci când puteai câştiga ceva. Anakin avea talent pentru curse şi pentru demontarea şi asamblarea maşinăriilor, făcându-le uneori să funcţioneze chiar mai bine decât înainte. Totuşi cel mai mult profita de pe urma capacităţii sale stranii de percepţie, de a obţine informaţii din modificările de temperament, reacţiile şi cuvintele altora. Putea să se apropie de alte fiinţe şi să se acordeze atât de exact la starea lor, încât să simtă ce gândeau şi ce intenţionau să facă, încă înainte ca ele s-o ştie în mod conştient. Printre altele, asta îl ajutase în comerţul cu jawa, oferindu-i un

avantaj atunci când negocia pentru Watto.

Anakin mai avea două secrete, pe care le ascundea cu grijă de toydarian. Primul era droidul de protocol pe care îl reconstruia în dormitor. Ajunsese destul de departe cu asamblarea lui şi, chiar dacă îi mai lipseau un ochi şi pielea, droidul putea să stea în picioare şi să se deplaseze, iar procesoarele de inteligenţă şi de comunicaţii funcţionau deja la parametrii normali. Anakin ajunsese la concluzia că droidul era suficient de bun pentru a-l însoţi la negocieri. Îi putea asculta pe jawa discutând între ei în limba lor, pe care băiatul n-o înţelegea şi vorbea prea grozav, şi astfel îl putea înştiinţa pe Anakin dacă încercau să-l tragă pe sfoară. Watto nu ştia cât de departe ajunsese el cu repararea droidului, iar riscul de a afla adevărul pe când se afla în Marea Dunelor nu era prea mare.

Al doilea şi cel mai important secret se referea la vehiculul de curse pe care-l construia băiatul. Lucra la el de aproape doi ani, adunând piese şi componente de pe unde apuca, asamblându-le sub o prelată veche pe maidanul unde se aruncau deşeurile ce nu mai foloseau nimănui, înapoia locuinţelor sclavilor. Shmi îl lăsase în pace, cunoscându-i pasiunile. Nu vedea nimic rău în faptul că-l lăsa să meşterească în timpul său liber, iar Watto nu avea habar despre vehicul.

Anakin folosea de altfel un subterfugiu inspirat. Ştia că, la fel ca în cazul droidului de protocol, dacă vehiculul ar fi avut o valoare cât de mică, Watto i l-ar fi confiscat, şi de aceea continua să se comporte ca şi când ar fi fost vorba despre o rablă, camuflându-i valoarea în fel şi chip. Nu avea să funcţioneze niciodată... Era doar visul unui băieţel...

Pentru Anakin însă reprezenta de abia primul pas din planul lui de viitor. Urma să construiască vehiculul cel mai rapid care existase vreodată şi să câştige toate

cursele la care va participa. După aceea avea să construiască o navetă de vânătoare şi să plece cât mai departe de Tatooine, spre alte planete. Desigur, avea să-şi ia mama şi, împreună, urmau să-şi găsească un nou cămin. Va deveni cel mai bun pilot, zburând pe toate navele, iar mama avea să fie tare mândră de el.

Şi într-o bună zi, după ce va fi făcut toate astea, ei n-aveau să mai fie sclavi, ci oameni liberi.

Se gândea des la asta, nu pentru că mama l-ar fi încurajat în vreun fel sau pentru că ar fi avut vreun motiv să creadă că toate acelea se vor întâmpla cu adevărat, ci pur şi simplu pentru că el credea, în adâncul sufletului, că trebuiau să se întâmple.

Se gândea la ele şi acum, în vreme ce pilota speederul pe străzile din Mos Espa, însoţit de droidul de protocol pe care-l aşezase pe bancheta din spate; lipsit de piele şi imobil, deoarece îl dezactivase înainte de plecare, droidul avea aspectul unui schelet. Anakin se gândea la tot ce va face şi la toate locurile în care va merge, la aventurile pe care le va avea şi la succesele pe care le va obţine, ca şi la visurile ce urmau să se transforme cu siguranţă în realitate. Ieşi din oraş şi pătrunse direct în bătaia sorilor lui Tatooine. Căldura se ridica din nisipurile deşertului într-un val tremurător, iar razele de lumină se reflectau ca un foc alb din suprafaţa metalică a speederului.

Călători spre est timp de două ore standard, până ajunse la marginea Mării Dunelor. Întâlnirea cu jawa fusese aranjată de Watto cu o zi înainte. Jawa urmau să-l aştepte la Turla Mochot, o formaţiune stâncoasă izolată, aflată cam la jumătatea drumului peste Marea Dunelor. Echipat cu ochelari de protecţie, mănuşi şi cască, băiatul acceleră, grăbindu-se prin căldura amiezii.

Îi găsi pe jawa aşteptându-l, cu monstruoasa lor şeniletă de nisip ascunsă în umbra Turlei. Droizii pe care

doreau să-i vândă fuseseră aliniaţi la capătul rampei şeniletei. Anakin opri speederul aproape de locul unde aşteptau siluetele micuţe îmbrăcate în mantii până în pământ, cu ochi galbeni licărind atent de sub glugi, şi coborî. Activă droidul de protocol şi-i ordonă să-l însoţească, apoi trecu încet prin faţa droizilor, studiindu-l cu atenţie pe fiecare în parte.

Când termină, îşi luă deoparte droidul şi-l întrebă:

— Care-s cei mai buni, C-3PO?

Cu o seară în urmă, îi dăduse un număr, alegând trei fiindcă droidul devenea astfel al treilea membru al familiei, după Shmi şi Anakin însuşi.

— Stăpâne Anakin, sunt măgulit că mă consulţi, dar nu aş avea niciodată îndrăzneala să-ţi contest cunoştinţele. Experienţa mea este superficială, chiar dacă am cunoştinţă de 5 100 varietăţi diferite de droizi şi de peste 5 000 procesoare interne, ca şi de zece ori mai multe cipuri şi...

— Spune-mi doar care-s cei mai buni! Şuieră băiatul. (Uitase că C-3PO era în primul rând un droid de protocol şi, în ciuda cunoştinţelor sale vaste, manifesta tendinţa de a-şi declara inferioritatea faţă de umanoizii pe care îi servea.) Care dintre ei, C-3PO? Spune-mi poziţia lor, de la stânga la dreapta!

C-3PO se conformă.

— Vrei să enumăr aptitudinile lor şi să precizez tipul de design, stăpâne Anakin? Întrebă el zelos, plecând capul pe un umăr.

Anakin îl reduse la tăcere cu un semn din mână, deoarece se apropia şeful jawa. Se târguiră o vreme şi băiatul încercă să-şi dea seama cât de mult putea forţa nota cu jawa, câte tăinuiau despre tiroizi şi cât de mult îşi doreau bunurile pe care le oferea el la schimb. Între timp, află că alţi droizi foarte buni rămăseseră în şeniletă, amănunt pe care C-3PO îl dedusese din

comentariul neatent al unui jawa. Şeful jawa se răstise furios la acesta, dar răul fusese deja făcut.

Alţi trei droizi fură scoşi la lumină şi Anakin îi inspectă din nou, însoţit de C-3PO. Erau modele bune, dar jawa nu doreau să se despartă de ei decât dacă li se ofereau şi bani, pe lângă piese. Băiatul şi şeful jawa, care era cam de aceeaşi înălţime şi greutate, discutară afacerea pe toate părţile.

Când terminară, Anakin renunţase la peste jumătate dintre componentele pe care le adusese, în schimbul a doi droizi mecanici în stare excelentă, a trei droizi multifuncţionali în stare bună şi a unui convertor de hiperpropulsie defect, pe care-l putea repara cât ai zice peşte. Ar fi putut obţine încă doi-trei droizi, dar calitatea lor nu era suficient de ridicată pentru a renunţa la mai multe dintre bunurile lui Watto, iar negustorul ar fi observat imediat asta.

Nu existau sănii plutitoare, aşa că Anakin alinie droizii înapoia speederului, îl instală pe C-3PO pe bancheta din spate pentru a-i supraveghea, şi porni spre Mos Espa. Trecuse cu puţin de miezul zilei. Micul alai forma un spectacol curios: speederul deschidea drumul, planând la mică distanţă de sol cu motoarele în ralanti, urmat de droizii care pistonau permanent din membrele articulate pentru a ţine pasul.

— Ai făcut un târg excelent, stăpâne Anakin, vorbi încântat C-3PO, supraveghind achiziţiile cu singurul său ochi. Felicitări! Cred că jawa au învăţat azi o lecţie bună! Le-ai arătat cu adevărat ce înseamnă o târguială la sânge! Numai droidul de standuri valorează mai mult decât...

Continuă să trăncăne, iar Anakin îl lăsă în pace, ignorându-i cea mai mare parte a spuselor, mulţumit că putea acum, după ce greul trecuse, să-şi lase gândurile să hoinărească. Chiar dacă droizii îl încetineau, urmau să

ajungă la marginea Mării Dunelor înainte de mijlocul după-amiezii, iar în Mos Espa înainte de lăsarea întunericului. Avea timp să-l strecoare pe C-3PO în dormitor şi să-i predea lui Watto droizii achiziţionaţi şi piesele rămase. Poate că asta l-ar fi repus în graţiile toydarianului. Cu siguranţă, Watto va fi mulţumit de convertor. Era un subansamblu care ajungea rareori pe Tatooine şi, dacă putea fi reparat (iar Anakin era sigur că va reuşi s-o facă), avea să valoreze mai mult decât toate celelalte achiziţii laolaltă.

Traversară şesul central şi suiră panta lină şi lungă spre Falia Xelric, un canion larg şi puţin adânc care împărţea în două Lanţul Mospic, chiar la marginea Mării Dunelor. Speederul încetini prin canion, urmat de droizii înşiraţi ca mărgelele unui colier sclipitor, trecând din lumina soarelui în umbra faliei. Temperatura se reduse cu câteva grade, iar liniştea fu înlocuită de şuieratul vântului printre stânci. Anakin privi în jur îngrijorat, cunoscând pericolele deşertului la fel de bine ca orice locuitor din Mos Espa, deşi uneori era înclinat să creadă că aici se afla mai în siguranţă decât în oraş.

-... cu un raport de patru la unu între rodieni şi hutti, când aşezarea a început să capete forma unui centru comercial, deşi era clar încă de pe atunci că huttii erau rasa dominantă, iar rodienii puteau foarte bine să fi rămas acasă, decât să se încumete la călătoria aceea lungă şi oarecum inutilă...

C-3PO continua să flecărească, schimbând subiectele fără să i-o ceară nimeni, fără să pretindă nimic în schimbul povestirilor lui interminabile, numai să fie lăsat să continue. Anakin se întrebă dacă nu cumva C-3PO suferea de logoree, după o dezactivare atât de îndelungată. Se ştia că droizii de protocol erau extrem de temperamentali.

Băiatul privi brusc spre dreapta, spre ceva care

părea nelalocul său în peisaj. La început fusese o simplă pată difuză de culoare printre nisipul şi rocile deşertului, aproape pierdută în umbre, dar, pe măsură ce se concentră, imaginea căpătă alt înţeles. Viră speederul şi droizii îl urmară ascultători.

— Stăpâne Anakin, ce faci? Protestă C-3PO plângăreţ şi-l fixă cu singurul său ochi. Mos Espa este dincolo de capătul canionului, nicidecum prin peretele acesta... Vai, vai! Să fie oare acolo ceea ce cred eu? Stăpâne, ai toate motivele să...

— Ştiu, i-o tăie Anakin scurt. Vreau doar s-arunc o privire.

C-3PO îşi flutură braţele neliniştit.

— Trebuie să protestez, stăpâne Anakin. Nu este deloc înţelept. Dacă am dreptate, trebuie să-ţi spun că există o posibilitate de 99,7% să ne îndreptăm direct spre...

Lui Anakin nu mai trebuia să i se spună spre ce anume se îndreptau, deoarece îşi dăduse deja seama. Un tâlhar tusken zăcea inert pe sol, pe jumătate îngropat sub pietre, aproape de peretele stâncos. Chiar de la distanţă, nu puteai greşi în privinţa înfăţişării sau îmbrăcăminţii oamenilor-nisipurilor. Veşminte largi, arămii, mănuşi şi cizme din piele groasă, bandulieră şi centură, turban, ochelari de protecţie şi mască respiratorie, şi o puşcă blaster cu două ţevi lungi, aflată la un metru de braţul întins. Dunga recentă de pe peretele stâncos constituia dovada unei surpări. Tâlharul se ascundea probabil deasupra, când peretele stâncos cedase sub el şi-l îngropase în avalanşă.

Anakin opri speederul şi coborî.

— Stăpâne Anakin, nu cred că este deloc o idee bună! Declară C-3PO, pe un ton mustrător.

— Vreau doar s-arunc o privire! Repetă băiatul.

Era precaut şi puţin speriat de ceea ce voia să facă,

dar nu mai văzuse niciodată un tâlhar tusken de aproape, deşi auzise o mulţime de istorii despre ei. Tuskenii erau un popor nomad, solitar şi fioros, care considera că deşertul le aparţine şi trăiau de pe urma celor îndeajuns de nesăbuiţi ca să se aventureze nepregătiţi pe teritoriul lor. Pe jos sau călare pe banthele sălbatice pe care le aduseseră din pustiu, călătoreau oriunde considerau de cuviinţă, jefuind case izolate şi halte, ambuscând caravane, furând obiecte şi echipamente, şi terorizând în general pe oricine. De câteva ori, îi atacaseră chiar pe hutti. Locuitorii din Mos Espa, care nu erau nici ei nişte cetăţeni model, îi urau din toată inima pe oamenii-nisipurilor.

Anakin încă nu-şi formase o părere asupra lor. Istorisirile erau fioroase, dar învăţase de la viaţă că întotdeauna existau mai multe feţe ale aceluiaşi adevăr şi cel mai adesea una singură era prezentată. Îl intriga natura sălbatică şi liberă a tuskenilor, viaţa lipsită de responsabilităţi sau frontiere, comunitatea în care toţi erau consideraţi egali.

Ieşi din speeder şi se îndreptă spre tuskenul căzut. C-3PO continua să-l certe, avertizându-l că face o greşeală. De fapt, nu era deloc sigur că droidul nu avea dreptate, dar teama fusese învinsă de curiozitate. Ce i se putea întâmpla, dacă arunca doar o privire? Natura copilăriei sale ieşea acum la suprafaţă. Va putea să se laude prietenilor că văzuse din apropiere un om-al-nisipurilor. Va putea chiar să le spună cum arată unul în realitate.

Tâlharul zăcea cu faţa în jos, cu braţele depărtate de corp şi capul răsucit într-o parte. Stâncile şi pietrele îl acoperiseră în cea mai mare parte de la brâu în jos, iar un picior fusese prins sub un bolovan uriaş. Anakin se apropie de puşca blaster, se aplecă şi o ridică. Era grea şi dificil de mânuit. Un bărbat trebuia să fie puternic şi

îndemânatic pentru a o manevra, se gândi băiatul. Observă crestăturile ciudate de pe patul armei – probabil simboluri tribale. Auzise că tuskenii trăiau în triburi.

Brusc, tâlharul se mişcă, trăgându-şi un braţ, se încordă şi înălţă capul. Ochelarii opaci erau îndreptaţi direct spre Anakin. Băiatul se retrase automat câţiva paşi. Tuskenul îi aruncă însă doar o privire fugară, încercând să-şi dea seama cine este şi ce face, apoi lăsă din nou capul pe sol.

Anakin aşteptă, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. Ştia ce ar fi spus Watto. Ştia ce ar fi spus aproape oricine. “Pleacă de acolo! Imediat!” Puse jos puşca blaster. Asta nu era treaba lui. Făcu un pas înapoi, şi încă unul.

Tuskenul ridică din nou capul şi se uită la el. Anakin îl privi la rândul său. Îi putea simţi durerea şi disperarea – neajutorat şi blocat sub bolovan, lipsit de armă şi de libertate.

Băiatul se încruntă. Oare şi mama i-ar fi spus să plece de acolo? Ce ar fi spus Shmi, dacă ar fi fost aici?

— C-3PO, strigă spre droid, adu-i pe toţi!

Protestând vehement la fiecare pas, C-3PO îi adună pe droizii recent achiziţionaţi şi-i aduse lângă băiatul care privea gânditor tuskenul rănit. Anakin le comandă droizilor să îndepărteze rocile şi pietrele mai mici, apoi improvizară o pârghie şi, folosindu-se de greutatea speederului, ridicară bolovanul şi-l eliberară pe rănit. Acesta se trezi, dar leşină aproape imediat. Anakin îi puse pe droizi să-l percheziţioneze de alte arme, şi ţinu puşca blaster cât mai departe de el.

În timp ce tâlharul era inconştient, droizii îl întinseră pe spate, ca să-i cerceteze rănile. Piciorul prins sub bolovan fusese zdrobit şi oasele se rupseseră în câteva locuri. Anakin zărise fracturile prin ţesătura sfâşiată. Nu cunoştea însă anatomia tuskenilor şi nu ştia exact cum

putea să-l ajute. Se mulţumi de aceea să aplice o atelă instantanee, luată din trusa medicală a speederului, imobiliză piciorul şi-l lăsă în pace.

Se aşeză apoi şi se gândi ce să facă în continuare. Lumina începuse să pălească. Pierduse prea mult timp cu eliberarea tuskenului, pentru a mai ajunge în Mos Espa înainte de căderea nopţii. Putea să ajungă la marginea Mării Dunelor până se însera, dar ar fi însemnat să-l abandoneze pe tusken, singur şi neajutorat. Anakin se încruntă. Ţinând seama de creaturile ce bântuiau noaptea prin deşert, ar fi putut la fel de bine să-l îngroape de acum – rezultatul ar fi fost acelaşi.

Se hotărî, şi-i trimise pe droizi să scoată din speeder o unitate luminescentă. După ce se lăsă întunericul, o aprinse şi o conectă la o doză suplimentară de combustibil, pentru ca să nu se stingă peste noapte. Desfăcu o raţie veche de concentrate şi mestecă absent, privind tuskenul adormit. Shmi era probabil îngrijorată, iar Watto îşi ieşise mai mult ca sigur din minţi. Dar amândoi îl ştiau capabil şi de încredere, aşa că aveau să aştepte sosirea zorilor înainte de a porni în căutarea lui. Până atunci, spera el, urma să fie deja aproape de casă.

— Crezi că se va face bine? Îl întrebă pe C-3PO.

Ascunsese speederul şi ceilalţi droizi la adăpostul unei stânci, în spatele unităţii luminescente, şi-l păstrase pe C-3PO drept companie. Băiatul şi droidul se ghemuiseră unul lângă altul, de o parte a unităţii luminescente, iar tâlharul continua să doarmă de cealaltă parte.

— Stăpâne Anakin, mă tem că îmi lipsesc pregătirea medicală şi informaţiile necesare pentru a răspunde la această întrebare, răspunse C-3PO, înclinând capul pe un umăr. Cu certitudine, sunt de părere că ai făcut tot ce era posibil.

Băiatul încuviinţă gânditor.

— Stăpâne Anakin, nu ar trebui să rămânem aici peste noapte, continuă după o clipă droidul. Regiunea este destul de periculoasă.

— Dar nu-l putem abandona, nu-i aşa?

— Desigur, este o decizie greu de luat, chibzui C-3PO situaţia.

— Şi nici nu-l putem lua cu noi.

— În nici un caz!

Anakin rămase tăcut, uitându-se la tuskenul care dormea. Îl privea de atâta vreme, încât fu aproape surprins când acesta se foi şi se trezi. Totul se întâmplase atât de repede, încât îl prinsese pe băiat nepregătit. Tâlharul se întoarse cu o mişcare greoaie, expiră adânc, se propti într-un braţ, îşi privi piciorul pus în atelă, apoi se uită la Anakin. Băiatul nu făcu nici o mişcare şi nu scoase nici un sunet. Tuskenul îl privi concentrat un minut interminabil, după care se ridică încet în capul oaselor, întinzând în faţă piciorul rănit.

— Salut! Încercă Anakin să zâmbească.

Tâlharul tusken nu răspunse.

— Ţi-e sete? Întrebă băiatul.

Nici un răspuns.

— Nu cred că ne place prea mult, observă C-3PO.

Anakin mai încercă de câteva ori să înfiripeze o conversaţie, dar tuskenul îl ignoră. Privirea lui se abătu o singură dată, spre locul unde puşca blaster stătea rezemată de stâncile din spatele băiatului.

— Spune-i ceva în tuskenă, îi ordonă Anakin lui C-3PO.

Droidul se conformă. Vorbi numai în tuskenă, dar tâlharul refuză să răspundă. Continua să-l privească insistent pe băiat. În cele din urmă, după ce droidul se chinuia de ceva timp, îi aruncă o căutătură scurtă şi lătră un singur cuvânt drept răspuns.

— Vai de mine! Exclamă C-3PO.

— Ce a spus? Întrebă băiatul plin de interes.

— Ce... de ce... mi-a spus să tac naibii din gură!

Părea în mod limpede sfârşitul oricărei tentative de conversaţie. Băiatul şi tuskenul rămaseră privindu-se în tăcere, cu feţele luminate de strălucirea focului, înconjuraţi de bezna deşertului. Anakin se trezi întrebându-se ce ar fi făcut dacă tuskenul ar fi încercat să-l atace. Părea improbabil, totuşi bărbatul era masiv, sălbatic şi puternic şi, dacă ar fi ajuns lângă el, l-ar fi putut doborî cu uşurinţă. Şi-ar fi recuperat puşca blaster şi ar fi făcut orice ar fi dorit.

Cumva însă Anakin simţea că nu aceea era intenţia tuskenului. Tâlharul nu făcea nici un efort să se mişte şi nici nu dădea un semn că ar fi intenţionat aşa ceva. Stătea pur şi simplu locului, zgribulit în veşmintele sale, cu faţa mascată de învelitori, cufundat în propriile-i gânduri.

După un timp, vorbi din nou şi băiatul privi rapid spre C-3PO.

— Stăpâne Anakin, traduse droidul, vrea să ştie ce vei face cu el.

Anakin privi încurcat spre tusken.

— Spune-i că n-o să fac nimic cu el. Încerc doar să-l ajut să se vindece.

C-3PO traduse în tuskenă. Bărbatul îl ascultă, dar nu răspunse.

Nu mai rosti apoi nici un cuvânt.

Brusc, Anakin înţelese că tuskenului îi era teamă. Simţea asta în felul în care vorbise, în felul în care rămăsese în aşteptare. Era rănit şi dezarmat. Se găsea la mila lui Anakin. Băiatul îi înţelegea teama, dar era oarecum surprins. Nu părea normal – oamenii-nisipurilor n-ar fi trebuit să se teamă de nimic. În plus, lui nu-i era frică de tâlhar. Poate c-ar fi trebuit să-i fie, dar nu-i era.

De fapt, Anakin Skywalker nu se temea de nimic.

Aşa să fi fost oare?

Uitându-se în lentilele opace ale ochelarilor de protecţie ce ascundeau ochii tuskenului, Anakin analiză problema. De cele mai multe ori se gândea că nu exista nimic care să-l poată înfricoşa. De cele mai multe ori se gândea că era îndeajuns de curajos pentru ca să nu se teamă niciodată.

Dar undeva adânc în sufletul lui, acolo unde tăinuia lucrurile pe care nu le-ar fi dezvăluit nimănui, ştia că minţea, că nu acela era adevărul. Poate că nu se temea de nimic în ceea ce-l privea, dar uneori îi era foarte teamă pentru mama lui.

Dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva? Dacă i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor, ceva ce Anakin n-ar fi putut împiedica în nici un chip?

Simţi un fior coborându-i prin şira spinării.

Dacă ar fi pierdut-o?

Cât de curajos ar mai fi fost atunci, dacă persoana de care se simţea cel mai aproape în Univers i-ar fi fost răpită pe neaşteptate? Desigur, asta n-avea să se întâmple niciodată. Aşa ceva pur şi simplu nu se putea întâmpla.

Şi dacă, totuşi...?

Îl privi pe tâlharul tusken şi, în tăcerea adâncă a nopţii, simţi cum încrederea i se clătina ca o frunză în bătaia vântului.

* * *

În cele din urmă adormi şi visă lucruri ciudate. Visele se schimbau pe neaşteptate şi luau diferite turnuri şi înţelesuri. El însuşi avea mai multe întrupări în visele acelea. O dată era un cavaler Jedi, luptând împotriva unor lucruri atât de întunecate şi de imateriale, încât nu le putea identifica. Altă dată era pilotul unui crucişător

spaţial, îşi purta nava prin hiperspaţiu şi străbătea nenumărate sisteme stelare. Altă dată era celebrul şi temutul comandant al unei armate, şi revenea pe Tatooine, conducând nave şi trupe, pentru a-i elibera pe toţi sclavii de pe planetă. Mama îl aştepta, zâmbind, cu braţele deschise. Dar când încercase s-o îmbrăţişeze, ea pierise.

În visele sale apăreau şi oamenii-nisipurilor. Se iveau spre final, o mână de tâlhari, stând în faţa lui, cu puşti blaster şi cu căngile ridicate şi pregătite. Îl priveau în tăcere, ca şi cum s-ar fi întrebat cum să procedeze cu el.

În acel moment, se deşteptă, smuls din somn de un sentiment inconfundabil de pericol. Zvâcni în capul oaselor şi privi înjur, confuz şi înfricoşat. Unitatea luminescentă se epuizase. În lumina palidă şi argintie care preceda ivirea zorilor, se văzu înconjurat de formele întunecate, lipsite de chip, ale oamenilor-nisipurilor din visele sale.

I se puse un nod în gât. Siluete nemişcate conturate pe pâcla nebuloasă a orizontului, tâlharii tuskeni se vedeau în toate părţile. Pentru o clipă, băiatul se gândi s-o rupă la fugă, dar îşi dădu seama imediat cât de stupidă era ideea. Era complet neajutorat. Nu putea decât să aştepte şi să vadă ce intenţionau.

Un murmur gutural se auzi din mijlocul lor şi capetele se întoarseră să privească într-acolo. Îndărătul lor, Anakin întrezări o formă care era ridicată şi transportată pe targă. Tâlharul pe care-l salvase vorbea celor din neamul său. Ceilalţi ezitară, apoi se retraseră încet.

În câteva secunde, dispăruseră.

Razele soarelui începură să cresteze formele masive şi întunecate din Mospic, iar C-3PO îi vorbea într-o cascadă de cuvinte ce se rostogoleau unul după altul,

indicând în toate direcţiile cu braţele metalice scheletice.

— Stăpâne Anakin, au plecat! Oh, ce noroc avem că suntem în viaţă! Slavă cerului că nu ţi-au făcut nici un rău!

Anakin se sculă. Peste tot se zăreau urmele tâlharilor tuskeni. Privi rapid înjur. Speederul şi droizii obţinuţi de la jawa erau neatinşi, sub stânca unde îi adăpostise. Puşca tuskenului dispăruse.

— Stăpâne Anakin, ce facem acum?

Băiatul privi canionul pustiu, apoi pereţii colţuroşi din stâncă şi cerul pe care stelele începeau să pălească. Ascultă tăcerea profundă şi se simţi singur şi vulnerabil.

— Ar trebui să mergem acasă, şopti el şi se puse imediat în mişcare.

7.

Nute Gunray stătea tăcut în mijlocul sălii tronului din palatul din Theed, capitala planetei Naboo, şi-l asculta răbdător pe guvernatorul Sio Bibble, care protesta împotriva invaziei Federaţiei Comerciale. Haako se afla lângă el. Amândoi purtau tunicile oficiale ale Federaţiei şi afişau expresii impenetrabile. Două duzini de droizi de luptă supravegheau cu armele în mâini pe nabooenii din sală. Oraşul căzuse în mâinile invadatorilor imediat după răsăritul soarelui, deoarece rezistenţa fusese ca şi inexistentă; nabooenii erau un popor paşnic. Invazia Federaţiei îi luase prin surprindere şi armata de droizi pătrunsese în oraş înainte ca să poată fi organizată o rezistenţă serioasă. Puţinele arme fuseseră confiscate, iar nabooenii fuseseră internaţi în lagăre de detenţie. Droizii de luptă percheziţionau toate locuinţele, pentru a pune capăt eventualelor tentative de împotrivire.

Viceregele se abţinu să nu zâmbească. Se părea că regina crezuse până în ultima clipă că negocierile vor triumfa şi că Senatul va oferi protecţie planetei.

— Vicerege, este regretabil că aţi îndrăznit să bruiaţi comunicaţiile dintre regină şi senatorul Palpatine, în timp ce el încearcă să ne susţină cauza în faţa Senatului. Este regretabil că pretindeţi că această blocadă constituie o acţiune legală. Dar să debarcaţi o întreagă armată pe planeta noastră şi să ne ocupaţi oraşele, este prea scandalos pentru a fi exprimat în cuvinte.

Bibble era un bărbat înalt şi pleşuv, cu barbişon ascuţit şi o limbă încă şi mai ascuţită. Gunray se plictisise deja să-l asculte.

Aruncă o privire către ceilalţi captivi. Mai într-o parte se aflau căpitanul Panaka, şeful gărzilor reginei, şi patru dintre oamenii săi, dezarmaţi şi neajutoraţi. Ca împietrit, Panakaîi privea pe neimoidieni cu ură. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu piele închisă la culoare şi ochi iuţi. Viceregelui nu-i plăcea deloc felul în care îl fixau ochii aceia.

Regina stătea pe tron, înconjurată de cameriste, senină şi mândră, detaşată de evenimente, ca şi cum cele din jur n-ar fi putut s-o afecteze, ori s-o atingă în nici un fel. Era îmbrăcată în negru, iar chipul fardat cu alb contrasta puternic cu acoperământul din pene negre pentru cap, care-i cobora până aproape de umeri. Pe frunte purta un lanţ de aur, iar un semn roşu îi diviza buza inferioară. Lui Gunray i se spusese că era considerată o femeie frumoasă, însă neimoidianul nu percepea frumuseţea umană şi, potrivit standardelor sale, Amidala era doar o creatură mică şi anostă.

Pe el îl interesa tinereţea reginei. Aceasta de abia ieşise din adolescenţă, totuşi nabooenii şi-o aleseseră regină. Pe Naboo nu exista o monarhie ereditară, iar dinastiile prevalau. Nabooenii îl alegeau drept

conducător pe cel mai înţelept dintre ei, prin aclamaţii publice, şi Amidala guverna cu aprobarea poporului ei. Motivul pentru care aleseseră pe cineva atât de tânăr şi de naiv rămânea un mister pentru Gunray. Din punctul său de vedere, alegerea respectivă nu le fusese de nici un folos în cazul de faţă.

Vocea lui Bibble rezona în sală, ridicându-se până la plafonul înalt şi boltit, şi ricoşând din pereţii netezi, însoriţi. Theed era un oraş opulent şi prosper, iar sala tronului îi reflecta trecutul măreţ.

— Viceregе, te întreb direct, îşi încheie Bibble discursul. Cum ai de gând să-i explici Senatului această invazie?

Faţa plată, reptiliană, a neimoidianului îşi permise o licărire de umor.

— Naboo şi Federaţia Comercială vor semna un tratat care va legifera ocupaţia capitalei Theed. Am primit asigurări că, o dată semnat, tratatul va fi ratificat rapid de Senat.

— Un tratat? Exclamă uimit guvernatorul. În faţa unei acţiuni complet ilegale?

Amidala se ridică de pe tron şi păşi înainte, înconjurată de cameristele îmbrăcate în mantii cu glugi. Ochii îi sclipeau, plini de mânie.

— Nu voi coopera!

Gunray avu un schimb rapid de priviri cu Haako.

— Înălţimea Voastră, nu vă grăbiţi, toarse el. Nu vă grăbiţi cu declaraţiile. Cu siguranţă nu vă va plăcea tratamentul pe care l-am pregătit poporului vostru. Cu timpul, suferinţa lui vă va convinge să adoptaţi punctul nostru de vedere. Îi întoarse brusc spatele: Destul cu vorba! Comandante!

Droidul de luptă OOM-9 făcu un pas înainte, înclinând uşor botul metalic îngust, în semn de răspuns.

— Ocupă-te de ei! Ordonă viceregele.

OOM-9 făcu semn unuia dintre sergenţi să preia comanda, poruncind cu voce metalică transportarea prizonierilor în Lagărul 4. Droizii de luptă îi escortară pe regină, cameriste, guvernatorul Bibble, căpitanul Panaka şi gărzile nabooene afară din sală.

Gunray îi urmări cu ochii înguşti roşiatic-portocalii, apoi se răsuci spre Haako. Un profund sentiment de satisfacţie îl cuprinse – totul mergea exact cum plănuiseră.

* * *

Sergentul şi o duzină de droizi de luptă îi escortară pe prizonieri prin coridoarele de piatră lustruită ale palatului, apoi ieşiră pe treptele late ce coborau printre statuete şi contraforturi spre piaţa largă, în care se aflau tancuri şi droizi de luptă ai Federaţiei. Nici un nabooean nu se zărea prin preajmă. Tancurile erau vehicule butucănoase, cu tunul principal instalat într-o turelă situată deasupra şi în spatele cabinei, şi cu blastere mai mici pe flancuri. Semănau cu nişte rădaşte gigantice care păzeau perimetrul pieţei.

Dincolo de piaţă, clădirile Theedului se revărsau spre orizont ca o vastă întindere de ziduri înalte din piatră, domuri poleite, turnuri ascuţite şi arcade sculptate. Lumina soarelui scălda edificiile lucitoare, a căror arhitectură echilibra estetic verdele luxuriant al planetei. Vuietul cascadelor şi murmurul fântânilor arteziene alcătuiau un fundal îndepărtat şi discret pentru liniştea stranie creată de absenţa populaţiei.

Prizonierii traversară piaţa, pe lângă maşinile de război ale Federaţiei Comerciale. Nimeni nu scotea un cuvânt. Până şi guvernatorul Bibble amuţise, cu barba căruntă aplecată parcă sub povara gândurilor sumbre. Părăsiră piaţa şi intrară pe o stradă largă ce ducea spre

suburbiile oraşului şi nou construitele lagăre de detenţie ale Federaţiei. Deasupra zumzăiau PAM-uri, ale căror umbre se proiectau pe pereţii clădirilor, cu suprafeţele metalice reflectând lumina soarelui, în timp ce zburau în zigzag.

Tocmai cotiseră pe o străduţă liniştită, când sergentul care-i conducea se opri brusc.

În calea lor stăteau doi bărbaţi. Amândoi erau îmbrăcaţi cu mantii largi peste tunicile cu cingători; cel mai înalt avea părul lung, iar celălalt îl purta scurt şi cu codiţă. Braţele le atârnau relaxate pe lângă corp, totuşi nu lăsau impresia unor indivizi inofensivi.

Timp de o clipă, cele două grupuri se scrutară în linişte. Apoi faţa îngustă a unui gungan se iţi, cu ochii holbaţi şi îngroziţi, din spatele celor doi bărbaţi.

Qui-Gon făcu un pas înainte.

— Regina Amidala de Naboo? O întrebă pe tânăra cu acoperământul din pene pentru cap.

Regina şovăi.

— Cine sunteţi?

— Ambasadorii Cancelarului Suprem, se înclină uşor maestrul Jedi. Vă solicităm o audienţă, înălţimea Voastră.

Droidul sergent păru deodată că-şi aduce aminte cine era şi ce avea de făcut. Făcu un gest către soldaţii săi.

— Daţi i la o parte!

Patru droizi de luptă încercară să se conformeze ordinului. De abia îşi ridicaseră armele în poziţie de tragere, când cei doi Jedi îşi activară săbiile şi-i tăiară în bucăţi. Droizii sfărâmaţi se prăbuşiră la pământ, iar Jedi atacară fulgerător pentru a-i distruge şi pe ceilalţi. Fulgerele laserelor fură blocate, armele zburară în toate părţile şi droizii rămaşi fură transformaţi în bucăţi informe de metal.

Sergentul se întoarse ca să fugă, dar Qui-Gon ridică

mâna, concentrând asupra lui puterea Forţei. În câteva secunde, droidul zăcea inert şi distrus.

Soldaţii nabooeni recuperară în grabă armele de pe jos. Jedi dezactivară săbiile de lumină şi-i conduseră pe toţi la adăpostul unei alei înguste între două clădiri. Jar Jar Binks îi urmă, murmurând mirat de eficienţa rapidă cu care Jedi se descotorosiseră de inamici.

Qui-Gon se apropie de regină.

— Înălţimea Voastră, mă numesc Qui-Gon Jinn, iar acesta este tovarăşul meu, Obi-Wan Kenobi. Suntem cavaleri Jedi şi ambasadori ai Cancelarului Suprem.

— Negocierile voastre se pare că au eşuat, ambasadorule, pufni Bibble.

— Negocierile nici măcar nu au avut loc, replică Qui-Gon păstrându-şi privirea aţintită asupra reginei pe al cărei chip fardat nu se putea descifra nimic. Înălţimea Voastră, continuă el, trebuie să luăm legătura cu Republica.

— Imposibil, interveni căpitanul Panaka. Ne-au tăiat toate comunicaţiile.

Undeva în apropiere se auzi sirena unei alarme, urmată de sunetul unor paşi alergând. Qui-Gon aruncă o privire spre strada pe care zăceau droizii distruşi.

— Aveţi mijloace de transport?

Panaka încuviinţă din cap, înţelegându-i rapid intenţiile.

— În hangarul principal. Pe aici!

Conduse grupul micuţ până la capătul aleii, după care străbătură mai multe pasaje şi străzi lăturalnice, fără să întâlnească pe nimeni.

Se mişcau rapid şi silenţios, în timp ce urletele alarmelor şi bâzâiturile PAM-urilor sporeau în intensitate. Spre meritul lor, nabooenii nu se opuseseră conducerii lui Qui-Gon şi nici nu-i puseseră apariţia sub semnul întrebării. Panaka şi oamenii lui fiind din nou înarmaţi,

regina de Naboo şi companionii ei se simţeau iarăşi stăpâni pe propriul lor destin şi păreau gata să-şi asume toate riscurile, alături de cei care-i salvaseră.

Nu le trebui mult să ajungă la destinaţie. Mai multe clădiri conectate dominau capătul unei străzi largi; fiecare era încununată de o cupolă, iar accesul în structurile centrale se făcea prin intrări boltite şi anexe exterioare joase. Droizi de luptă staţionau pretutindeni, cu armele pregătite, dar căpitanul Panaka găsi o intrare nepăzită în apropierea unui pasaj îngust, între două clădiri aproape lipite.

Când ajunse la o uşă laterală a hangarului principal, Panaka opri grupul. Privi rapid peste umăr, pentru a se asigura că nu fuseseră urmăriţi, apoi descuie uşa şi o întredeschise. Cu Qui-Gon aflat imediat în spatele său, privi precaut înăuntru. Câteva nave nabooene se găseau grupate în centrul hangarului: transportoare lucioase, cu boturile îndreptate spre deschiderea largă din peretele îndepărtat. Răspândiţi pe toată suprafaţa hangarului, droizi de luptă păzeau fiecare transportor în parte, atenţi la orice mişcare.

Panaka indică o navă lungă şi joasă, aflată în partea opusă a hangarului, cu aripi curbate mult spre înapoi şi motoare Headon-5 puternice.

— Transportorul regal, şopti către maestrul Jedi.

Qui-Gon încuviinţă din cap. Era un 327 nubian, tip J. în depărtare, alarmele îşi continuau bocetul monoton.

— Este perfect, spuse el.

— Cam mulţi droizi de luptă, comentă Panaka examinând interiorul hangarului.

Qui-Gon se retrase de la uşă.

— Asta nu va fi o problemă. Se întoarse către regină: înălţimea Voastră, dată fiind situaţia, vă sugerez să ne însoţiţi pe Coruscant.

Tânăra clătină din cap şi penele acoperământului de

cap foşniră încet. Chipul fardat cu alb era calm, iar căutătura hotărâtă.

— Îţi mulţumesc, ambasadorule, dar locul meu este aici, alături de poporul meu.

— Nu cred, replică Qui-Gon susţinându-i privirea. Federaţia Comercială are alte planuri. Dacă rămâneţi, vă vor ucide.

Bibble îi ţinu partea reginei:

— Nu vor îndrăzni!

— Au nevoie de ea pentru a semna un tratat prin care invazia să fie socotită legală! Sublinie căpitanul Panaka. Nu-şi pot permite s-o ucidă!

Regina le cercetă pe rând feţele, cu o licărire de nesiguranţă în ochi.

— Situaţia de aici nu-i ceea ce pare, insistă Qui-Gon. Înălţimea Voastră, cred că mai există şi altceva la mijloc. Acţiunile Federaţiei nu par să aibă nici o logică. Instinctul îmi spune că vă vor distruge.

O umbră de alarmă traversă faţa lui Bibble, când maestrul Jedi îşi termină fraza, şi trăsăturile sale puternice se înmuiară puţin.

— Înălţimea Voastră, vorbi el încet, poate că este cazul să vă reconsideraţi poziţia. Singura noastră speranţă este ca Senatul să ne ia apărarea în această problemă. Senatorul Palpatine va avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Căpitanul Panaka nu era de acord cu nici unul.

— E imposibil să trecem de blocada lor, înălţimea Voastră... chiar dacă am scăpa de pe planetă! O încercare de evadare este prea periculoasă...

— Înălţimea Voastră, eu voi rămâne aici şi voi face tot ce-mi stă în putinţă, îl întrerupse Bibble. Pentru a menţine aparenţa ordinii, vor trebui să păstreze Consiliul Guvernatorilor. Dar dumneavoastră ar trebui să plecaţi...

Regina ridică mâna brusc, pentru a pune capăt

discuţiilor, întorcând spatele guvernatorului, şefului gărzilor şi celor doi Jedi. Privi rapid către cameristele adunate în jurul ei.

— Fiecare opţiune prezintă riscuri mari pentru noi toţi... spuse ea încet, cercetându-le pe rând.

Qui-Gon urmărea intrigat schimbul de priviri. “Ce anume urmăreşte?” se întrebă el.

Cameristele se uitară de la una la alta, cu chipurile abia vizibile în interiorul glugilor roşu-auriu. Toate păstrau tăcerea.

În cele din urmă, una dintre ele vorbi:

— Suntem curajoase, înălţimea Voastră! Zise cu fermitate Padme.

Alarmele continuau să zbârnâie.

— Dacă hotărâţi să plecaţi, acum este momentul, o grăbi Qui-Gon.

Amidala se îndreptă şi încuviinţă din cap.

— Aşa să fie! Voi pleda cauza noastră în faţa Senatului. Aruncă o privire scurtă către Bibble: Ai grijă, guvernatorule!

Îi strânse scurt mâna, apoi chemă printr-un gest trei cameriste. Cele care nu fuseseră alese începură să plângă încet. Amidala le îmbrăţişă, şoptindu-le cuvinte de încurajare. Panaka selectă două dintre cele patru gărzi de corp, pentru a rămâne cu cameristele şi cu Sio Bibble.

Cei doi Jedi pătrunseră în hangar prin uşa laterală, deschizând drumul pentru Jar Jar şi nabooeni.

— Rămâneţi aproape, îi sfătui Qui-Gon pe ceilalţi peste umăr.

Panaka i se alătură, cu o expresie concentrată.

— Avem nevoie de un pilot pentru navă. Acolo – indică el un grup de nabooeni pe care o grupă de droizi de luptă îl păzea într-un colţ al hangarului.

Insignele de pe uniformele prizonierilor indicau paznici, mecanici şi piloţi.

— Mă ocup eu, încuviinţă Obi-Wan şi se abătu spre captivi.

Qui-Gon şi ceilalţi continuară drumul, mergând cu îndrăzneală, cu paşi mari, prin hangar, îndreptându-se direct spre nava regală şi ignorând droizii de luptă care porniseră către ei. Qui-Gon observă că rampa de îmbarcare în transportor era coborâtă. Tot mai mulţi droizi se apropiau, curioşi, fără a fi deocamdată alarmaţi.

— Nu vă opriţi pentru nimic în lume! Îi şopti Qui-Gon reginei, strecurându-şi mâna sub mantie în căutarea sabiei.

Se aflau la mai puţin de douăzeci de metri de transportorul regal, când cel mai apropiat droid îi întrebă cu voce metalică, inexpresivă:

— Unde mergeţi?

— La o parte! Ordonă Qui-Gon. Sunt ambasadorul Cancelarului Suprem şi-i duc pe oamenii aceştia pe Coruscant.

Droidul scoase rapid arma, blocându-i trecerea.

— Eşti arestat!

În câteva secunde, era însă transformat în bucăţi, sfârtecat de sabia lui Qui-Gon. Alţi droizi se repeziră să-l oprească pe Jedi, care le ţinea singur piept, în timp ce tovarăşii săi urcau în nava nubiană. Panaka şi gărzile nabooene formară un zid protector pentru regină şi cameriste, care suiră grăbite pe rampă. Jar Jar Binks se împletici după ele, ţinându-se de cap cu braţele lui lungi. Fulgere laser brăzdară hangarul în toate direcţiile şi alte sirene izbucniră asurzitor.

În cealaltă parte a hangarului, Obi-Wan se năpustise cu hotărâre feroce asupra droizilor care-i păzeau pe piloţii nabooeni. Cu pletele fluturând, Qui-Gon îi urmărea progresul cu coada ochiului şi în acelaşi timp respingea alt asalt al droizilor care încercau să cucerească transportorul regal, blocându-le loviturile de laser şi

luptându-se să apere rampa de îmbarcare. Obi-Wan alerga acum spre el, urmat de nabooeni. Pretutindeni răsunau explozii, iar razele ucigaşe de laser ardeau metalul şi carnea. Câţiva nabooeni căzură, dar droizii nu-l putură încetini pe Jedi.

Qui-Gon răcni spre Obi-Wan, când trecu pe lângă el, cerându-i să decoleze imediat. Alţi droizi apărură în uşile hangarului şi deschiseră focul. Qui-Gon se retrase rapid în interiorul slab luminat al transportorului. Rampa se ridică în urma lui şi se închise cu un şuierat uşor.

Motoarele Headon-5 porniră chiar înainte ca maestrul Jedi să ajungă în cabina de pilotaj şi să se arunce în scaun. Lovituri de laser loveau flancurile navei, dar aceasta începuse deja să ruleze. Pilotul era aplecat deasupra comenzilor, concentrat şi cu fruntea brobonită de sudoare, dar menţinând ferm poziţia.

— Ţineţi-vă bine! Anunţă el.

Nava nubiană ţâşni afară din hangar, trecând rapid printre droizi şi raze laser, şi se ridică deasupra Theedului, pe cerul albastru şi luminos. Planeta Naboo rămase în urmă în numai câteva secunde, transportorul plonjând în întunericul spaţiului cosmic, spre cordonul deja vizibil de nave ale Federaţiei Comerciale, care îi blocau drumul.

Qui-Gon îşi părăsi locul şi veni lângă pilot.

— Ric Olie, se prezentă acesta, aruncându-i o privire rapidă. Mulţumesc pentru ajutor.

— Păstrează-ţi mulţumirile până după ce vom scăpa de blocadă.

— Am înţeles, rânjii îndrăzneţ pilotul. Ce facem cu băieţii ăştia care ne-aşteaptă? Comunicaţiile ne sunt în continuare bruiate.

— N-avem timp de parlamentări. Menţine cursul! Qui-Gon se întoarse spre Obi-Wan: Vezi ca toţi să fie în siguranţă la locurile lor!

Îndreptă ochii spre Jar Jar Binks, care se ridicase deja în picioare şi începuse să-şi bage nasul peste tot.

Tânărul Jedi se apropie rapid de gungan şi-l prinse de mână, împingându-l ferm afară din cabină, pe coridor. Ignorându-i protestele, privi în jur, căutând un loc unde să bage creatura care făcea numai belele. Zări o uşă joasă şi strâmtă pe care scria DROIZI ASTROMECI, trase zăvorul şi împinse gunganul înăuntru.

— Stai aici, îi spuse cu o privire plină de înţeles. Şi-ncearcă să nu te mai bagi în bucluc!

* * *

Jar Jar Binks se uită la uşa care se închise în urma lui, apoi privi în cabină. Lângă un perete erau înşiruiţi cinci droizi astromeci R2, mecanici universali, scunzi, terminaţi în partea superioară prin calote emisferice, vopsiţi în culori diferite, cu ledurile stinse şi motoarele amuţite. Fiecare era fixat între două braţe metalice rigide de ancorare şi nici unul nu dădea vreun semn că ar fi observat prezenţa lui Jar Jar. Gunganul se plimbă prin faţa lor, aşteptând să fie băgat în seamă. “Poate că nu sunt activaţi”, se gândi el, “sau poate că nici nu sunt funcţionali.”

— Ssalut la voisa! Încercă el, dând din mâini. Călătorie lungă asssta, nusa?

Nici un răspuns. Jar Jar îl lovi uşor în calota emisferică pe cel mai apropiat R2, un droid roşu-aprins. Lovitura sună a gol, iar capul se ridică puţin deasupra corpului cilindric.

— Uau! Făcu Jar Jar surprins.

Aruncă repede o privire împrejur, întrebându-se de ce fusese băgat în cabina aceea, când toţi ceilalţi rămăseseră dincolo. Nu erau prea multe de făcut aici, se gândi neconsolat. Nu se întâmpla mai nimic.

Curios, apucă uşor capul droidului roşu şi-l trase încetişor în sus.

— Dessschizi asssta? Şopti el.

Mai ridică puţin. Ceva se agăţă, blocându-se. Smuci mai tare.

— Asssta... vaaai!

Capul ieşise din lagărul său. O mulţime de arcuri şi fire se iviră, încâlcite. Jar Jar apăsă repede la loc capul droidului roşu, retrăgându-şi apoi cu grijă mâinile cu trei degete.

— Vai, vai, vai! Murmură el, uitându-se îngrijorat prin cabină, pentru a se asigura că nu-l zărise nimeni.

Se plimbă prin faţa droizilor, căutând în continuare ceva cu care să-şi ocupe timpul. Nu-l încânta faptul că se afla acolo, dar nici nu se gândea că ar fi trebuit să încerce să iasă. Tânărul Jedi care-l adusese aici nu-l plăcea prea mult. Şi probabil că avea să-l placă şi mai puţin dacă l-ar fi prins încercând să se strecoare afară.

În apropierea transportorului se auziră câteva explozii. Lovituri de artilerie. Nava fu zgâlţâită de proiectile ce detonară în imediata apropiere şi Jar Jar privi disperat prin cabină; brusc, locul nu-l încânta deloc. Apoi luminile începură să pâlpâie, iar transportorul se cutremură din toate încheieturile. Jar Jar gemu şi se ghemui într-un colţ. Urmară alte explozii, care zguduiră nava într-o parte şi în alta.

— Noisa pierduţi, mormăi gunganul înfricoşat. Asssta nu bine deloc.

Dintr-o dată, nava porni să se rotească în jurul axei, parcă prinsă într-un vârtej. Jar Jar ţipă, prinzându-se cu mâinile de o traversă, pentru a nu fi strivit de pereţi. Toate luminile din cabină se aprinseră şi droizii fură brusc activaţi. Unul câte unul, îşi rotiră calotele superioare şi emiseră bip-uri. Eliberaţi din braţele de fixare, îşi părăsiră rackurile şi se îndreptară spre ecluza

din capătul cabinei – toţi, cu excepţia celui roşu, care rulă direct într-un perete şi se răsturnă, iar câteva piese săriră din el.

R2-ul albastru se opri pentru scurt timp în dreptul său, apoi trecu pe lângă Jar Jar, scoţând un semnal puternic de avertizare care-l făcu pe gungan să tresară înspăimântat.

Pe rând, cei patru R2 intrară în liftul ecluzei, care-i purtă spre exteriorul navei.

Rămas doar cu droidul pe care-l sabotase fără să vrea, Jar Jar Binks gemu disperat.

8.

Obi-Wan tocmai reintrase în cabina de comandă când exploziile porniră să zgâlţâie nava. Zări drept în faţă un cuirasat uriaş al Federaţiei Comerciale, trăgând cu toate tunurile. Transportorul regal se cutremura atât de violent, încât fu abătut de la traiectorie. Mâinile înmănuşate ale lui Ric erau încordate pe manşe, încercând să revină la direcţia iniţială.

— Ar trebui să renunţăm, domnule! Strigă pilotul către Qui-Gon, care se ţinea zdravăn alături de el, privind cuirasatul. Scuturile noastre deflectoare nu vor rezista mult!

— Păstrează cursul! Ordonă calm maestrul Jedi şi cercetă comenzile. Aveţi dispozitive de camuflaj?

— Asta nu-i o navă de război! Ripostă Panaka, furios şi nervos. N-avem nici un fel de armă, ambasadorule! Suntem un popor nonviolent şi tocmai de aceea Federaţia Comercială a avut curajul să ne atace!

Alte explozii zguduiră transportorul nubian, iar ledurile de pe consola de comandă pâlpâiră slab. Se auzi

urletul ascuţit şi pătrunzător al unei alarme. Nava vibră, cu propulsorul oprindu-se o clipă cu un ţiuit sinistru.

— N-avem arme, repetă Qui-Gon.

Alături de el, Obi-Wan simţi greutatea privirii insistente a maestrului. Acesta puse o mână pe umărul lui Ric şi-i spuse:

— Armele Federaţiei Comerciale folosesc detectoare cu pulsari. Roteşte nava. În felul acesta, le va fi mai dificil să ne localizeze.

Pilotul încuviinţă din cap, acţionă mai multe comutatoare şi imprimă navei o rotire lentă. În faţă, cuirasatul imens acoperi tot ecranul, apoi imaginea îşi pierdu focalizarea. Transportorul regal acceleră, gonind spre nava inamică, ţâşnind pe lângă turele şi amplasamente de tunuri, hangare şi stabilizatori, pe un drum presărat cu protuberanţe metalice zimţate şi foc de artilerie. Un proiectil laser îi lovi, dintr-un panou explodară jerbe de scântei şi fum, iar nava se legănă nesigură. Pentru câteva secunde se rostogoliră lipsiţi de control, dar Ric trase cu toată puterea manşa de comandă şi fuzelajul duşman se îndepărtă puţin.

— Ceva nu-i în regulă, anunţă încetişor pilotul, luptându-se cu direcţia şi simţind nava tremurând. Au căzut scuturile!

Continuau să se rotească, atât de aproape de cuirasatul Federaţiei, încât tunurile mari ale acestuia erau inutile şi numai cele mici mai puteau să tragă în ei. Însă fără scuturi, chiar şi un proiectil mic ar fi însemnat un dezastru.

— Trimit echipa de intervenţie! Strigă Ric şi acţionă un comutator.

Pe videcran, o trapă se deschise şi, unul câte unul, mai mulţi droizi astromeci ieşiră pe fuzelajul care îşi opri complet rotirea. Droizii se mişcau rapid pe blindajul exterior, căutând zonele avariate, în timp ce Ric se

străduia să se menţină în umbra cuirasatului, pentru a fi cât de cât protejaţi.

Se confruntau însă cu altă ameninţare. Neavând posibilitatea de a folosi eficient artileria cuirasatului, comanda Federaţiei Comerciale trimise o echipă de navete de vânătoare. Mici, sclipitoare şi automate, navetele de atac erau alcătuite din compartimente gemene ataşate la un cap în formă de săgeată rotunjită. În clipa când ieşiră vuind din hangarele cuirasatului, în compartimente se deschiseră fante lungi prin care se zăreau tunuri laser. Goneau în lungul navei-mamă, căutând transportorul regal. Rapide şi manevrabile, nu aveau greutăţi în a zbura aproape de suprafaţa cuirasatului şi în câteva secunde ajunseră deasupra transportorului, trăgând cu toate tunurile. Ric încerca din răsputeri să găsească adăpost şi să mărească viteza. Doi droizi R2 fură pierduţi, unul lovit în plin, iar celălalt ca urmare a secţionării cablului ce-l lega de transportor.

Pe videcran, R2-ul albastru se străduia să conecteze cablurile ce fuseseră expuse în urma perforării unei plăci din blindaj. Razele laser dansau în jurul lui, dar nu se oprea nici o secundă. Al patrulea droid, care lucra în apropiere, dispăru brusc, într-o minge de foc şi schije metalice.

Nu mai rămăsese decât droidul albastru, care continua să repare, în toiul iadului creat de navetele de vânătoare ale Federaţiei. Ceva se modifică pe afişajul din cabina de pilotaj şi Ric scoase un strigăt de aprobare.

— Au revenit scuturile! Micuţul a reuşit!

Împinse cu toată puterea manşele şi transportorul ţâşni drept înainte, printre cuirasat şi navetele de vânătoare, lăsând în urmă blocada Federaţiei şi planeta Naboo.

R2-ul supravieţuitor se întoarse, rulă în ecluză şi dispăru din vedere.

Când ajunseră departe de orice navă a Federaţiei, Ric verifică amănunţit comenzile, evaluând pagubele şi încercând să determine avariile. Obi-Wan stătea lângă el, în scaunul copilotului, dându-i o mână de ajutor. În spatele lor, Qui-Gon şi Panaka aşteptau raportul. Regina şi restul nabooenilor fuseseră duşi pentru siguranţă în alte cabine.

— Nu putem ajunge departe, clătină Ric nesigur din cap. Hiperpropulsia are pierderi.

— Trebuie să asolizăm undeva, aprobă Qui-Gon, ca să reparăm nava. Ce există prin apropiere?

Pilotul tastă afişarea unei hărţi stelare şi toţi se aplecară deasupra monitorului, studiind-o.

— Aici, maestre, observă rapid Obi-Wan singura opţiune posibilă. Tatooine. Este o planetă mică, săracă şi izolată. Nu atrage atenţia, iar Federaţia Comercială nu are nave în zonă.

— Cum poţi fi aşa de sigur? Întrebă rapid Panaka.

— Este controlată de hutti, îl privi Qui-Gon.

— Hutti? Tresări alarmat căpitanul.

— Este într-adevăr riscant, admise Obi-Wan, dar nu avem alternativă rezonabilă.

Panaka nu era convins.

— N-o putem duce pe înălţimea Sa acolo! Huttii sunt gangsteri şi stăpâni de sclavi! Dacă află cine este...

— Ar fi totuna cu asolizarea pe o planetă controlată de Federaţia Comercială, îl întrerupse Qui-Gon, cu excepţia faptului că huttii n-o caută pe regină, ceea ce ne oferă un avantaj.

Şeful gărzilor reginei încercă să mai spună ceva, apoi se răzgândi. Inspiră adânc, frustrarea fiindu-i evidentă pe faţa netedă şi întunecată, apoi se întoarse şi plecă.

Qui-Gon îl bătu pe Ric pe umăr şi îi spuse:

— Cap compas Tatooine.

* * *

Într-o sală de conferinţe din nava amiral a Federaţiei Comerciale, Gunray şi Haako stăteau la o masă lungă şi priveau neliniştiţi holograma lui Darth Sidious, aflată în capul mesei. Holograma pâlpâia o dată cu mişcările mantiei întunecate a lordului Sith, un mozaic de nuanţe complexe pe care neimoidienii nu-l putuseră desluşi niciodată.

Lordul Sith nu fusese chemat. Neimoidienii ar fi fost bucuroşi dacă el ar fi optat să nu comunice deloc cu ei în ziua aceea. Apăruse însă din proprie iniţiativă, aşa cum proceda întotdeauna când lucrurile nu mergeau cum trebuia. Solicitase un raport asupra progresului invaziei, îl ascultase pe Gunray şi de atunci nu rostise nici un cuvânt.

— Controlăm toate oraşele din nord şi din vest, spunea viceregele, şi căutăm alte aşezări în care rezistenţa...

— Bine, bine, îl întrerupse brusc Darth Sidious şi vocea lui înceată îi trădă nerăbdarea. Ai procedat bine. Mai departe. Elimină toate oficialităţile de rang înalt. Fă-o discret, dar nu scăpa nici una.

Făcu o pauză, după care urmă:

— Ce se aude cu regina Amidala? A semnat tratatul?

Gunray inspiră adânc, apoi expiră încetişor.

— A dispărut, lordul meu. A avut loc o evadare şi...

— O evadare? Şuieră lordul Sith.

— Un crucişător nubian a spart blocada...

— Cum a scăpat, viceregе?

Gunray privi spre Haako, cerându-i parcă ajutor, dar şi însoţitorul său era paralizat de frică.

— Cei doi Jedi, lordul meu. Au ajuns până la ea, au învins escorta...

Darth Sidious se foi în mantia sa ca o felină mare, cu umbre licărind în interiorul glugii care-i ascundea chipul.

— Găseşte-o, vicerege! Vreau tratatul semnat!

— Lordul meu, n-am reuşit să localizăm nava cu care a fugit, recunoscu neimoidianul, care-şi dorea în clipele acelea să fie înghiţit de podea.

— Cum aşa?

— După ce a trecut de blocadă, am încercat s-o urmărim, dar ne-a scăpat! Acum este în afara razei noastre de acţiune...

Darth îi tăie vorba cu o mişcare scurtă a braţului.

— Nu însă şi pentru un Sith, şopti el.

Ceva sclipi în spatele hologramei şi o siluetă apăru în bezna dinapoia lui Darth Sidious. Gunray îngheţă. Era alt Sith. Dar pe când Darth Sidious era o prezenţă vagă şi umbrită, noul Sith avea cu adevărat o înfăţişare teribilă. Faţa îi era o mască de modele roşii şi negre în zigzag, desenele fiindu-i gravate direct pe piele, iar din craniul complet spân se ridicau coarne scurte, încârligate. Ochii galbeni îi fixau pe neimoidieni, sfredelindu-le orice apărări, despuindu-i şi apoi ignorându-i ca fiind insignifianţi şi proşti.

— Vicerege, rosti încet Darth Sidious în liniştea care coborâse brusc, acesta este ucenicul meu, lord Darth Maul. El va găsi nava pe care aţi pierdut-o.

Gunray înclină încet capul, în semn de supunere, ferindu-şi ochii de apariţia înfricoşătoare.

— Da, lordul meu.

Holograma pâlpâi şi dispăru, lăsând sala de conferinţă într-o tăcere profundă. Neimoidienii rămaseră imobili, fără măcar a se uita unul la celălalt, cu ochii reptilieni fixaţi asupra spaţiului pe care-l ocupase holograma.

— Lucrurile încep să ne scape de sub control, îndrăzni în cele din urmă Gunray cu glas ascuţit şi

încordat, gândindu-se că planul de sabotare a taxelor impuse rutelor comerciale nu indusese riscarea propriilor vieţi.

Haako reuşi să încuviinţeze scurt din cap.

— Nu trebuia să fi acceptat târgul acesta. Ce se va-ntâmpla când Jedi ne vor descoperi colaborarea cu lorzii Sith?

Frângându-şi mâinile, Gunray nu mai îndrăzni să mai dea nici un răspuns.

* * *

La bordul transportorului regal, cei doi Jedi stăteau lângă Panaka şi droidul R2, în timp ce căpitanul prezenta reginei raportul asupra evenimentelor survenite în cursul străpungerii blocadei. Înconjurată de cele trei cameriste, cu faţa albă încadrată de acoperământul negru pentru cap, Amidala asculta concluziile căpitanului.

— Am avut mare noroc cu droidul acesta, înălţimea Voastră, arătă Panaka spre astromecul albastru. Este mic, dar excelent construit. Fără nici o îndoială, ne-a salvat nava, ca să nu mai vorbim de vieţile noastre.

Amidala înclină din cap, întorcându-şi privirea spre droid.

— Acest lucru trebuie lăudat. Care este numărul lui?

Micul droid albastru, ale cărui leduri se aprindeau şi se stingeau, pe măsură ce procesa conversaţia, emise bip-uri şi piuituri. Panaka se aplecă şi îi curăţă o pată mare de pe carcasa metalică, apoi se îndreptă.

— R2-D2, înălţimea Voastră, spuse el.

Regina întinse o mână albă şi uşoară, atingând partea superioară, bombată, a droidului.

— Îţi mulţumesc, R2-D2. Ţi-ai dovedit loialitatea şi curajul. Padme! Porunci ea privind peste umăr.

Una dintre cameriste înaintă. Qui-Gon, care asculta

schimbul de cuvinte cu o jumătate de ureche, analizând problemele ce-i puteau aştepta pe Tatooine, observă că era tânăra care susţinuse decizia reginei de a pleca de pe Naboo. Se încruntă. Atât doar că nu fusese chiar aşa...

— Curăţă acest mic droid, i se adresă regina. R2-D2 merită recunoştinţa noastră. Reveni spre Panaka: Te rog să-ţi continui raportul, căpitane.

Panaka aruncă o privire nemulţumită către Jedi.

— Înălţimea Voastră, ne îndreptăm spre o planetă îndepărtată numită Tatooine.

Se opri, nedorind să aprofundeze subiectul.

— Este un sistem aflat în afara influenţei Federaţiei Comerciale, interveni prompt Qui-Gon. O dată ajunşi acolo, vom putea efectua reparaţiile necesare pentru ca să ne continuăm călătoria către Coruscant.

— Înălţimea Voastră, spuse repede Panaka, Tatooine este o planetă foarte periculoasă. Se află sub controlul huttilor, gangsteri şi stăpâni de sclavi. Nu sunt de acord cu decizia cavalerilor Jedi de a asoliza acolo.

Regina privi spre Qui-Gon, dar acesta nu şovăi.

— Trebuie să aveţi încredere în judecata mea, înălţimea Voastră!

— Chiar trebuie? Întrebă încet Amidala.

Întoarse ochii către cameristele ei, poposind în cele din urmă asupra lui Padme. Fata nu se clintise de lângă regină, dar păru dintr-o dată că-şi aminteşte de sarcina care i se încredinţase. Înclină uşor din cap către Amidala, apoi se îndepărtă, luându-l pe R2-D2.

Regina reveni spre Qui-Gon.

— Suntem în mâinile voastre, vorbi ea.

* * *

Jar Jar rămase în cabina de depozitare a droizilor, până când R2-ul supravieţuitor reveni prin ecluză, iar nabooenii veniră şi-l luară de acolo. Se părea că nu

primiseră nici o dispoziţie referitoare la gungan, care fusese pur şi simplu ignorat. La început, Jar Jar şovăise la gândul de a se aventura afară, gândindu-se că tânărul Jedi îl avertizase să stea locului şi departe de bucluc. Reuşise să respecte una dintre cele două cerinţe, dar nu era sigur că dorea să-şi mai pună pielea la bătaie în continuare.

Finalmente, curiozitatea şi neastâmpărul său învinseră. Transportorul îşi oprise mişcarea de rotaţie, atacul Federaţiei Comerciale încetase, iar sirenele de alarmă se opriseră. Totul era liniştit, aşa că gunganul nu vedea nici un motiv pentru care ar fi trebuit să mai rămână vreun minut în cabina micuţă.

Drept urmare, crăpă uşa, îşi strecură ciocul afară şi privi împrejur, rotindu-şi precaut pedunculii ochilor; nu văzu pe nimeni, aşa că decise. Părăsi cabina şi porni pe coridoarele navei, alegând un drum care îl îndepărta de cabina de pilotaj – locul unde era de presupus că se aflau Jedi. Se aştepta să i se spună să revină de unde plecase, dar nimeni n-o făcu, aşa că începu să-şi bage nasul peste tot, atent să nu strice ceva, dar fără să se poată abţine de la continuarea investigaţiei.

Mergea pe un coridor îngust care urca de la nivelurile inferioare ale transportorului, când, scoţând capul printr-o uşă glisantă, văzu una dintre cameristele reginei care se străduia din răsputeri să cureţe astromecul R2 cu o cârpă.

— Ssalut! Strigă Jar Jar.

Camerista şi R2 tresăriră amândoi; fata scoase un ţipăt slab, iar droidul un bip puternic. Jar Jar sări înapoi, apoi reapăru încet, stânjenit că-i speriase.

— Eusa pare rău, se scuză el. Eusa nusa vrut ssperiat voisa. Da?

— E-n ordine, zâmbi fata. Poţi să vii!

Jar Jar se apropie câţiva paşi, studiind starea

droidului.

— Eusa găsssit un bidon ulei acolo. Tusa nevoie?

— Da, m-ar ajuta, încuviinţă fata, mititelul ăsta e într-un hal fără de hal.

Gunganul se întoarse dincolo de uşă, bâjbâi puţin, apoi găsi bidonul de ulei şi-l aduse fetei.

— Asssta ajută?

— Mulţumesc, spuse ea.

Deschise bidonul, turnă puţin ulei pe cârpă şi începu să frece calota emisferică a droidului.

— Eusa Jar Jar Binks, spuse gunganul după câteva clipe, încercând să continue conversaţia.

Îi plăcea această tânără nabooeană.

— Eu mă numesc Padme, răspunse camerista, şi sunt în slujba Maiestăţii Sale, regina Amidala. Iar acesta este R2-D2. Şterse o pată neagră de pe suportul droidului. Eşti gungan, nu-i aşa?

Jar Jar încuviinţă din cap şi urechile mari îi fluturară pe lângă gât.

— Cum ai ajuns aici, cu noi?

— Eusa ezact nusa sstiu, răspunse Jar Jar după un scurt moment de gândire. Început zi bine, eusa mâncat. Apoi, bum! Mecanisssi pessste tot, zboară, caută... Eusa frică multă. Apoi Jedi aleargă, eusa apucă Qui-Gon, mecanisssi trecut pessste, apoi merss jos în lac Otoh Gunga, Boss Nass...

Se opri, nemaiştiind cum să continue. Padme dădea din cap încurajator. R2-D2 emise un bip.

— Cam asssta. Până eusa dau seama, bum! Eusa aici. Se aşeză pe vine şi ridică din umeri: Eusa foarte, foarte frică.

Se uita când la fată, când la droid. Padme îi zâmbi din nou, R2-D2 scoase alt bip, şi Jar Jar se simţi mai bine.

* * *

În cabina de comandă, Ric îndrepta nava spre o planetă mare şi galbenă care creştea treptat pe videcran, pe măsură ce se apropiau de suprafaţa ei. În spatele pilotului, cei doi Jedi şi Panaka priveau hărţile afişate pe monitoare.

— Tatooine, confirmă Obi-Wan fără a se adresa cuiva în particular.

Ric indică una dintre hărţi.

— Acolo este o aşezare unde ar trebui să găsim ceea ce ne trebuie... un astroport, sau cel puţin aşa pare. Mos Espa.

Îi privi pe Jedi.

— Asolizează în afara oraşului, ordonă Qui-Gon. Nu dorim să atragem atenţia.

Pilotul înclină din cap şi începu să manevreze transportorul. După câteva minute, pătrunseră în atmosfera planetei şi se apropiară de un deşert de unde se putea zări oraşul. Transportorul coborî într-un nor de praf şi rămase stabil pe suporţii de asolizare. În depărtare, Mos Espa sclipea slab, cu imaginea tremurând în căldura amiezii.

Qui-Gon îşi trimise ucenicul să demonteze hiperpropulsia şi pe Panaka s-o anunţe pe regină că asolizaseră. Decisese să meargă singur în astroport şi ieşi din cabină pentru a-şi schimba hainele, când dădu peste Jar Jar Binks, Padme, camerista reginei, şi micuţul R2.

Încetini pasul, gândindu-se că ar fi fost bătător la ochi, dacă apărea singur în oraş.

— Jar Jar, spuse în cele din urmă. Pregăteşte-te. Mă însoţeşti, împreună cu droidul.

Îşi continuă apoi mersul, fără să privească înapoi. Gunganul se holbă după el, la început neîncrezător, apoi îngrozit. Înainte de a-şi fi revenit în fire, maestrul Jedi

dispăruse din vedere. Văitându-se disperat, îl urmă, dar în cabina principală dădu peste Obi-Wan, care scotea hiperpropulsia din măruntaiele navei.

— Obi-Wan, domnule! Icni Jar Jar, aruncându-se în genunchi în faţa tânărului Jedi. Rog, eusa nusa merg cu Qui-Gon!

În sinea sa, Obi-Wan era de aceeaşi părere, dar ştia când să-şi ţină gura.

— Îmi pare rău, însă Qui-Gon are dreptate. Este un astroport şi centru de negoţ multinaţional. Însoţindu-l, el va bate mai puţin la ochi. Cel puţin aşa sper, adăugă încruntat pentru sine, revenind cu atenţia asupra hiperpropulsiei.

Jar Jar se ridică şi se împletici neconsolat spre R2-D2, cu o grimasă de resemnare evidentă. Astromecul îl întâmpină cu un bip de simpatie, urmat de o serie de clic-uri de încurajare.

Qui-Gon reapăru, îmbrăcat ca fermier, cu tunică, jambiere şi poncho. Trecu pe lângă Jar Jar şi R2-D2, îndreptându-se spre Obi-Wan, care studia hiperpropulsia.

— Ce ai descoperit?

Chipul celuilalt se înnegură.

— Generatorul este ars. Ne trebuie unul nou.

— Bănuisem eu.

Maestrul Jedi îngenunche lângă ucenic.

— Nu putem risca să luăm legătura cu Coruscant – suntem prea departe, aproape de marginea Galaxiei. Am putea fi interceptaţi şi astfel ne-ar descoperi poziţia. Va trebui să ne descurcăm singuri. Coborî vocea şi continuă în şoaptă: Nu lăsa pe nimeni să efectueze nici o transmisie în absenţa mea. Fii atent, Obi-Wan! Simt o perturbare a Forţei.

Ochii tânărului se ridicară, întâlnindu-se cu ai săi.

— O simt şi eu, maestre. Voi fi atent.

Qui-Gon se sculă, îi luă pe Jar Jar şi pe R2-D2, şi

coborâră rampa, pe solul planetei. Nisipul se întindea în toate direcţiile, întrerupt numai de formaţiuni masive de roci şi de contururile îndepărtate ale acoperişurilor din Mos Espa, profilate deasupra orizontului. Sorii ce dăduseră viaţă planetei ardeau cu atâta ferocitate, încât păreau că doresc să ia înapoi viaţa aceea. Căldura se înălţa din sol într-un val tremurător, iar aerul uscat absorbea orice umiditate din gât şi din nări.

Jar Jar se uită în sus, rotind ochii pedunculari, iar chipul său terminat prin ciocul de amfibie se strâmbă mânios.

— Ssoare asssta crimă la piele gungan, murmură el.

La semnul lui Qui-Gon, porniră la drum. O caravană ciudată de animale şi călăreţi, căruţe şi sănii apăru la orizont, ca un miraj tremurător, ameninţând parcă să se evapore cât ai clipi. Jar Jar mai bodogăni ceva, dar nimeni nu-i dădea atenţie.

Nu se îndepărtaseră prea mult, când un strigăt îi făcu să se întoarcă. Dinspre transportor, două siluete se grăbeau după ei. Când se apropiară, Qui-Gon îi desluşi pe Panaka şi pe una dintre cameristele reginei, îmbrăcată în veşmânt ţărănesc grosolan. Cu o încruntătură întipărită pe chipul său leonin, se opri şi-i aşteptă.

Panaka transpirase.

— Înălţimea Sa îţi ordonă să iei şi camerista cu tine. Doreşte ca Padme să-i prezinte propriul ei raport despre...

— Ajunge cu ordinele înălţimii Sale pe ziua de azi, căpitane! Îl întrerupse Qui-Gon, clătinând din cap în semn de refuz. Mos Espa nu va fi un loc plăcut pentru...

— Regina doreşte acest lucru, îl întrerupse la rândul său Panaka, furios şi hotărât. Nu acceptă nici un refuz. Doreşte să afle cât mai multe despre această planetă.

Padme făcu un pas înainte şi ochii ei negri se

întâlniră cu ai lui Qui-Gon.

— Am fost instruită în artele autoapărării. Cunosc multe graiuri şi nu-mi este teamă. Pot să am grijă singură de mine însămi.

Panaka suspină, uitându-se peste umăr spre transportor.

— Nu mă face să mă-ntorc şi să-i spun că refuzi.

Qui-Gon ezită, decis să procedeze exact aşa. Apoi o privi din nou pe Padme, văzu puterea în ochii ei şi se răzgândi. Putea să-i fie de folos. Împreună cu o fată, ar fi lăsat impresia unei familii în tranzit şi ar fi fost mai puţin agresivi.

— Nu am vreme acum să ne certăm pe această temă, căpitane, încuviinţă el din cap. Continuu să cred că nu-i o idee bună, dar fata poate să vină.

Se uită din nou la Padme şi o avertiză:

— Să nu te-ndepărtezi de mine!

Porni iarăşi la drum, urmat de ceilalţi. Panaka răsuflă uşurat şi rămase locului, privind micul alai, format acum din Jedi, cameristă, gungan şi astromec îndreptându-se prin zăpuşeală spre Mos Espa.

9.

Înaintea amiezii, grupul condus de Qui-Gon ajunse în Mos Espa şi-şi croi drum spre centrul astroportului. Mos Espa era o aşezare mare şi întinsă, cu aspectul unui şarpe noduros, care se ascunsese în nisip pentru a scăpa de arşiţă. Clădirile aveau domuri şi ziduri groase, circulare, care să le protejeze de soare, iar tarabele şi magazinele prelungeau copertine şi verande pentru a oferi puţină umbră vânzătorilor. Străzile erau largi şi ticsite cu creaturi de toate formele şi mărimile, cele mai

multe provenite din afara planetei. Unele călăreau eopi adaptaţi la viaţa în deşert. Banthe domesticite, masive şi încornorate, şi dewbackuri greoaie trăgeau căruţe, sănii şi remorci pe roţi, alături de camioane mecanizate, într-un amalgam de negoţ desfăşurat între astroporturile mici de pe Tatooine şi planetele altor sisteme stelare.

Qui-Gon era cu ochii în patru. Zărise rodieni, dugi şi alte rase ale căror obiective erau întotdeauna îndoielnice. Majoritatea celor pe lângă care treceau nu le acorda însă nici o atenţie. Unul-doi trecători aruncară o privire după Jar Jar, dar îl ignorară imediat după ce-şi făcură o impresie despre el. Ca grup, se încadrau destul de bine în mediul acela. Existau atâtea combinaţii de fiinţe din toate speciile, încât apariţia alteia nu însemna practic nimic.

— Tatooine este patria lui Jabba, huttul care controlează grosul contrabandei, pirateria şi exploatarea sclavilor – principalele surse de bogăţie ale planetei, explică Qui-Gon care fusese pe Tatooine cu ani în urmă. Jabba controlează astroporturile şi toate aşezările şi zonele populate. Deşertul aparţine însă gunoierilor jawa, care colectează tot ce poate fi vândut sau dat la schimb, şi tuskenilor, care duc o viaţă nomadă şi se simt îndreptăţiţi să fure de la oricine.

Maestrul Jedi îşi păstra vocea joasă şi tonul conversaţional. Padme păşea tăcută alături de el, privind atentă în toate direcţiile. Speedere treceau întruna pe lângă ei, iar droizi de toate mărimile trudeau în slujba localnicilor îmbrăcaţi în straie pentru deşert.

— La marginea oraşului, există ferme care profită de climatul planetei. Majoritatea se bazează pe colectarea umidităţii şi sunt conduse de străini de planetă, care nu fac parte din triburile indigene şi n-au legături cu huttii. Este un loc violent şi periculos, iar mulţi îl evită. Puţinele lui astroporturi au devenit un adevărat rai pentru cei

care nu doresc să fie găsiţi.

— Ca noi, de exemplu, îi aruncă o privire Padme.

Pe strada largă cobora o pereche de banthe domesticite, animale miţoase care trăgeau un tren de sănii încărcat cu blocuri de piatră şi traverse metalice. Capetele încornorate ale banthelor se legănau parcă moţăind, iar tălpile lor cu pernuţe stârneau norişori de nisip şi de praf la fiecare pas greoi. În prima sanie, conducătorul atelajului aţipise, neînsemnat în umbra blocurilor transportate.

Jar Jar Binks stătea cât putea mai aproape de Jedi şi de fată, cu ochii rotindu-i-se când la stânga, când la dreapta, astfel încât capul îi părea gata să se desprindă de pe umeri. Nimic din cele ce vedea nu-i erau familiare sau plăcute. Trecătorii îl priveau cu răutate. Ochi încruntaţi îl măsurau pentru treburi la care ar fi preferat să nici nu se gândească. În cazul cel mai fericit, privirile erau iscoditoare, iar în cazul cel mai neplăcut, neprietenoase. Gunganului nu-i plăcea oraşul şi ar fi dorit să fie oriunde altundeva.

— E foarte primejdioss. Înghiţi cu greu nodul din gât, provocat nu numai de căldura sufocantă, ci şi de teamă: Nusa nimic bun aici.

Neatent, păşi într-o baltă cu nămol urât mirositor şi se afundă până la gleznă.

— Oh, oh! Caca!

R2-D2 rula lângă el bucuros, ciripind într-un efort zadarnic de a-l convinge că totul era în regulă.

Străbătură strada principală a astroportului şi cotiră pe o străduţă lăturalnică, ce ducea într-o piaţetă înconjurată de dughene cu piese vechi, demontate din epave. Qui-Gon privi maldărele de componente pentru motoare, console de comandă şi cipuri de comunicaţii recuperate din nave spaţiale şi speedere.

— Să încercăm întâi la un negustor mai mic, spuse

el arătând spre o prăvălie, în curtea căreia se zărea un morman imens de transportoare vechi şi componente.

Pătrunseră pe uşa joasă şi fură întâmpinaţi de o creatură albăstruie şi dolofană, care zbura prin faţa lor ca o sondă automată scăpată de sub control, cu aripile micuţe bâzâind atât de rapid, încât abia puteau fi văzute.

— *Hi chubba da na goo*? Lătră el cu voce guturală, întrebându-i ce treabă aveau acolo.

“Un toydarian”, îşi spuse Qui-Gon. Nu cunoştea prea multe despre rasa aceea.

— Am nevoie de piese pentru un nubian tip J-327.

Toydarianul străluci de încântare, iar trompa lui reticulară se încovoie deasupra gurii cu colţi proeminenţi şi emise plescăituri ciudate.

— Ah, da! Nubian! Avem multe din astea.

Ochii bulbucaţi şi ageri trecură de la unul la altul, oprindu-se asupra lui Jar Jar.

— Ce-i ăsta?

Gunganul se ascunse temător în spatele lui Qui-Gon.

— Ne poţi ajuta sau nu?

— Mă puteţi plăti sau nu? Asta-i întrebarea!

Toydarianul îşi încrucişase sfidător braţele albastre şi slăbănoage peste trunchiul rotund, privindu-i cu dispreţ.

— Ce piese doreşti, fermierule?

— Droidul meu are o listă cu ceea ce ne trebuie, zise Qui-Gon şi privi spre R2-D2.

Plutind în continuare chiar în faţa nasului lui Qui-Gon, toydarianul strigă peste umăr.

— *Peedunkel! Naba dee unko!*

Un băiat micuţ şi zburlit apăru în fugă din curtea cu piese şi se opri nesigur în faţa lor. Hainele îi erau zdrenţuite şi murdare, şi purta expresia cuiva îngrijorat să nu mănânce o chelfăneală. Tresări când toydarianul se retrase şi ridică un braţ, în semn de avertisment.

— De ce a durat atâta?

— *Mei tass cho-pas kee*, răspunse băiatul imediat, examinându-i pe nou-veniţi cu o privire rapidă a ochilor albaştri. Curăţăm containerele, cum...

— Chut-chut! ridică mânios mâinile toydarianul. Las-acum containerele! Supraveghează prăvălia! Trebuie să vând ceva!

Se întoarse spre clienţii săi.

— Vino-n curtea din spate. Acolo găseşti tot ce-ţi trebuie.

Ţâşni ca o săgeată spre curtea de depozitare, făcându-i nerăbdător semn cu mâna lui Qui-Gon. Maestrul Jedi îl urmă, cu R2-D2 rulând după el. Jar Jar se apropie de un raft şi ridică o bucăţică de metal cu o formă tare curioasă, întrebându-se ce putea fi.

— N-atinge nimic! Spuse peste umăr Qui-Gon, cu voce apăsată.

Gunganul puse obiectul la loc, dar, după ce Qui-Gon se îndepărtă, scoase limba după el, sfidător. Când maestrul Jedi dispăru din vedere, ridică din nou obiectul ciudat.

* * *

Anakin nu-şi putea dezlipi ochii de la fată. O observase din clipa în care cei patru intraseră, chiar înainte ca negustorul să fi spus ceva, şi de atunci nu se putuse opri să n-o privească necontenit. Abia dacă auzise porunca lui Watto, să păzească prăvălia. Şi abia dacă observase creatura ciudată care intrase o dată cu fata şi care scotocea acum prin rafturi şi containere. Chiar şi după ce fata observase că Anakin se holba la ea, băiatul tot nu se putuse opri.

Se cocoţă pe un spaţiu gol de pe tejghea şi trase cu ochii spre fată, prefăcându-se preocupat de curăţarea

bateriei unui transmiţător. Fu acum rândul ei să-l cerceteze, stânjeneala transformându-se în curiozitate. Era scundă şi subţire, cu păr şaten lung şi împletit, ochi căprui şi o faţă pe care băiatul o considera atât de frumoasă, încât n-o putea compara cu nimic. Purta veşminte ţărăneşti grosolane, dar părea perfect stăpână pe sine.

Îi surâse amuzată şi băiatul se simţi topindu-se, zăpăcit şi mirat. Trase adânc aer în piept şi o întrebă încet:

— Eşti un înger?

Fata îl privi nedumerită.

— Poftim?

— Un înger, se îndreptă puţin Anakin. Îngerii trăiesc, lui se pare, pe sateliţii lui Iego. Sunt fiinţele cele mai frumoase din Univers. Sunt buni şi blânzi, şi atât de frumoşi încât îi fac până şi pe cei mai cruzi piraţi spaţiali să plângă ca nişte copii.

— N-am auzit niciodată de îngeri, îl privi ea încurcată.

— Sunt sigur că eşti un înger, insistă Anakin. Poate că nu ştii încă.

— Eşti un băieţel ciudat, zâmbi din nou fata. Cum de ştii atât de multe?

Anakin surâse şi el, apoi ridică din umeri.

— Îi ascult pe toţi negustorii şi piloţii care vin aici. Aruncă o privire spre curte: şi eu sunt pilot, să ştii, şi-ntr-o zi voi zbura departe de locul ăsta.

Fata se apropie de un capăt al tejghelei, se uită în jur, apoi reveni la băiat.

— Eşti demult aici?

— De când eram mititel... de la trei ani, cred. Eu şi mama am fost vânduţi huttei Gardulla, care ne-a pierdut într-un pariu la curse, în favoarea lui Watto. Cred că Watto este un stăpân mult mai bun.

Fata se uită la el stupefiată.

— Eşti sclav?

Felul în care rostise cuvântul îl făcu pe Anakin să se simtă ruşinat şi mânios în acelaşi timp. O privi sfidător:

— Sunt o persoană!

— Iartă-mă, spuse ea repede, părând tulburată şi stânjenită. Cred că n-am înţeles toate lucrurile. Este o planetă necunoscută pentru mine.

Anakin o cercetă atent o clipă, gândindu-se la alte lucruri, şi dorind să i le spună pe toate.

— Şi tu eşti o fată necunoscută pentru mine, se trezi rostind şi sări de pe tejghea. Numele meu este Anakin Skywalker.

— Padme Naberrie, zise fata trecându-şi mâna prin păr.

Făptura ciudată care o însoţise pe Padme ajunsese în partea din faţă a prăvăliei şi se aplecase peste un droid mic, cu nas proeminent. Curioasă, îi apăsă nasul cu un deget. Instantaneu, braţele metalice ale droidului porniră să se mişte în toate părţile. Servomotoarele bâzâiră şi ţiuiră, după care droidul tresări şi începu să înainteze, însoţitorul ciudat al fetei porni după el, gemând înspăimântat, prinzându-l şi încercând să-l oprească, dar droidul îşi continua marşul prin prăvălie, dărâmând toate obiectele cu care intra în contact.

— Apasă-l pe nas! Strigă Anakin, care nu se putu abţinu să nu izbucnească în râs.

Făptura se conformă şi lovi cu disperare nasul droidului. Maşinăria se opri imediat, braţele şi picioarele se retraseră în orificiile lor, servomotoarele amuţiră şi droidul rămase nemişcat. Anakin şi Padme râdeau amândoi acum, iar râsetele lor sporiră când văzură expresia de pe chipul prelung al nefericitei făpturi.

Anakin se uită la Padme şi fata îi întoarse privirea. Râsetele lor se stinseră treptat. Fata ridică din nou mâna

spre păr, dar nu-şi feri ochii.

— Am să mă-nsor cu tine, vorbi brusc băiatul.

După un moment de tăcere, ea începu să râdă din nou, cu un sunet melodios care nu-l deranja deloc pe Anakin. Însoţitorul ei dădu ochii peste cap.

— Vorbesc serios, insistă Anakin.

— Chiar că eşti ciudat, spuse Padme şi râsul i se stinse. De ce spui asta?

El şovăi.

— Probabil pentru că aşa cred...

Zâmbetul ei era strălucitor.

— Ei bine, mi-e teamă că nu mă pot căsători cu tine...

Făcu o pauză, încercând să-şi amintească numele lui.

— Anakin.

— Anakin, încuviinţă fata din cap. Eşti doar un băieţel.

Privirea lui o fixă insistent.

— Dar nu voi fi mereu, zise el încet.

* * *

În curtea-depozit, Watto studia ecranul memoriei portabile pe care o ţinea într-o mână şi căuta înregistrările din inventar. Cu braţele încrucişate în poncho, Qui-Gon aştepta răbdător, alături de R2-D2.

— Aha, l-am găsit! Un generator de hiperpropulsie T-14!

Aripile toydarianului fâlfâiră nebuneşte, planând în faţa maestrului Jedi; bătu în ecran cu un deget noduros:

— Ai noroc. Sunt singurul din Mos Espa care are aşa ceva. Dar ai putea la fel de bine să-ţi cumperi o navă nouă – ar fi mai ieftin. Apropo de asta, cum vei plăti, fermierule?

Qui-Gon se gândi.

— Am 20 000 de datari republicani...

— Credite republicane? Explodă dezgustat Watto. Creditele republicane nu-s recunoscute aici! N-ai altceva mai bun, de valoare?

Maestrul Jedi clătină din cap.

— Nu am nimic altceva. Ridică o mână şi o trecu prin faţa toydarianului: Dar creditele sunt foarte bune.

— Nu, nu sunt! Ripostă Watto, bâzâind furios.

Qui-Gon se încruntă şi trecu din nou mâna prin faţa creaturii albastre, aducând toată forţa puterii sale Jedi de convingere.

— Creditele sunt bune, repetă el.

— Ba nu sunt! Pufni Watto. Ce crezi că faci, de-ţi tot fluturi mâna aia? Te-oi credea vreun Jedi cumva? Ha! Eu sunt toydarian! Şmecheriile minţii nu ţin la mine, numai banii! N-ai bani, n-ai piese, nu facem nici un târg! Şi nimeni nu mai are un generator de hiperpropulsie T-14, pot să te asigur de asta!

Umilit, Qui-Gon reveni spre dugheană, urmat de R2-D2. Toydarianul strigă după el să se întoarcă atunci când va avea ceva de valoare şi-l ocărî în continuare pentru că încercase să-i bage pe gât credite republicane. Maestrul Jedi reintră în prăvălie, exact în momentul în care Jar Jar scotea o piesă dintr-o stivă uriaşă, năruind cu zgomot întregul aranjament. Eforturile lui de a repara accidentul nu reuşiră decât să dărâme alt raft.

Băiatul şi camerista erau adânciţi în discuţie şi nu-i acordau nici o atenţie gunganului.

— Plecăm, o anunţă Qui-Gon pe fată, îndreptându-se spre uşa prăvăliei, cu R2-D2 rulând înapoia lui.

Jar Jar îl urmă repede, nerăbdător să scape din haosul pe care-l provocase. Padme zâmbi cald spre băiat.

— Mă bucur că te-am întâlnit, Anakin, spuse ea şi dispăru după cei trei.

— Şi eu mă bucur, strigă băiatul cu o reţinere evidentă în glas.

Watto apăru din curtea din spate, scuturând dezgustat din cap.

— Străinii ăştia! Cred că dacă trăim atât de departe de restul lumii, noi nu ştim nimic!

— Mie mi s-au părut destul de drăguţi, spuse Anakin continuând să privească lung după Padme.

Watto fornăi şi zbură drept în faţa lui.

— Curăţă mizeria asta şi pe urmă poţi să pleci acasă!

Anakin se lumină, pe chip îi înflori un zâmbet şi se puse repede pe treabă.

* * *

Qui-Gon îşi conduse tovarăşii prin piaţeta prăvăliilor cu piese de schimb, spre strada principală. Într-un loc în care două clădiri formau o nişă ferită, maestrul Jedi îi împinse pe toţi înăuntru, ascunzându-i vederii celor de pe stradă, şi scoase comunicatorul de sub poncho. Padme şi R2-D2 aşteptară liniştiţi, dar Jar Jar se învârtea prin spaţiul îngust ca şi cum ar fi fost închis în cuşcă, privind nervos strada aglomerată.

Când Obi-Wan răspunse, Qui-Gon îl puse rapid în temă cu situaţia.

— Eşti sigur că n-a mai rămas nimic de valoare la bord? întrebă el în cele din urmă.

După o pauză, ucenicul îi răspunse:

— Câteva containere cu alimente, garderoba reginei, poate şi câteva bijuterii. Insuficient pentru un troc. Nu acoperă suma necesară.

— Bine, se încruntă Qui-Gon. Sunt sigur că vom găsi altă soluţie. Te voi ţine la curent.

Strecură comunicatorul sub poncho şi le făcu semn

celorlalţi. Se îndrepta din nou spre stradă, când Jar Jar îl prinse de braţ.

— Nusa, îl imploră gunganul. Aici trăiesssc nebuni. Noisa prădaţi şi bumbăciţi!

— Nu cred, oftă Qui-Gon eliberându-se din strânsoare. N-avem nimic de valoare. Tocmai asta-i problema noastră.

Porniră din nou pe stradă. Qui-Gon încerca să se gândească ce ar mai fi de făcut, Padme şi R2-D2 ţineau aproape şi-şi croiau drum prin mulţime, dar Jar Jar rămase treptat în urmă, distras de imaginile şi aromele ciudate. Treceau pe lângă un local în aer liber ale cărui mese erau ocupate de o adunătură de extratereştri fioroşi, printre care un dug care susţinea sus şi tare meritele curselor de ataşe. Jar Jar zori să-şi ajungă tovarăşii, însă văzu un şirag de broaşte atârnate pe o sârmă în faţa unui chioşc. Gunganul încetini, simţind cum i se face gura apă. Nu mai mâncase de ceva vreme. Se uită atent înjur, să nu fie văzut de cineva, apoi îşi derulă limba lungă şi înghiţi una dintre broaşte, care-i dispăru fulgerător în gură.

Din nefericire, rămase legată de sârmă, aşa că Jar Jar încremeni, cu firul ieşindu-i din gură, fără să poată face o mişcare.

Vânzătorul se grăbi să iasă din chioşc.

— Hei, asta face şapte truguţi!

Jar Jar privi alarmat în lungul străzii după însoţitorii săi, care dispăruseră deja din vedere. În disperare de cauză, dădu drumul broaştei, care ţâşni din gura lui ca dintr-o praştie, legănându-se la capătul sârmei întinse. Bălăngănindu-se în toate părţile, se desprinse în cele din urmă şi căzu exact în farfuria dugului, împroşcându-l cu lichid lipicios.

Dugul slăbănog ţâşni în picioare furios, observându-l pe nefericitul Jar Jar care încerca să se depărteze de

vânzătorul de broaşte. Sărind peste masă şi aterizând pe toate patru membrele, ajunse într-o clipă lângă gungan şi-l înşfăcă de gât.

— *Chubba!* Hei, tu! Mârâi dugul prin botul său acoperit cu franjuri cărnoşi, cu antenele zburlite şi mandibulele scrâşnind. Asta-i a ta?

Împinse broasca ameninţător în nasul gunganului. Jar Jar nu putea rosti nici un cuvânt. Încerca din răsputeri să se elibereze şi să respire. Ochii i se roteau disperaţi, căutând un ajutor inexistent. Alte făpturi îl înconjurară, printre care şi câţiva rodieni. Dugul îl zvârli pe Jar Jar pe jos, răcnind şi aplecându-se deasupra lui. Disperat, gunganul încercă să se strecoare printre cei adunaţi.

— Nusa, nusa, se tângui el căutând o portiţă de scăpare. De ce mereu eusa?

— Pentru că ţi-e frică, îi răspunse calm o voce.

Anakin îşi făcu loc prin mulţime, ajungând lângă dug. Deloc speriat de acesta sau de mulţimea care îi privea cu ochi răi, băiatul se uită direct spre dug.

— *Chess ko, Sebulba!* Spuse el. Ai grijă. E un tip cu multe relaţii.

Sebulba se întoarse spre băiat şi faţa lui fioroasă se strâmbă dispreţuitor când îl zări.

— *Tooney rana dunko, shag?* Se răţoi el, cerându-i băiatului să explice ce vrusese să spună.

Anakin ridică din umeri.

— Are relaţii, ţi-am spus-o clar. (Ochii lui albaştri îl fixau pe dug şi observară o undă de teamă.) Relaţii foarte mari, Sebulba. N-aş vrea să te văd bucăţele înainte să te-nving în următoarea cursă.

— *Neek me chawa!* Scuipă mânios dugul. La următoarea cursă, s-a sfârşit cu tine, băiete, *wermo!* Gesticulă violent: *Uto notu wo shag!* Dacă n-ai fi sclav, te-aş face praf chiar acum!

Aruncând o ultimă privire spre Jar Jar, care tremura

îngrozit, reveni alături de însoţitorii săi la mesele cu mâncare şi băutură. Anakin se uită după dug.

— Da, ar fi jale dacă ar trebui să plăteşti pentru mine, şopti el.

Îl ajuta pe Jar Jar să se ridice în picioare, când Qui-Gon, Padme şi R2-D2, care observaseră în cele din urmă dispariţia gunganului, reapărură grăbiţi din mulţime.

— Salut! Îi întâmpină băiatul, bucuros s-o revadă pe Padme atât de curând. Prietenul vostru era să fie bătut măr. S-a luat la harţă cu un dug. Un dug foarte periculos.

— Nusa, nusa, repetă gunganul umilit, scuturându-se de praf şi de nisip. Eusa nusa pot ssufăr lupta. Ultimul lucru vrut de mesa!

Qui-Gon îl inspectă cu atenţie, privi în jur şi-l luă de braţ.

— Oricum, băiatul te-a salvat de la o chelfăneală. Ai tu înclinaţia asta, să cauţi mereu bucluc. După aceea, înclină încet din cap înspre Anakin: Mulţumesc, tinere prieten.

Padme îi oferi şi ea un zâmbet cald, iar băiatul se simţi roşind de mândrie.

— Eusa nusa făcut nimic! Insistă Jar Jar, încercând în continuare să se apere şi gesticulând aprig.

— Ţi-a fost frică, îi spuse băiatul privindu-l solemn. Frica îi atrage pe cei laşi. Sebulba încerca să-şi depăşească frica, zdrobindu-te pe tine. Înclină din cap spre gungan: ţi-ar fi de folos să te temi mai puţin.

— Asta merge la tine? Întrebă Padme sceptic şi-i aruncă o privire ironică.

Anakin zâmbi şi ridică din umeri.

— Merge... până la un punct.

Doritor să rămână cât mai mult alături de fată, convinse grupul să-l urmeze până la un stand de fructe – o copertină ponosită aruncată peste un cadru format din câţiva stâlpi înclinaţi şi şubrezi. Lăzile cu fructe viu

colorate erau aranjate pe stelajul aplecat spre stradă, pentru a fi mai vizibile. O bătrână cu piele zbârcită, cocârjată şi cu păr cărunt, îmbrăcată în haine modeste, uzate şi peticite, se ridică de pe un scăunel pentru a-i întâmpina.

— Cum te simţi azi, Jira? O întrebă Anakin, îmbrăţişând-o.

Bătrâna zâmbi.

— Căldura nu mi-a făcut niciodată bine, Annie.

— Ştii ceva? Spuse repede băiatul luminându-se la chip. Am găsit climatizorul pe care-l căutam. E cam stricat, dar am să-l repar cât de curând, îţi promit. O să-ţi fie de folos.

Jira îi mângâie obrazul trandafiriu cu mâna ei zbârcită şi zâmbi larg:

— Eşti un băiat cumsecade, Annie.

El strânse din umeri, ignorând complimentul, şi începu să examineze fructele expuse.

— Iau patru palii, Jira. Privind încântat spre Padme, adăugă: Sunt sigur c-o să-ţi placă.

Băgă mâna în buzunar după truguţii pe care-i economisise, dar, când îi scoase să-i plătească Jirei, scăpă unul pe jos. Fermierul de lângă el se apleca să-l ridice şi, în clipa aceea, ponchoul i se desfăcu atât cât Anakin să vadă sabia de lumină de la cingătoare.

Ochii băiatului se făcură cât cepele, dar îşi ascunse surprinderea concentrându-se asupra monedelor. Descoperi că avea numai trei.

— Hopa, credeam c-am mai multe, zise el. Lasă, dă-mi numai trei, Jira. Oricum nu-mi era foame.

Bătrâna întinse paliile lui Qui-Gon, Padme şi Jar Jar, şi luă banii de la Anakin. O pală de vânt străbătu strada, zgâlţâind stâlpii standului şi umflând copertina. A doua pală ridică praful şi-l împrăştie în toate direcţiile.

Jira îşi frecă braţele cu mâinile noduroase.

— Cerule, cât mă dor oasele. Vine furtuna, Annie. Du-te repede acasă.

Vântul izbucni în rafale puternice, care ridicau în văzduh nisipul şi gunoaiele de pe stradă. Anakin privi spre cer, apoi spre Qui-Gon.

— Aveţi adăpost? Întrebă el.

Maestrul Jedi încuviinţă din cap.

— Ne ducem la nava noastră. Îţi mulţumesc din nou, tinere prieten, pentru...

— E departe? Îl întrerupse grăbit băiatul.

În jurul lor, vânzătorii închideau uşile şi ferestrele magazinelor, cărând mărfurile înăuntru şi aruncând prelate peste lăzi şi vitrine.

— La marginea oraşului, răspunse Padme, întorcându-se cu spatele spre rafalele înţepătoare de nisip.

Anakin o prinse iute de mână şi o trase după el.

— N-o s-ajungeţi la timp. Furtunile de nisip sunt foarte periculoase. Veniţi cu mine. Puteţi aştepta să se potolească la mine acasă. Nu-i departe, şi mama n-o să aibă nimic împotrivă. Haideţi, repede!

Cu vântul urlând în jur şi cu văzduhul plin de nisip, Anakin îşi luă rămas bun de la Jira, şi-i conduse pe cei patru în goană pe stradă.

* * *

La marginea lui Mos Espa, Obi-Wan stătea lângă botul transportorului când vântul începu să sufle cu putere, fluturându-i mantia şi brăzdând întinderea deşertului. Ochii lui neliniştiţi căutau în depărtare, acolo unde astroportul începuse să dispară în spatele cortinei de nisip. Se întoarse, auzindu-l pe Panaka care coborî rampa transportorului, pentru a i se alătura.

— Furtuna o să-i întârzie, observă Obi-Wan

îngrijorat.

Panaka încuviinţă din cap.

— Pare destul de serioasă. Mai bine am închide nava înainte să se înteţească.

Comunicatorul căpitanului piui şi Panaka îl scoase de la centură.

— Da?

— Mesaj de acasă, se auzi vocea lui Ric.

Panaka şi Obi-Wan schimbară o privire.

— Venim imediat, răspunse căpitanul.

Urcară rapid rampa, etanşând-o în urma lor. Mesajul fusese primit în cabina reginei. Îndrumaţi de Olie, o găsiră pe Amidala şi cameristele ei, Eirtae şi Rabe, privind holograma lui Bibble care pâlpâia slab într-un colţ al încăperii, vocea guvernatorului întrerupându-se în timpul transmisiei.

-... tăiat orice aprovizionare până la revenirea voastră... rata deceselor creşte, catastrofic... trebuie să facem cum vor ei, înălţimea Voastră...

Imaginea şi vocea lui Bibble se estompară, apoi reveniră.

— Vă rog, vă implor, spuneţi-ne ce să facem! Dacă mă puteţi auzi, înălţimea Voastră, trebuie să mă contactaţi...

Transmisiunea pâlpâi şi se întrerupse. Vocea guvernatorului lăsă locul tăcerii. Regina stătea nemişcată, privind spre locul gol acum, cu îngrijorarea vizibilă pe faţa ei netedă. Mâinile i se frământau în poală, trădând o nervozitate pe care nu mai reuşea s-o ascundă.

Privirea i se întoarse spre Obi-Wan, iar acesta clătină iute din cap.

— Este o capcană, înălţimea Voastră. Nu răspundeţi, nu transmiteţi nimic!

Amidala se uită la el, nesigură preţ de o clipă, apoi

înclină din cap, semn că a înţeles. Obi-Wan părăsi încăperea fără un cuvânt, sperând din toată inima că luase decizia corectă.

10.

Furtuna de nisip se dezlănţuise pe străzile din Mos Espa într-un vârtej orbitor şi sufocant, care trăgea cu o forţă nebănuită de haine şi de părţile expuse ale pielii. Anakin ţinea strâns mâna lui Padme, ca să n-o piardă, iar fermierul, fiinţa amfibie şi R2-D2 îi urmau, străduindu-se să ajungă în timp la locuinţa băiatului din cartierul sclavilor. Alţi localnici şi străini de planetă treceau pe lângă ei, angajaţi în tentative similare, cu capetele plecate, feţele acoperite şi corpurile parcă gârbovite de vârstă. Undeva în depărtare un eopie urla îngrozit. Lumina căpătase o nuanţă ciudată, gălbui-cenuşiu, filtrată prin nisip şi pietricele, iar clădirile dispăruseră sub o pâclă profundă şi impenetrabilă.

Deşi se lupta din greu cu furtuna, gândurile lui Anakin erau în altă parte. Se gândea la Padme, la şansa de a o duce acasă şi a o prezenta mamei sale, de a-i arăta proiectele sale, de a o mai ţine puţin de mână. Gândurile acestea îl copleşeau cu un val de căldură, şi în acelaşi timp de teamă. Se simţea mândru de el. Se gândea în acelaşi timp şi la fermier – dacă era fermier, ceea ce băiatul nu mai credea acum. Avea o sabie de lumină, şi numai cavalerii Jedi aveau asemenea arme. Era mai mult decât ar fi putut spera, ca un Jedi adevărat să vină în casa lui, să-l viziteze. Instinctul lui Anakin îl avertiza în acelaşi timp că nu se înşală – ceva misterios şi tulburător îi scosese în cale acel grup mic.

Se mai gândea, în cele din urmă, şi la visurile şi speranţele pentru sine şi pentru mama lui, sperând că

din întâlnirea neaşteptată va rezulta ceva minunat, care să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Ajunseră în cartierul sclavilor, un vălmăşag de cocioabe cocoţate una peste cealaltă, astfel încât semănau cu nişte muşuroaie de furnici.

Toate locuinţele având ziduri şi scări comune. Piaţa din faţa lor era aproape pustie, deoarece furtuna îi făcuse pe toţi să se refugieze în case. Prin lumina slabă care răzbătea prin nisipul din aer, Anakin îşi conduse însoţitorii la uşa de la intrare şi o deschise.

— Mamă! Mamă! Am venit! Strigă el emoţionat.

Pereţii din chirpici, decoloraţi şi frecaţi bine, luceau blând în lumina slabă infiltrată prin ferestruicile arcuite, căreia i se adăuga strălucirea electrică, difuză, a plafonierelor. Se găseau în camera principală, un spaţiu destul de îngust, dominat de masă şi scaune. Bucătăria ocupa un perete, iar în lungul altui perete se afla bancul de lucru. Deschizăturile din ziduri duceau spre nişe şi dormitoare.

Afară, vântul urla pe lângă uşi şi ferestre, erodând încă o pojghiţă de pe exteriorul pereţilor.

Jar Jar privi în jur, curios şi în acelaşi timp uşurat.

— Essste plăcut, murmură el.

Mama lui Anakin îşi făcu apariţia dintr-un spaţiu de lucru lateral, ştergându-şi mâinile de rochie. Era o femeie de patruzeci de ani, cu păr şaten lung, strâns la spate, eliberându-i chipul ridat, purtând haine simple şi grosolane. Cândva fusese o femeie frumoasă, iar Anakin o considera şi acum frumoasă, deşi trecerea anilor şi greutăţile vieţii îşi puneau tot mai mult amprenta pe faţa ei. Zâmbetul cu care îşi întâmpină fiul era cald şi tineresc, dar dispăru imediat ce-i zări pe însoţitorii lui.

— Vai de mine! Exclamă ea încetişor, privind nesigură de la unul la altul. Annie, ce-i asta?

Anakin radia de încântare.

— Prietenii mei, mamă. Zâmbi spre cameristă: Ea este Padme Naberrie, iar aceştia sunt...

Se opri.

— Hopa, cred că nu prea vă ştiu numele, recunoscu el.

Qui-Gon făcu un pas înainte.

— Numele meu este Qui-Gon Jinn, iar acesta este Jar Jar Binks, arătă el spre gungan, care flutură din mâini în chip de salut.

R2-D2 emise un bip.

— Şi droidul nostru, R2-D2, completă Padme.

— Şi eu construiesc un droid, anunţă Anakin, nerăbdător să-i arate lui Padme proiectul său. Vrei să-l vezi?

— Anakin! Îl opri din drum vocea mamei, care se înăsprise la faţă. De ce i-ai adus aici?

El o privi neînţelegător.

— Afară-i furtună de nisip, mamă. Ascultă!

Femeia aruncă o privire spre uşă, apoi spre ferestre. Vântul urla pe lângă ele, purtând un torent de nisip şi pietricele.

— Fiul dumitale a avut amabilitatea să ne ofere adăpost, explică Qui-Gon. Ne-am întâlnit la prăvălia unde lucrează.

— Haide! Insistă Anakin, luând-o din nou de mână pe Padme. Hai să-ţi arăt droidul!

O conduse în camera sa, începând deja să-i explice detaliat ce anume construia. Fata îl urmă fără să protesteze, ascultând cu atenţie. R2-D2 îi însoţi, ciripind ca răspuns la spusele băiatului.

Jar Jar stătu nemişcat, privind în continuare în jur, parcă aşteptând de la cineva să-i spună ce să facă. Qui-Gon rămase în faţa mamei băiatului, într-o tăcere stânjenitoare. Grăunţe de nisip se izbeau de sticla groasă a ferestrelor, scoţând un sunet ca de pocnitori.

— Numele meu este Shmi Skywalker, îi întinse mâna femeia. Anakin şi cu mine suntem bucuroşi să vă avem oaspeţi.

Qui-Gon evaluase deja situaţia şi ştia ce avea de făcut. Scotoci sub poncho şi scoase cinci capsule minuscule dintr-un buzunar al cingătorii.

— Ştiu că te-am luat pe nepregătite. Ia capsulele acestea, ar trebui să ajungă pentru o masă.

Ea le acceptă, mulţumindu-i. Ridică ochii, apoi îi coborî din nou.

— Mulţumesc foarte mult. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. Cred că nu mă voi obişnui niciodată cu surprizele venite din partea lui Anakin.

— Este un băiat foarte special, zise Qui-Gon.

Ochii lui Shmi se ridicară din nou şi expresia lor sugera că ei doi împărtăşeau un secret important.

— Da, murmură ea, ştiu asta.

* * *

În dormitorul său, Anakin i-l arăta lui Padme pe C-3PO. Întins pe bancul de lucru, droidul era dezactivat momentan, deoarece băiatul începuse să-i fabrice învelişul metalic care-i slujea drept piele. Terminase cu circuitele interne, dar încă nu acoperise trunchiul, braţele şi picioarele. Îi demontase şi un ochi, care se găsea alături, unde îl lăsase după ce, noaptea trecută, ajustase refractorul vizual.

Padme se aplecă peste umărul băiatului, studiind cu atenţie droidul.

— Nu-i grozav? Întrebă bucuros Anakin, aşteptând nerăbdător reacţia ei. Încă nu l-am terminat, dar va fi gata în curând.

— Este minunat, răspunse fata, sincer impresionată.

Băiatul nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

— Chiar îţi place? E un droid de protocol... ca s-o ajute pe mama. Uite!

Îl activă apăsând pe comutator, iar C-3PO se ridică imediat în capul oaselor. Anakin se grăbi să caute ochiul lipsă, îl luă de pe bancul de lucru şi-l potrivi în orbita cuvenită.

C-3PO îi privi cu atenţie.

— Bună ziua. Sunt un droid de protocol programat şi cunoscător al relaţiilor cyborg... tradiţii şi oameni...

— Hopa, făcu iute Anakin, este niţel cam confuz.

Luă un instrument cu mâner lung şi vârf electronic, îl potrivi cu atenţie într-un port din capul droidului, apoi roti de câteva ori dispozitivul cu clichet, examinând configuraţia interioară. Când obţinu ceea ce dorea, apăsă un buton de pe mânerul instrumentului şi C-3PO tresări de câteva ori. Anakin îndepărtă instrumentul, iar droidul coborî de pe bancul de lucru şi o privi pe Padme.

— Bună ziua. Sunt C-3PO, destinat relaţiilor între oameni şi cyborgi. Cu ce vă pot fi de folos?

Anakin ridică din umeri.

— De abia ieri l-am botezat, dar am uitat să-i introduc codul în memorie, ca să poată spună el însuşi cum îl cheamă.

Padme îi surâse încântată.

— E grozav!

R2-D2 se strecură printre ei, emiţând o rafală de bip-uri şi fluierături. C-3PO se uită în jos, curios.

— Scuză-mă... cum adică, sunt gol?

R2-D2 ciripi în continuare.

— Doamne fereşte! Ce stânjenitor! C-3PO îşi examină rapid braţele scheletice. Mi se văd piesele? Vai de mine!

Anakin ţuguie buzele.

— Mda, cam aşa ceva. Dar nu-ţi face griji, voi rezolva în curând şi problema asta. Îl readuse la bancul

de lucru, aruncând o privire peste umăr către Padme: Când se va termina furtuna, o să-ţi arăt vehiculul meu de curse. Watto nu ştie nimic. Este un secret.

— E-n regulă, zâmbi Padme. Sunt foarte pricepută la păstrarea secretelor.

* * *

Furtuna continuă tot restul zilei, îngropând Mos Espa sub nisip adus din deşert, care se îngrămădea în mormane, suind pe lângă pereţii clădirilor şi formând rampe, întunecând cerul şi diminuând serios lumina. Shmi folosi capsulele alimentare primite de la Qui-Gon, pentru a pregăti cina. În timp ce lucra în bucătărie, iar Padme era ocupată în cealaltă cameră cu Anakin, Qui-Gon se retrase într-un colţ al încăperii şi-l contactă în şoaptă pe Obi-Wan. Legătura nu era grozavă, dar comunicară suficient pentru ca maestrul Jedi să fie pus în temă asupra mesajului de pe Naboo.

— Ai luat decizia corectă, Obi-Wan, îşi asigură el ucenicul.

— Regina este foarte tulburată, spuse celălalt pe fundalul paraziţilor cauzaţi de furtună.

Qui-Gon aruncă o privire spre Shmi, care gătea cu spatele la el.

— Mesajul a fost o momeală, ca s-o localizeze. Sunt cât se poate de sigur.

— Dar dacă oamenii mor cu adevărat?

— Oricum, nu mai avem timp, oftă Qui-Gon şi încheie transmisia.

La puţin timp după aceea, se aşezară la masă să mănânce hrana preparată de Shmi; afară furtuna continua să urle, alcătuind un fundal straniu pentru liniştea din casă. Qui-Gon şi Padme stăteau la capetele mesei, iar Anakin, Jar Jar şi Shmi pe laturi. Ca orice băiat

de vârsta sa, Anakin începu să vorbească despre viaţa de sclav, fără a se simţi stânjenit în vreun fel. Considera sclavia ca fiind un simplu fapt al vieţii lui şi era nerăbdător să-şi împărtăşească experienţele noilor prieteni. Mai grijulie pentru fiul ei, Shmi încercă să-i facă pe oaspeţi să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Toţi sclavii, le explică, au un transmiţător implantat în corp.

— Am început să construiesc un scaner ca să-l găsesc pe al meu, dar încă n-am reuşit, declară Anakin solemn şi Shmi zâmbi.

— La orice încercare de evadare...

-... te aruncă în aer! Îi termină băiatul fraza. Bum!

Jar Jar sorbea mulţumit din supa gustoasă, savurând-o şi neacordând prea multă atenţie discuţiei. La auzul ultimelor cuvinte, însă, scoase un zgomot atât de puternic, încât conversaţia se întrerupse. Pentru o clipă, toţi ochii se întoarseră spre el şi gunganul lăsă stânjenit capul în jos.

— Essscuzaţi!

Padme reveni spre Shmi.

— Nu pot să cred că sclavia mai este îngăduită în galaxie. Legile Republicii împotriva sclavagismului...

— Republica nu există aici, o întrerupse Shmi cu glas aspru. Trebuie să supravieţuim pe cont propriu.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, iar Padme îşi feri privirea, neştiind ce să mai spună.

— Ai văzut vreodată curse de ataşe? Întrebă Anakin, încercând să-i alunge stinghereala.

Padme dădu din cap în semn că nu. Privind spre Shmi, observă îngrijorarea apărută brusc pe faţa femeii. Jar Jar îşi lansă limba spre o bucată de mâncare aflată la fundul unui castron din partea opusă a mesei, o înhăţă cu dexteritate şi o înghiţi, plescăind apoi satisfăcut din buze. O privire dezaprobatoare din partea lui Qui-Gon îl

reduse însă la tăcere.

— Genul acesta de curse există şi pe Malastare, spuse maestrul Jedi. Sunt foarte rapide şi foarte periculoase.

— Sunt singurul umanoid care poate participa! Zâmbi Anakin, dar o privire severă din partea mamei îi şterse zâmbetul de pe faţă. Ce-i, mamă? Nu mă laud, este adevărat! Watto zice că n-a mai auzit de altă fiinţă umană care să concureze.

Qui-Gon îl studie cu atenţie.

— Ca să pilotezi în cursele de ataşe, trebuie să ai reflexe de Jedi.

Anakin zâmbi larg la auzul complimentului. Limba lui Jar Jar ţâşni spre castron, încercând să apuce altă bucăţică, dar de data aceasta Qui-Gon era pregătit. Mâna i se mişcă fulgerător şi, într-o fracţiune de secundă, prinse limba gunganului între degetul mare şi arătător. Jar Jar încremeni, cu gura deschisă, limba scoasă şi ochii bulbucaţi.

— Să nu mai faci asta! Vorbi apăsat Qui-Gon.

Jar Jar încercă să spună ceva, dar nu se auzi decât un bolborosit neinteligibil. Qui-Gon îi dădu drumul limbii, care se retrase ca un elastic la locul ei. Gunganul îşi masă gura amărât.

Chipul lui Anakin se ridică spre Qui-Gon şi vocea sa şovăi.

— Eu... mă-ntrebam...

Bărbatul îi făcu semn din cap să continue. Anakin înghiţi nodul din gât şi-şi făcu curaj.

— Eşti cavaler Jedi, nu-i aşa?

Urmă o tăcere prelungă, în care cei doi se priviră nemişcaţi.

— De ce crezi asta? Întrebă Qui-Gon în cele din urmă.

Anakin înghiţi alt nod.

— Ţi-am văzut sabia. Numai Jedi au aşa ceva.

Qui-Gon continuă să-l privească, apoi se rezemă încet de spătarul scaunului şi zâmbi.

— Poate că am ucis un Jedi şi i-am furat-o.

Băiatul clătină iute din cap.

— Nu cred. Nimeni nu poate ucide un Jedi.

Surâsul lui Qui-Gon dispăru, iar în ochii lui întunecaţi se citi o umbră de tristeţe.

— Aş vrea eu să fie aşa...

— Am visat că sunt Jedi, vorbi băiatul repede, nerăbdător să-şi povestească visul. Mă întorsesem aici şi eliberasem sclavii. Am visat asta chiar azi-noapte, când eram în deşert. Făcu o pauză şi-l privi întrebător: Ai venit să ne eliberezi?

— Mă tem că nu... negă Qui-Gon şi amuţi ezitând.

— Eu cred că da, insistă Anakin privindu-l sfidător. Altfel, ce-ai căuta aici?

Shmi se pregătea să intervină, probabil pentru a-şi admonesta băiatul pentru lipsa de respect, dar Qui-Gon vorbi primul, aplecându-se conspirativ peste masă.

— Văd că nu te pot păcăli, Anakin, dar nu trebuie să spui nimănui despre noi. Ne îndreptăm spre Coruscant, capitala Republicii, pentru o misiune foarte importantă, al cărei secret trebuie păstrat.

Ochii lui Anakin se lărgiră.

— Coruscant? Uau! Cum aţi ajuns aici, dincolo de periferie?

— Nava ne-a fost avariată, răspunse Padme. Am rămas naufragiaţi aici, până o reparăm.

— Vă pot ajuta! Se oferi rapid băiatul, nerăbdător să le fie de folos. Pot repara orice!

Qui-Gon zâmbi înaintea entuziasmului.

— Te cred, dar, mai întâi, după cum ştii din vizita noastră la prăvălia lui Watto, trebuie să cumpărăm piesele necesare.

— Noisa ioc bani, completă sumbru Jar Jar.

Padme se uită gânditor spre Qui-Gon.

— Negustorii trebuie să aibă o slăbiciune.

— Pariurile, spuse Shmi ridicându-se şi începând să strângă farfuriile şi tacâmurile de pe masă. În Mos Espa, totul se învârte în jurul nenorocitelor astea de curse.

Qui-Gon se sculă, se apropie de fereastră şi privi prin geamul gros şi difuz, spre norii de nisip răscolit de vânt.

— Curse..., medită el. Lăcomia poate fi un aliat puternic, dacă este folosită cum se cuvine.

Anakin sări în picioare.

— Eu am construit un vehicul de curse! Anunţă triumfător cu chipul strălucind de bucurie. Este cel mai iute construit vreodată! Poimâine, în ajunul de Boonta, e o cursă importantă. Mă poţi înscrie, vehiculul este aproape terminat...

— Anakin, potoleşte-te! Îi tăie scurt vorba Shmi şi ochii îi sclipiră îngrijoraţi. Watto nu te va lăsa să concurezi!

— Watto nu trebuie să ştie că-i vehiculul meu! Replică imediat băiatul, găsind fulgerător soluţia şi se întoarse din nou spre Qui-Gon. Îi poţi spune că-i al tău! Îl poţi convinge să mă lase să pilotez pentru tine!

Maestrul Jedi zări privirea din ochii lui Shmi, îi simţi consternarea şi-i aştepta răspunsul.

— Annie, nu vreau să concurezi, vorbi încet femeia.

Clătină din cap în timp ce vorbea, pentru a da mai multă greutate cuvintelor. În ochi i se citeau oboseala şi îngrijorarea.

— Este îngrozitor. Îmi vine să mor, de câte ori alergi pentru Watto. De fiecare dată.

Anakin îşi muşcă buza.

— Dar îmi place, mamă! Arătă spre Qui-Gon: Iar ei au nevoie de mine. Cu banii premiului vom cumpăra

piesele de care au nevoie.

* * *

— Noisa mare nevoie! Încuviinţă din cap Jar Jar.

Qui-Gon se apropie de Anakin şi-l privi în ochi.

— Mama ta are dreptate. Hai s-o lăsăm baltă! Se întoarse spre Shmi. Cunoşti vreun prieten al Republicii care ne-ar putea ajuta?

Shmi rămase tăcută şi nemişcată, gândindu-se, după care scutură din cap fără un cuvânt.

— Trebuie să-i ajutăm, mamă! Insistă Anakin, ştiind că avea dreptate, că-i era sortit să-i ajute pe Jedi şi pe tovarăşii săi. Mai ţii minte ce spuneai? Că problema cea mai mare din Univers este că nu ne ajutăm unii pe alţii?

— Anakin, suspină Shmi, nu...

— Ai spus-o cu gura ta, mamă! Refuză băiatul să cedeze.

Femeia nu-i răspunse de data asta, ci rămase încruntată şi nemişcată.

— Sunt sigură că Qui-Gon nu vrea să-ţi pună fiul în primejdie, interveni pe neaşteptate Padme, stânjenită de confruntarea dintre mamă şi fiu, şi încercând să reducă încordarea. Vom găsi altceva...

Shmi o privi pe fată şi clătină încet din cap.

— Nu, Annie are dreptate. Nu există altă soluţie. Nu mi-o plăcea mie, dar el vă poate ajuta. Făcu o pauză, apoi adăugă: Poate că menirea lui a fost să vă ajute!

O spunea ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie pe care până atunci o ignorase, ca şi cum ar fi descoperit un adevăr evident şi în acelaşi timp dureros.

Faţa lui Anakin se lumină.

— Să înţeleg că ai spus “da”? Lovi fericit din palme: A zis “da”!

* * *

Noaptea se aşternuse peste întinderea vastă a Coruscantului, acoperind cu draperii groase de catifea turnurile lucitoare înşiruite la nesfârşit pe linia orizontului. Ferestrele strălucitoare erau punctuleţe luminoase în beznă. Cât se vedea cu ochiul, clădirile se ridicau de pe suprafaţa planetei în ace din aliaj de oţel şi sticlă refractară. Cu mult timp în urmă, oraşul se extinsese, cuprinzând toată planeta, iar acum nu mai exista decât metropola-centrul galaxiei, pulsul legii Republicii.

O lege pe care unii încercau s-o răstoarne, o dată şi pentru totdeauna. O lege pe care unii o dispreţuiau.

Darth Sidious stătea într-un balcon deasupra Coruscantului, iar mantia neagră care-l învăluia îl făcea să semene cu o creatură a nopţii. Înfrunta oraşul, cu ochii aţintiţi asupra luminilor, atent la traficul aerian, ignorându-şi ucenicul, Darth Maul, care aştepta lângă el.

Sidious se gândea la lorzii Sith şi la istoria ordinului lor.

Acesta apăruse cu aproape două mii de ani în urmă. Era un cult dedicat părţii întunecate a Forţei, care adoptase pe deplin conceptul potrivit căruia puterea negată însemna putere irosită. Cultul fusese înfiinţat de un cavaler Jedi renegat, un disident singuratic în ordinul format din prozeliţi echilibraţi, un rebel care înţelesese încă de la început că adevărata putere a Forţei nu stătea în lumină, ci în întuneric.

Nereuşind să obţină aprobarea Consiliului pentru crezul lui, îi părăsise pe Jedi, plecând cu cunoştinţele şi aptitudinile sale, şi jurând în secret că-i va face să plătească pe cei care nu-l ascultaseră.

La început fusese singur, dar în curând alţi Jedi care credeau în aceleaşi lucruri ca el îl urmaseră, pentru a

studia partea întunecată. Fuseseră recrutaţi şi alţii, şi în scurt timp depăşiseră cifra de cincizeci. Dispreţuind conceptele de cooperare şi consens, bazându-se pe credinţa că dobândirea puterii, sub orice formă, aduce tărie şi control, lorzii Sith începuseră să-şi construiască ordinul în opoziţie cu Jedi. Cultul lor nu era făcut să servească, ci să domine.

Confruntarea cu Jedi fusese răzbunătoare, furioasă şi în cele din urmă sortită înfrângerii. Cavalerul Jedi care întemeiase ordinul Sith era conducătorul oficial, dar ambiţia lui excludea împărţirea puterii, încă de la început, discipolii începuseră să uneltească împotriva sa, însă şi împotriva celorlalţi, astfel că războiul pe care-l declanşară îi viza atât pe cavalerii Jedi, cât şi pe ceilalţi lorzi Sith.

Finalmente, lorzii Sith se autodistruseseră. Mai întâi îşi uciseseră conducătorul, apoi se omorâseră între ei. Puţinii supravieţuitori ai acelei băi de sânge fuseseră rapid eliminaţi de Jedi, care-i urmăriseră cu atenţie. În doar câteva săptămâni, muriseră cu toţii.

Cu excepţia unuia.

Darth Maul se foi nerăbdător. Tânărul Sith nu dobândise încă răbdarea maestrului său; aceasta avea să vină în timp, o dată cu instruirea. Răbdarea salvase ordinul Sith şi tot ea avea să-i aducă acum victoria asupra cavalerilor Jedi.

Lordul Sith care supravieţuise tuturor tovarăşilor săi înţelesese acest lucru. Adoptase răbdarea ca pe o virtute, când ceilalţi o abandonaseră. Adoptase viclenia, invizibilitatea şi subterfugiul ca fundament al căii sale – vechi virtuţi Jedi pe care ceilalţi le dispreţuiseră. Stătuse deoparte când lorzii Sith se devoraseră între ei precum krikii, şi fuseseră ucişi. Când măcelul luase sfârşit, se ascunsese, aşteptând să-i sosească vremea.

Ieşise din ascunzătoare numai după ce se crezuse

că toţi lorzii Sith fuseseră distruşi. La început, acţionase singur, dar începuse să îmbătrânească şi era ultimul din ordinul său. În cele din urmă, pornise în căutarea unui ucenic. Când îl găsise, îl pregătise să devină maestru la timpul lui, pentru a-şi găsi apoi alt ucenic şi astfel să-i continue munca. În orice moment, trebuiau să existe însă numai doi. Astfel nu se mai puteau repeta greşelile vechiului ordin şi n-aveau să mai existe lupte între lorzii Sith care urmăreau puterea. Duşmanul lor comun era ordinul Jedi, nu celălalt Sith. Pentru războiul cu Jedi, ei nu trebuiau să-şi mai verse propriul sânge.

Lordul Sith care reinventase ordinul se autointitulase Darth Bane.

Trecuseră o mie de ani de când se credea că toţi lorzii Sith pieriseră şi tot atâţia ani de când ei aşteptau să se arate din nou.

— Tatooine este o planetă slab populată, se auzi vocea groasă a ucenicului şi Darth Sidious ridică ochii spre hologramă. Huttii o conduc. Nu există nici un reprezentant al Republicii. Dacă urma a fost localizată corect, îi voi găsi repede şi fără greutate.

Ochii gălbui sclipiră surescitaţi şi plini de speranţă pe mozaicul ciudat al feţei lui Darth Maul, în timp ce aştepta nerăbdător un răspuns. Darth Sidious era mulţumit.

— Mai întâi ocupă-te de cavalerii Jedi, îl sfătui. După aceea nu vei avea nici o dificultate s-o aduci pe regină înapoi pe Naboo, unde va semna tratatul.

Darth Maul expiră puternic. Satisfacţia îi răzbătea în voce.

— În sfârşit, ne vom arăta cavalerilor Jedi. În sfârşit, ne vom lua revanşa.

— Ai fost bine pregătit, tânărul meu ucenic, spuse Darth Sidious. Jedi nu-ţi pot face faţă. Este prea târziu acum ca să ne oprească. Totul se desfăşoară conform

planului. Republica va fi în curând sub controlul meu.

În tăcerea care urmă, lordul Sith simţi o căldură întunecată urcând prin el şi devorându-l cu o pasiune furioasă.

* * *

În locuinţa lui Anakin Skywalker, Qui-Gon stătea tăcut în uşa dormitorului băiatului şi-l privea dormind. Shmi şi Padme ocupau celălalt dormitor, iar Jar Jar Binks se ghemuise pe jos în bucătărie, strângându-şi genunchii la piept şi sforăind sonor.

Qui-Gon nu putea dormi. Cauza era băiatul, acest băiat în care exista ceva anume! Maestrul Jedi îi urmări pieptul, ce se ridica şi cobora încet în somn, fără să-şi dea seama de prezenţa altcuiva în odaie. Îi spusese lui Shmi că Anakin avea ceva special şi femeia fusese de acord. Ştia şi ea. Simţise, la fel ca Qui-Gon. Anakin Skywalker era diferit.

Qui-Gon ridică privirea spre o fereastră întunecată. Furtuna se potolise, iar vântul încetase. Afară era linişte, o noapte calmă şi plăcută. Maestrul Jedi se gândi pentru o clipă la propria lui viaţă. Ştia ce se spune despre el în Consiliu. Era încăpăţânat, chiar nesăbuit în alegerile sale, puternic, dar risipindu-şi puterea în cauze ce nu-i meritau atenţia. Totuşi regulile nu fuseseră create numai pentru a guverna comportamentul, ci pentru a oferi o hartă prin care să înţelegi Forţa. Era oare atât de greşit faptul că el ocolea regulile, atunci când conştiinţa îi şoptea că aşa trebuia să procedeze?

Încrucişă braţele pe pieptul lat. Forţa era un concept complex şi dificil. Forţa izvora din echilibrul tuturor lucrurilor şi orice mişcare în curgerea ei risca să tulbure echilibrul acela. Un Jedi încerca mereu să păstreze echilibrul, să se mişte în armonie cu ritmul şi voinţa sa,

însă Forţa nu exista pe un singur plan, iar pentru a dobândi măiestria în toate planurile era nevoie de o viaţă întreagă. Sau poate chiar de mai mult. Qui-Gon îşi cunoştea propria slăbiciune. Era prea aproape de Forţa Vie, când ar fi trebuit să fie mai atent la Forţa Unificatoare. Observase că acorda mai multă importanţă făpturilor prezentului, celor care trăiau aici şi acum, şi era mai puţin preocupat de trecut sau de viitor, de cei care au fost sau care vor veni în acele timpuri şi locuri.

Forţa Vie era cea care-l întărise, îi dăduse inimă, minte şi spirit.

De aceea simţea faţă de Anakin o empatie pe care alţi Jedi n-ar fi încurajat-o, descoperind în el o promisiune pe care n-o putea ignora. Obi-Wan îl privea pe băiat la fel ca pe Jar Jar Binks – griji inutile, proiecte fără ţintă şi distrageri lipsite de rost. Obi-Wan se obişnuise cu necesitatea de a se concentra asupra unei imagini mai vaste, asupra Forţei Unificatoare. De aceea îi lipseau compasiunea şi interesul maestrului său pentru toate fiinţele vii. El nu vedea lucrurile în acelaşi fel ca Qui-Gon.

Qui-Gon suspină. Nu era o critică, doar o constatare. Cine ar fi putut spune că unul dintre ei era mai bun decât celălalt, după modul în care interpreta cerinţele Forţei? Uneori asta îi plasa însă pe poziţii diferite, şi tot mai des poziţia lui Obi-Wan, nu a lui Qui-Gon, era sprijinită în Consiliu. La fel avea să se întâmple şi acum, o ştia. Şi de multe alte ori.

Dar asta nu avea să-l împiedice să acţioneze aşa cum credea de cuviinţă. Avea să afle adevărul despre Anakin Skywalker şi să-i descopere locul în Forţă, atât în cea Vie, cât şi în cea Unificatoare. Avea să afle menirea acestui băiat.

Câteva minute mai târziu, era întins pe podea şi adormise.

11.

Ziua următoare se vădi clară şi luminoasă, cu sorii gemeni ai lui Tatooine proiectându-şi razele de pe cerul albastru şi senin. Furtuna de nisip se îndreptase spre alte regiuni, nivelând peisajul, mai puţin munţii, formaţiunile stâncoase ale deşertului şi clădirile din Mas Espa. Anakin se trezise şi se îmbrăcase înaintea oaspeţilor lui, dornic să ajungă la prăvălie şi să-i spună lui Watto planurile sale pentru cursa de a doua zi. Qui-Gon îl avertizase să nu se grăbească să-i povestească totul toydarianului, ci să fie calm şi să-l lase pe el să se târguiască. Anakin fusese însă atât de emoţionat, încât abia dacă îi auzise cuvintele. Maestrul Jedi ştia că va depinde numai de el să dea dovadă de toată viclenia şi diplomaţia de care era în stare pentru a-şi atinge scopul dorit.

Lăcomia era bineînţeles cuvântul de ordine în negocierile cu Watto, cheia care urma să deschidă toate uşile toydarianului.

Porniră din cartierul sclavilor către prăvălia lui Watto, cu Anakin deschizându-le drumul, urmat îndeaproape de Qui-Gon şi Padme, iar Jar Jar şi R2-D2 încheind grupul. Oraşul se trezise devreme şi fremăta de activitate – vânzătorii şi comercianţii îndepărtau şi măturau mormanele de nisip, reasamblau stâlpii şi copertinele, îndreptau căruţele şi gardurile stricate. Fopi şi rontosi trăgeau din greu acolo unde săniile şi droizii nu răzbeau. Camioanele aduceau deja alimente şi mărfuri proaspete din depozite şi magazii, iar pistele astroportului erau din nou gata să primească nave de pe alte planete.

Când se apropiară de prăvălie, Qui-Gon îl lăsă pe Anakin s-o ia înainte, pentru a deschide discuţia cu Watto despre cursă. Urmat de ceilalţi, maestrul Jedi traversă strada şi se apropie de o tarabă cu alimente, unde,

folosindu-se de puterea de convingere, îl determină pe vânzător să se despartă de câteva dweezele moi, în aşteptarea momentului potrivit. După ce mâncară, porniră spre dugheana lui Watto. Surescitat deja de atâtea evenimente, Jar Jar se aşeză pe o ladă lângă intrare, rezemându-se cu spatele de perete şi privind în toate părţile, ca şi cum s-ar fi aşteptat să i se întâmple ceva îngrozitor. R2-D2 veni lângă el, scoţând bip-uri liniştitoare, încercând să-l asigure că totul era în regulă.

Qui-Gon o rugă pe Padme să-l ţină sub supraveghere pe gungan, fiindcă nu dorea ca acesta să intre în alte buclucuri. Tocmai se pregătea să intre, când fata îi puse o mână pe braţ.

— Eşti sigur? Întrebă ea cu o evidentă îndoială în ochii căprui. Să ne încredinţăm soarta în mâinile unui băiat pe care nu-l cunoaştem? Încruntă fruntea netedă: Regina n-ar fi de acord.

Qui-Gon o privi pătrunzător.

— Regina nu trebuie să ştie.

Ochii fetei sclipiră sfidători.

— Ei bine, eu nu sunt de acord.

El o cercetă întrebător, apoi se întoarse fără un cuvânt.

În prăvălie, îi găsi pe Watto şi pe Anakin într-o discuţie aprinsă; toydarianul se legăna la câţiva centimetri în faţa băiatului, cu trompa încovrigată şi aripile albastre lovind rapid aerul, în timp ce gesticula violent cu amândouă mâinile.

— *Patra goo bolla!* Strigă el în huttă şi corpul durduliu îi vibră de iritare.

Băiatul clipi, dar îşi susţinu punctul de vedere.

— *No batta!*

— *Peedunkel!* zbură Watto încoace şi încolo, înainte şi înapoi.

— *Banyo, banyo!* ţipă Anakin.

Qui-Gon ieşi de sub umbra pragului şi se opri într-un loc unde putea fi văzut cu uşurinţă. Watto se întoarse imediat dinspre Anakin, clămpănind furios din buze, şi zbură spre Jedi, fără să-şi mascheze iritarea.

— Băiatul zice că-l sponsorizezi pentru cursa de mâine! Explodară cuvintele cu putere. Tu nu-ţi poţi permite să cumperi nişte piese! Cum de-l poţi înscrie în cursă? Cred că nu cu credite republicane!

Izbucni într-un râs răutăcios, dar Qui-Gon îi observă licărul de curiozitate din ochii ca două fante.

— Cu nava mea, recunoscu maestrul Jedi.

Băgă mâna sub poncho şi scoase un holoproiector micuţ. Apăsă pe butonul de activare şi proiectă holograma transportorului regal. Toydarianul zbură mai aproape, studiind-o cu atenţie.

— Nu-i rău. Nu-i rău deloc, spuse Watto, scuturându-şi trompa albastră, încreţită. Un nubian.

— E-n stare perfectă, mai puţin piesele de care am nevoie.

Qui-Gon îl mai lăsă o clipă, apoi stinse proiectorul şi-l strecură la loc, sub poncho.

— Pe ce concurează puştiul? Întrebă iritat Watto. În ultima cursă mi-a făcut praf ataşul. Este imposibil să fie reparat pentru Boonta.

Qui-Gon îi aruncă o privire lui Anakin, care era evident stânjenit.

— N-a fost vina mea. Sebulba m-a lovit cu gazele de propulsie. De fapt, am salvat ataşul. Aproape...

Watto râse sălbatic.

— Chiar aşa! Băiatul e priceput, fără îndoială! Totuşi... clătină el din cap.

— Am câştigat un ataş la joc, îl întrerupse Qui-Gon, atrăgându-i atenţia asupra sa. Cel mai rapid construit vreodată.

Nu se uita la Anakin, dar îşi putea imagina expresia

de pe faţa băiatului.

— Sper că n-ai omorât vreun cunoscut de-al meu! Şuieră Watto şi izbucni într-o nouă repriză de râs, apoi se stăpâni. Deci, tu dai ataşul şi taxa de înscriere, iar eu băiatul. Câştigul îl împărţim pe jumătate, da?

— Jumătate? Pufni Qui-Gon excluzând sugestia. În cazul ăsta, achită tu taxa de înscriere. Dacă vom câştiga, tu păstrezi premiul, mai puţin costul pieselor mele. Dacă pierdem, ai nava mea.

În mod evident, Watto era luat prin surprindere. Căzu pe gânduri, scărpinându-şi trompa şi bătând bâzâitor din aripi. Oferta suna prea bine şi era suspicios. Cu coada ochiului, Qui-Gon îl văzu pe Anakin privindu-l nervos.

— Oricum ar fi, ieşi în câştig, concluzionă Qui-Gon.

Negustorul lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

— S-a făcut! Spuse el, apoi se întoarse spre Anakin, chicotind pe înfundate. Prietenul tău face pariuri prosteşti, băiete! Mai bine învaţă-l ce ştii despre cum trebuie să tratezi pentru mărfuri!

Încă mai râdea, când Qui-Gon părăsi prăvălia.

* * *

Maestrul Jedi îi luă pe Jar Jar, Padme şi R2-D2 şi-i lăsă vorbă lui Anakin să li se alăture îndată ce Watto îl lăsa să lucreze la ataş. Deoarece negustorul era mai interesat de cursă decât de afacerile prăvăliei, îi dădu drumul băiatului imediat, instruindu-l să se asigure că vehiculul pe care-l va pilota va arăta cum se cuvine şi nu va fi o rablă care să-l facă pe toydarian de râs, pentru decizia lui prostească de a-l înscrie în concurs.

Ca urmare, Anakin ajunse acasă aproape înaintea lui Qui-Gon şi a tovarăşilor săi. Nerăbdător, îi conduse pe

maidanul unde-şi ascunsese proiectul. Ataşul avea forma unei jumătăţi de cilindru îngust, cu o talpă palonier fixată de fundul plat, carlinga decupată în curbura superioară şi levierele de comandă ale direcţiei ataşate în lateral. Motoarele Radon-Ulzer, provenite de la o navetă de vânătoare, cu stabilizatoare aeriene în formă de cupe, remorcau ataşul prin cabluri de oţelton. Aspectul general era de gândac doop tras de două banthe.

Lucrând laolaltă, activară elevatoarele antigravitaţionale şi transportară ataşul şi motoarele enorme în curtea din spatele locuinţei lui Anakin. În timp ce Padme, Jar Jar şi R2-D2 îi ofereau asistenţă şi încurajări, băiatul trecu imediat la treabă, pregătind vehiculul pentru cursa de a doua zi.

Qui-Gon sui în veranda dinapoia casei, se uită în jur, pentru a se asigura că era singur, apoi activă comunicatorul şi-l contactă pe Obi-Wan. Ucenicul îi răspunse imediat, nerăbdător să afle noutăţile, şi Qui-Gon îl puse la curent cu situaţia.

— Dacă totul merge bine, vom avea generatorul de hiperpropulsie mâine după-amiază şi vom părăsi planeta, încheie el.

Tăcerea lui Obi-Wan era elocventă.

— Şi dacă planul eşuează, maestre? Am putea rămâne aici mult timp.

Qui-Gon privi peste mizeria din cartierul sclavilor, mai departe spre acoperişurile clădirilor din Mos Espa şi apoi către sorii ce dogoreau cu putere deasupra.

— O navă fără sursă de energie nu ne va duce nicăieri. N-avem de ales.

Dezactivă comunicatorul şi-l băgă sub mantie.

— În plus, este ceva cu băiatul ăsta, şopti către sine, lăsându-şi gândul neterminat.

Shmi apăru prin uşa din spate şi se apropie de el. Rămaseră împreună, privind activitatea din curte.

— Trebuie să fii mândră de fiul tău. Spuse Qui-Gon după câteva clipe. Este foarte generos. Oferă, fără să se gândească la o recompensă.

— Nu cunoaşte lăcomia, încuviinţă din cap Shmi şi un zâmbet îi apăru pe faţa obosită. Are numai vise în cap. Are...

— Puteri speciale.

Femeia se uită la el, precaut.

— Da.

— Vede lucrurile înainte să se întâmple, urmă Qui-Gon. De aceea pare să aibă reflexe atât de iuţi. Este o însuşire Jedi.

Ea îl privea cu atenţie şi Qui-Gon îi observă licărirea de speranţă din ochi.

— Merită mai mult decât sclavia, zise încet Shmi.

— Forţa este neobişnuit de puternică la el, asta-i limpede, vorbi Qui-Gon revenind cu atenţia asupra activităţii din curte. Cine a fost tatăl?

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă pentru ca maestrul Jedi să-şi dea seama că Shmi nu era pregătită să-i spună. Îi lăsă timp să decidă, fără s-o preseze, fără să se simtă obligată că trebuie să răspundă.

— Nu există nici un tată, vorbi ea în cele din urmă şi clătină încet din cap. Eu l-am purtat, i-am dat naştere, l-am crescut. Nu pot să-ţi spun mai multe.

Îi atinse braţul, silindu-l s-o privească.

— Îl poţi ajuta?

Qui-Gon tăcu o vreme, gândindu-se. Simţea faţă de Anakin o legătură pe care n-o putea explica. În străfundul minţii, ştiuse că trebuia să facă ceva pentru băiatul acela, că trebuia să încerce, însă toţi Jedi erau identificaţi în primele şase luni după naştere şi integraţi imediat în programul de instruire. Aşa se întâmplase cu el, cu Obi-Wan, cu toţi cei pe care-i ştia sau despre care doar auzise. Nu exista nici o excepţie.

Nu ştia cum putea să-l ajute.

— Nu ştiu, răspunse cu glas blând, dar ferm. N-am venit aici ca să eliberez sclavi. Dacă s-ar fi născut în Republică, l-am fi identificat demult şi ar fi putut deveni Jedi. Deţine calea, însă acum nu sunt sigur ce mai pot face pentru el.

Femeia încuviinţă resemnată, totuşi, sub masca acceptării, pe faţa ei se citea un licăr de speranţă.

* * *

Pe când Anakin consolida conexiunile releelor de forţă spre motorul stâng, îşi făcu apariţia un grup format din prietenii săi. Băieţii mai răsăriţi erau Kitster şi Seek, fata mai mică se numea Amee, iar rodianul era Wald. Anakin se opri din lucru, numai pentru a face prezentările.

— Uau, un astromec adevărat! Fluieră încetişor Kitster. Cum de-a dat norocul peste tine?

Anakin ridică din umeri.

— Şi asta nu-i tot, declară el, umflându-se în pene. Mâine concurez în cursa Boonta.

Kitster căscă ochii şi-şi dădu pe spate smocul de păr negru.

— Ce?! Cu asta?

— Rabla asta nici n-o să se ridice-n aer, spuse Wald, înghiontind-o pe Amee. Ce glumeţ eşti, Annie!

— Lucrezi de ani de zile la ea, comentă Amee şi trăsăturile ei fine şi delicate se strâmbară dezaprobator. Scutură din capul bălai: N-o să meargă niciodată.

Anakin începu să spună ceva în apărarea sa, apoi se răzgândi. Mai bine să-i lase să creadă ce voiau, deocamdată. Le va arăta el!

— Haideţi să ne jucăm cu mingea! Propuse Seek, întorcându-se deja, cu o urmă de plictiseală în glas.

Concurează, Annie, o să fii făcut praf.

Seek, Wald şi Amee se îndepărtară, chicotind. Kitster era însă cel mai bun prieten al lui şi ştia că nu trebuia să te îndoieşti de Anakin atunci când spunea că va face ceva. Rămase locului, ignorându-i pe ceilalţi.

— Ce ştiu ei? Rosti el încet.

Anakin îi zâmbi apreciativ. Apoi îl observă pe Jar Jar care umbla la cuplajul energetic al motorului stâng, sursa de putere care conecta motoarele menţinându-le sincronizate, şi zâmbetul îi dispăru.

— Hei! Jar Jar! Nu te apropia de cuplaje!

Gunganul, aplecat peste cuplaj, ridică ochii vinovat.

— Cine, eusa?

Anakin puse mâinile în şold.

— Dacă raza îţi nimereşte mâna, o să fie amorţită ore întregi.

Jar Jar se strâmbă, duse mâinile la spate şi-şi apropie capul de cuplaj. Aproape instantaneu un arc de curent electric ţâşni dinspre acesta spre gura lui, făcându-l să ţipe şi să sară înapoi surprins şi şocat. Se ţinea cu amândouă mâinile de gură şi se uita neîncrezător spre băiat.

— Morţită! Morţită! Bolborosi el, cu limba lungă atârnând inertă afară din gură. Limba eusa essste grasssă. Asssta doare tare.

Anakin clătină din cap şi reîncepu să lucreze. Kitster se apropie, privind în tăcere, foarte atent.

— Nici nu ştii dacă va funcţiona, Annie, se încruntă el.

— O să funcţioneze, zise Anakin fără să ridice măcar ochii.

— Cred că-i timpul să aflăm, spuse Qui-Gon apărând lângă umărul lui şi întinzându-i un cilindru mic şi gros. Foloseşte alimentatorul ăsta. Am făcut rost de el azi. Lui Watto îi trebuie mai puţin decât ţie.

Un colţ al gurii i se înălţă, într-un amestec de stânjeneală şi amuzament.

Anakin ştia cât valorează un alimentator. Habar n-avea cum reuşise Qui-Gon să facă rost de unul chiar de sub nasul lui Watto, şi nici nu-l interesa.

— Am înţeles, să trăiţi! Zâmbi el.

Sări în carlingă, introduse alimentatorul în mufa din consola de comandă şi cuplă activatorul. Îşi puse apoi casca veche şi zgâriată şi-şi trase mănuşile. În clipa aceea, Jar, care tot meşterea în spatele unui motor, reuşi să-şi prindă mâna în injector. Gunganul începu să ţopăie înspăimântat, dar ciocul îi rămăsese amorţit de pe urma şocului primit de la cuplajul energetic, aşa că nu reuşi să articuleze nimic inteligibil. Padme îi observă în ultima clipă braţele ce băteau aerul cu frenezie şi-l eliberă înainte de aprinderea motoarelor.

Flăcările explodară din duze şi un vuiet infernal se auzi dinspre motoarele Radon-Ulzer, crescând constant în intensitate, până când Anakin reduse acceleraţia, la un duduit gutural. Spectatorii izbucniră în urale, iar băiatul flutură din braţ, drept răspuns.

Pe verandă, Shmi Skywalker urmărea scena fără un cuvânt, cu ochi pierduţi şi trişti.

* * *

Apusul aduse un amestec de auriu şi roşiatic în urma sorilor lui Tatooine, care plecau la culcare, un amestec de culori ce acoperea orizontul cu un arc lung şi graţios. Noaptea se apropia pe furiş, întunecând cerul, dezvăluind stele ca nişte cioburi risipite de cristal, în bezna pătrunzătoare, totul era mai tăcut şi parcă mai prudent.

Ultima rază a crepusculului sclipi, întâlnind oglindirea metalică a micului transportor care ţâşni din

Marea Dunelor, îndreptându-se spre Mos Espa. Avea botul de forma unui cuţit lat, aripile arcuite înspre înapoi şi stabilizatorii verticali curbaţi spre interior, de sus în jos. În timp ce urca promontoriile şi cobora în văi, scana peisajul, căutând evident ceva. Întunecat şi neschimbător, avea aspectul unui prădător ieşit la vânătoare.

Dincolo de Marea Dunelor, urmărind lumina tot mai palidă, vehiculul se opri pe un platou larg şi înalt care oferea o panoramă vastă în toate direcţiile. Banthele sălbatice se împrăştiară la apropierea sa, scuturându-şi capetele miţoase şi coarnele masive, şi mugiră dezaprobator. Transportorul opri motoarele şi aşteptă în tăcere.

Apoi trapa din spate se deschise, scara metalică glisă spre sol şi apăru Darth Maul. Lordul Sith renunţase la mantia neagră şi purta un veşmânt larg, adecvat deşertului, şi o tunică strânsă cu cingătoarea de care atârna sabia de lumină. Coarnele boante, complet expuse în absenţa glugii, formau o coroană înfricoşătoare deasupra feţei colorate straniu în roşu şi negru. Ignorând banthele, se apropie de marginea platoului, scoase un electro-binoclu cu infraroşii şi începu să scaneze orizontul, în toate direcţiile.

“Nisip, roci şi deşert”, gândi el. “Pustiu. Totuşi, un oraş aici, încă unul acolo. Şi acolo, un al treilea.”

Luă electro-binoclul de la ochi. Luminile oraşelor puteau fi văzute şi cu ochiul liber în întunericul tot mai profund. Dacă existau şi alte aşezări, se aflau probabil de partea cealaltă a Mării Dunelor, unde fusese deja, sau mult mai departe, dincolo de orizont, acolo unde va trebui să meargă.

Credea totuşi că Jedi se aflau aici.

Pe faţa lui ca un mozaic nu se descifra nici o expresie, dar ochii galbeni îi sclipiră anticipativ. În

curând... în curând...

Cercetă consola de comandă fixată de antebraţ, selectă setările dorite şi introduse datele necesare pentru identificarea inamicului pe care-l căuta. Cavalerii Jedi s-ar fi manifestat printr-o prezenţă deosebit de puternică a Forţei. Avu nevoie numai de un minut, după care se întoarse spre navă. Droizi-spioni sferici ieşiră prin trapă, unul câte unul. După ce apărură toţi, porniră spre oraşele pe care le identificase lordul Sith.

Darth Maul îi privi, până dispărură din vedere, înghiţiţi iute de beznă. Zâmbi uşor. În curând.

Intră apoi în navă, pentru a monitoriza informaţiile primite de la spioni.

* * *

Întunericul învăluia Mos Espa în straturi tot mai groase, în timp ce noaptea cobora peste oraş. Anakin stătea tăcut pe veranda din spatele casei, iar Qui-Gon îi cerceta rana adâncă din braţ. Anakin se tăiase în cursul după-amiezii, lucrând la ataş şi, ca mai toţi băieţii, nici măcar nu-şi dăduse seama până atunci.

Îşi privi în treacăt tăietura pe care maestrul Jedi se pregătea s-o dezinfecteze, apoi se lăsă pe spate şi privi stelele.

— Stai cuminte, Annie, spuse Qui-Gon.

Băiatul abia dacă îl auzi.

— Ce multe sunt! Toate au planete?

— Majoritatea, răspunse Qui-Gon scoţând o faşă curată.

— A fost cineva pe toate?

— Nu cred, râse maestrul Jedi.

Anakin încuviinţă din cap, continuând să privească firmamentul.

— Vreau să fiu primul care le vede pe toate – aau!

Qui-Gon îi şterse o pată de sânge de pe braţ, apoi aplică antiseptic.

— Gata, e ca nou.

— Annie! La culcare! Strigă Shmi din casă.

Qui-Gon deplie o lamelă din comunicator şi puse pe suprafaţa ei o mostră din sângele băiatului. Anakin se aplecă, interesat.

— Ce faci?

Maestrul Jedi nici măcar nu clipi.

— Îţi controlez sângele, să nu te fi infectat.

Anakin se încruntă.

— N-am mai văzut...

— Annie! Strigă mama lui din nou, mai insistent. Să nu mai spun încă o dată!

— Du-te! Îi spuse şi Qui-Gon, arătându-i uşa. Mâine te aşteaptă o zi mare. Strecură în haină pânza cu care ştersese sângele băiatului. Noapte bună!

Anakin ezită, cu ochii aţintiţi asupra maestrului Jedi, intenşi şi întrebători, apoi se întoarse şi dispăru în casă. Qui-Gon aşteptă o secundă, se convinse că rămăsese singur, după care introduse lamela cu mostra de sânge într-o fantă a comunicatorului şi-l sună pe Obi-Wan.

— Da, maestre? Răspunse ucenicul, treaz în ciuda orei târzii.

— Analizează sângele pe care ţi-l trimit, îi spuse Qui-Gon, privind precaut în jur. Vreau testarea midiclorianelor.

Expedie apoi mostra şi aşteptă în linişte. Îşi auzea inima bătându-i repede şi puternic. Dacă avea dreptate, atunci...

— Maestre, îi întrerupse Obi-Wan meditaţia, cred că s-a întâmplat ceva cu mostra asta.

Qui-Gon inspiră adânc şi expiră lent.

— Ce spun rezultatele?

— Numărul midiclorianelor sare de 20 000. Vocea

tânărului Jedi se încordă. Nimeni nu are atât de multe. Nici chiar maestrul Yoda.

Nimeni. Qui-Gon rămase privind în noapte, stupefiat de dimensiunile descoperirii. Întoarse apoi ochii spre coliba în care dormea băiatul şi încremeni.

Shmi Skywalker stătea înapoia pragului uşii, privindu-l. Ochii li se întâlniră şi, pentru o clipă, maestrul Jedi avu impresia că viitorul i se dezvăluise în totalitate. Apoi femeia se întoarse, stânjenită, şi dispăru în casă.

După o clipă, Qui-Gon îşi aminti de comunicatorul deschis.

— Noapte bună, Obi-Wan, spuse el încet şi închise aparatul.

* * *

Se apropia miezul nopţii. Anakin, care nu izbutea să adoarmă, se strecurase afară din pat şi ieşise în curtea din spate, pentru a verifica din nou vehiculul, comenzile, firele, cablurile, sursa de alimentare – toate lucrurile care îi treceau prin minte. Acum îl privea, încercând să-şi dea seama ce altceva i-ar fi putut scăpa, ce ar fi putut trece cu vederea. Nu-şi putea permite nici o greşeală. Trebuia să se asigure că făcuse tot ce depindea de el, astfel încât să câştige cursa de a doua zi.

Pentru că trebuia să câştige.

Trebuia!

Îl privi pe R2-D2 care se învârtea în jurul vehiculului şi vopsea carcasa metalică la lumina unui proiector montat deasupra senzorilor săi vizuali, sub o avalanşă constantă de sfaturi inutile din partea lui C-3PO. Acesta fusese activat de Anakin, puţin mai devreme, la sugestia lui Padme. “Mai multe braţe fac munca mai uşoară”, intonase ea solemn, apoi zâmbise. C-3PO nu se pricepea la muncile manuale, însă vocoderul îi era cu siguranţă

neobosit. În orice caz, se părea că lui R2-D2 îi plăcea să-l aibă în preajmă, schimbând bip-uri şi ciripituri cu droidul de protocol, în timp ce se învârtea în jurul ataşului. Micul astromec muncea neobosit, voios şi fără să fie silit. Nimic nu-l perturba. Anakin îl invidia. Droizii fie erau bine construiţi, fie nu. Spre deosebire de umanoizi, ei nu simţeau oboseala, dezamăgirea sau teama...

Îşi alungă repede gândul şi se uită în sus, spre cerul înstelat. După o clipă, se aşeză, rezemându-se cu spatele de o ladă cu piese vechi, punând alături ochelarii şi casca. Într-o doară, strecură mâna în buzunar şi atinse pandantivul din japor pe care îl sculpta pentru Padme. Se lăsă în voia gândurilor. Nu-şi putea explica motivul, dar ştia cumva că ziua următoare avea să-i schimbe viaţa, i-o spunea capacitatea lui stranie de a vedea lucruri inaccesibile altora, aptitudine care, uneori, îi arăta viitorul. Viitorul se grăbea înspre el, simţea asta. Se apropia rapid, fără a-i lăsa timp de gândire, cu certitudinea unui răsărit de soare.

Ce avea să-i aducă? Întrebarea îi înghiontea conştiinţa, fără să primească un răspuns exact. Schimbarea, de acord, dar sub ce formă? Qui-Gon şi tovarăşii lui erau purtătorii schimbării, totuşi Anakin credea că nici chiar cavalerul Jedi nu ştia cu exactitate care va fi rezultatul.

Poate tocmai libertatea pe care o visase pentru el şi mama sa, se gândi el plin de speranţe. Poate o evadare într-o viaţă nouă, pentru amândoi. Orice era posibil, dacă ar fi câştigat cursa Boonta. Absolut orice.

Gândul acela era cel mai puternic în mintea lui obosită şi îngrijorată, atunci când, într-un sfârşit, ochii i se închiseră şi adormi.

12.

În noaptea aceea, Anakin Skywalker visă că avea altă vârstă, necunoscută. Era tânăr, deşi nu băieţel ca acum, şi în acelaşi timp bătrân. Parcă ar fi fost tăiat în stâncă, şi gândurile îi erau gravate cu o viziune atât de înfricoşătoare, încât nu putea s-o privească deschis, ci doar s-o lase, inaccesibilă, clocotind deasupra unui foc de ambiţie şi speranţă. Se găsea în alt loc şi în alt timp, într-o lume pe care n-o recunoştea, într-un peisaj pe care nu-l mai văzuse, schimbându-se cu uşurinţa unui miraj născut în întinderile deşerturilor de pe Tatooine.

Visul pâlpâi şi nişte voci ajunseră la el, blânde şi îndepărtate. Se întoarse spre ele, îndepărtându-se de un talaz întunecat care-i apăruse pe neaşteptate în faţă, îndepărtându-se de somnul ce dăduse viaţă visului.

— Sper c-aţi terminat, o auzi pe Padme.

Dar Padme se afla în fruntea talazului întunecat din visul său. Iar talazul acela era de fapt o armată, care mărşăluia spre el...

R2-D2 fluieră şi ciripi, iar C-3PO interveni cu asigurări grăbite, spunând că totul era în ordine, totul era pregătit, şi băiatul se foi din nou.

O mână îi atinse obrazul, mângâindu-l încet, iar visul se topi şi se spulberă. Anakin clipi, trezindu-se. Se frecă la ochi, căscă şi se întoarse pe o parte. Nu mai era lungit lângă lada unde adormise aseară, ci în patul său.

Mâna se retrase de pe obraz şi Anakin o zări pe Padme, atât de frumoasă încât i se puse un nod în gât. O privea însă derutat, căci ea fusese figura centrală în visul lui, dar altfel decât acum, mai bătrână, mai tristă... şi mai fusese ceva.

— Te-am visat, spuse el, înghiţind nodul şi pronunţând cu greu cuvintele. Conduceai o armată uriaşă într-o bătălie.

Fata îl privi uimită, apoi zâmbi.

— Sper că nu se va întâmpla aşa – urăsc luptele. Vocea îi era veselă şi caldă, dar în acelaşi timp indiferentă, într-un mod care-l tulbură. Mama ta spune să te trezeşti. În curând, trebuie să plecăm.

Anakin se ridică în picioare, trezit pe deplin. Merse la uşa din spate şi rămase privind muşuroiul de furnici din cartierul sclavilor, mulţimea de oameni care îşi începea activităţile zilnice, cerul senin şi luminos al dimineţii ce promitea o vreme bună pentru cursa din ajunul de Boonta. Ataşul plutea în faţa sa pe elevatoarele antigravitaţionale, proaspăt vopsit şi sclipind în lumina sorilor. R2-D2 se învârtea în jurul lui cu o pensulă şi un tub de spray, terminând ultimele detalii. Lipsit în continuare de majoritatea învelişului exterior, astfel încât componentele îi puteau fi lesne văzute, C-3PO îl urma, indicând locurile scăpate din vedere, formulând opinii şi dând sfaturi pe care nu i le ceruse nimeni.

Nechezatul ascuţit al unui eopie îi atrase atenţia lui Anakin şi-l văzu pe Kitster îndreptându-se spre ei. Călare pe primul din cele două animale pe care le tocmise pentru a-l ajuta să ducă vehiculul în arenă. Faţa lui oacheşă strălucea de emoţie, şi băiatul flutură mâna surescitat când îl văzu pe Anakin apropiindu-se.

— Ridică-le, Kitster! Îi strigă Anakin, apoi se întoarse spre Padme. Unde-i Qui-Gon?

— A plecat cu Jar Jar la arenă, răspunse fata. S-au dus să-l caute pe Watto.

Băiatul se grăbi spre dormitor, pentru a se spăla şi îmbrăca.

* * *

Qui-Gon se plimba prin hangarul principal al arenei de curse din Mos Espa, privind aparent dezinteresat agitaţia din jurul său. Hangarul era o clădire uriaşă care

adăpostea vehiculele de curse şi echipamentele pe tot parcursul anului, iar în zilele de concurs servea drept atelier pentru concurenţi. Mai mulţi piloţi se găseau deja în standurile de service, zeci de extratereştri care veniseră pe Tatooine din toate colţurile galaxiei, iar acum se târau pe sub ataşe şi motoare, în timp ce piloţii şi directorii standurilor răcneau instrucţiuni. Zăngăniturile şi bubuiturile răsunau asurzitor în hangarul gigantic, astfel că toate convorbirile se purtau cu glas ridicat.

Jar Jar se ţinea aproape de un umăr al maestrului Jedi. În vreme ce Watto bâzâia în apropierea celuilalt umăr. Gunganul era la fel de agitat şi de nervos ca întotdeauna, cu ochii rotindu-se pe pedunculi şi capul întorcându-se în toate părţile, atât de frenetic încât aveai impresia că se va desprinde de pe umeri. Watto zbura, neglijând complet tot ce nu ţinea de propria-i conversaţie, care se revărsa întruna, acoperind mereu aceleaşi subiecte.

— Străine, să-ţi fie clar că târgul nostru este perfectat, repetă el cel puţin pentru a treia oară în ultimele zece minute şi înclină cu emfază capul cu trompă albastră. Vreau să-ţi văd nava în clipa în care cursa s-a încheiat.

Nu se sinchisea defel să arate că aprecia ca fiind doar o chestiune de timp până va intra în posesia transportorului nubian. De când Qui-Gon îl găsise în faţa caselor de pariuri, nu sugerase măcar o dată că lucrurile ar fi putut lua altă întorsătură.

— Răbdare, prietene albastru, strânse din umeri maestrul Jedi. Îţi vei încasa câştigul înainte de apusul sorilor, iar eu şi tovarăşii mei vom fi departe de aici.

— Nu cred, dacă nava ta îmi va aparţine! Sforăi Watto, râzând satisfăcut, şi ochii săi pătrunzători îl fixară pe Qui-Gon. Te previn, fără şmecherii!

Maestrul Jedi îşi continuă drumul, cu privirea

îndreptată în altă parte, întinzând cu atenţie momeala pe care o pregătise pentru toydarian.

— Nu crezi că Anakin va câştiga?

Watto îi zbură în faţă şi-i opri pe cei doi. Bătând furios din aripi, arătă spre un vehicul portocaliu-aprins din apropiere, care avea motoarele modificate, astfel încât la activarea cuplajelor energetice şi la conectarea motoarelor, formau un X distinctiv. Într-o parte a vehiculului se afla Sebulba, dugul care-l atacase pe Jar Jar cu două zile în urmă, cu privirea aţintită asupra lor şi cu membrele subţiri ridicate într-un gest vag de ameninţare. Două twi'leke zvelte îi masau cu grijă gâtul şi umerii. Twi'lekele erau umanoide de pe planeta Ryloth; aveau dinţi ascuţiţi, piele albastră şi fină şi tentacule gemene ce coborau cu graţie de pe craniile spâne pe spinările mătăsoase. Ochii lor roşii se ridicară spre Qui-Gon, pâlpâiră o clipă interesaţi, apoi reveniră iute la stăpânul lor.

— Să nu mă înţelegi greşit, pufni Watto, scuturându-şi capul cu o mişcare ciudată. Am mare încredere în băiat. Este o mândrie pentru specia voastră. Gura cu colţi strâmbi i se crâmpoţi. Cred însă că Sebulba va câştiga.

Qui-Gon se prefăcu că-l studiază cu atenţie pe dug:

— De ce?

— Pentru că el câştigă-ntotdeauna! Izbucni în râs toydarianul, încântat de propria-i şiretenie. O să pariez bani grei pe Sebulba!

— Sunt gata să accept pariurile acelea, rosti Qui-Gon imediat.

Watto se opri instantaneu din râs, tresărind ca şi cum ar fi fost picat cu ceară.

— Ce? Scutură uimit din cap. Ce vrei să spui?

Qui-Gon înaintă, silindu-l pe toydarian să bată în retragere.

— Pun la bătaie vehiculul meu de curse pentru... Se opri, simulând gândirea şi ţinându-l pe Watto în suspans. Pentru – să zicem – băiat şi mama lui.

— Un vehicul de curse pentru doi sclavi?! Fu uimit Watto. Nu cred! Aripile lui albastre zumzăiau, în timp ce toydarianul zbura încoace şi încolo. Mda, deşi, poate că da... Numai unul! Mama, poate... Băiatul nu-i de vânzare.

— Băiatul este mic, se încruntă Qui-Gon, nu poate fi prea valoros.

Watto negă hotărât din cap.

— Pentru cel mai rapid vehicul construit vreodată?

Negustorul repetă gestul.

— Amândoi, sau nu facem târgul.

Stăteau lângă intrarea principală în hangar, iar zgomotul echipelor de mecanici se diminuase. Dincolo de uşă, tribunele se ridicau pe fundalul cerului senin, un vast complex circular, cu loje pentru hutti, o cabină pentru crainic, echipament de monitorizare a cursei şi tarabe cu mâncăruri şi băuturi. Tribunele începuseră deja să se umple şi aproape toată populaţia din Mos Espa participa la eveniment. Prăvăliile şi standurile se închideau, deoarece oraşul se pregătea de sărbătoare. Peste tot se vedeau pavilioane colorate şi fanioane, iar vehiculele de curse sclipeau lustruite în bătaia sorilor.

Qui-Gon îl văzu pe Anakin apărând din mulţime, călare pe un eopie, cu Padme în spatele lui, remorcând un motor Radon-Ulzer masiv. Kitsterîi urma pe alt eopie, trăgând celălalt motor. Eopii erau animale înalte, cu boturi prelungi, piele tăbăcită şi groasă, şi blană scurtă, perfect adaptate la climatul deşertic de pe Tatooine. R2-D2 şi C-3PO încheiau mica procesiune, alături de ataş şi de Shmi. Maestrul Jedi se răsucise în mod deliberat să-i vadă apropiindu-se, atrăgând şi privirea lui Watto. Ochii toydarianului sclipiră la vederea băiatului şi a vehiculului de curse.

Îl privi din nou pe Qui-Gon, cu un fornăit nemulţumit.

— Nici un vehicul nu valorează doi sclavi... nici pe departe! Un sclav, sau nimic!

Qui-Gon încrucişă braţele pe piept.

— Bine, atunci băiatul.

Watto pufăi şi scutură din cap. Vibra de tensiunea pe care indecizia o genera în trupul său albastru şi dolofan.

— Nu, nu...

Băgă brusc mâna în buzunar şi scoase un zar micuţ, pe care-l aruncă dintr-o palmă în alta, ca şi cum ar fi fost prea fierbinte ca să-l poată ţine.

— Să lăsăm soarta să decidă. Albastru este băiatul. Roşu – mama lui.

Aruncă zarul pe podeaua hangarului. În acelaşi timp, Qui-Gon făcu pe furiş un gest mic din mână, apelând la puterea Jedi pentru a produce o mică deformare a Forţei.

Zarul ricoşă, se rostogoli şi se opri cu faţa albastră în sus. Watto ridică braţele furios, îngustând ochii.

— Ai câştigat aruncarea, străine! Pufni el dispreţuitor. Dar nu vei câştiga cursa, aşa c-aş zice că nu contează prea mult.

— Vom vedea, rosti calm Qui-Gon.

Anakin şi ceilalţi ajunseseră lângă ei, intrând în hangar cu ataş şi cu motoarele. Pufăind, Watto se îndepărtă de Qui-Gon şi se stropşi iritat către băiat:

— Mai bine l-ai opri pe prietenul tău să mai parieze, sau voi sfârşi prin a-l câştiga şi pe el!

Unul dintre eopie îl adulmecă pe toydarian, dar acesta îl înjură în huttă cu atâta ferocitate, încât animalul făcu speriat câţiva paşi înapoi. Bătând nebuneşte din aripi, Watto îi aruncă lui Qui-Gon o privire crâncenă, apoi dispăru în semiîntunericul hangarului.

— Ce a vrut să spună cu asta? Întrebă Anakin, încetinind animalul lângă Qui-Gon şi privind după

toydarianul care se îndepărta.

— O să-ţi spun mai târziu.

Kitster se opri lângă Anakin şi se uită înjur aţâţat.

— Ce beton este! Sunt sigur că de data asta vei reuşi, Annie!

Privirea lui Padme se plimbă de la unul la celălalt.

— Ce să reuşească? Întrebă ea suspicioasă.

— Să termine cursa, evident! Zâmbi Kitster.

Fata păli şi ochii ei îl sfredeliră pe Anakin.

— Nici măcar n-ai terminat vreodată o cursă? Întrebă ea neîncrezătoare.

— Ei... nu chiar, roşi băiatul, apoi strânse din buze încrâncenat. Dar Kitster are dreptate: de data asta voi reuşi.

Qui-Gon luă frâiele animalului în mâna sa şi-l bătu prieteneşte pe picior.

— Bineînţeles că vei reuşi, fu el de acord.

De pe eopie, Padme Naberrie se uită la el fără un cuvânt.

* * *

În centrul lui Mos Espa, mulţimea începuse să se rărească, pe măsură ce se îndrepta în număr tot mai mare spre amfiteatrul de la marginea astroportului. Majoritatea prăvăliilor şi chioşcurilor fuseseră închise, iar restul urmau să tragă obloanele cât de curând. Proprietarii şi vânzătorii îşi vedeau de treabă, dar priveau nerăbdători spre puhoiul care mergea spre arenă.

În mijlocul agitaţiei generale, un droid spion Sith zbura încet, ochiul său mecanic mişcându-se de la un magazin la altul, de la o faţă la alta, căutând...

* * *

Peste o sută de mii de spectatori umpluseră amfiteatrul la jumătatea dimineţii, înghesuindu-se în tribuna principală şi pe platformele mari de vizionare, astfel că nu aveai unde să mai arunci un ac. În pustietatea deşertului înconjurător, arena se transformase într-un ocean vast de culori, tălăzuire şi zgomote. Steaguri şi pancarte cu însemnele concurenţilor şi sponsorilor fluturau deasupra mulţimii, desemnând favoriţii şi determinând aplauze şi încurajări spontane. Unii concurenţi aveau formaţii muzicale proprii, dar alte trompete şi tobe îi încurajau frenetic pe toţi piloţii. Vânzătorii se deplasau printre rândurile de scaune, aducând gustări şi băuturi de la tarabele aflate la nivelul solului. Peste tot se simţeau emoţiile şi nerăbdarea de dinaintea cursei.

Apoi un vuiet de ovaţii izbucni, când concurenţii începură să apară din hangarul principal, dinapoia liniei de start. Ataşele se iviră pe rând, unele trase de eopi, altele manual, sau de sănii repulsoare, formând un alai lung de piloţi, echipe de mecanici şi ajutoare. Purtătorii stindardelor ce identificau pilotul şi sponsorul mergeau unul lângă altul, formând o linie colorată în faţa vehiculelor. De pe cer, sorii gemeni ai lui Tatooine aruncau priviri sclipitoare şi flămânde.

În vreme ce concurenţii intrară pe pista din faţa tribunelor, agitaţia din loja regală anunţă sosirea huttului Jabba şi a Gardullei, prietena sa. Lunecând în interiorul climatizat al lojei, cei doi hutti îşi târâră trupurile peste mătăsurile multicolore care acopereau piatra grosolană a pardoselii până la locurile rezervate. Jabba intră primul şi se îndreptă direct spre balconul boltit de unde putea fi văzut de populaţia din Mos Espa. Îşi ridică în semn de salut braţul dolofan şi radie mulţumit, auzind ovaţiile apreciative ale mulţimii. Gardulla mulţumi şi ea, încuviinţând din capul îndesat pe corpul gras şi diform. O

suită de umanoizi şi extratereştri se aşezară în spatele celor doi, fiind oaspeţii conducătorilor din Mos Espa în ziua cursei – o cinste mult râvnită. Ultimele apărură sclavele de diverse rase, înlănţuite, aflate acolo pentru amuzamentul doritorilor.

Dedesubt, piloţii formară o linie în faţa lojii regale şi, la o comandă, se înclinară adânc, în semn de recunoştinţă şi omagiu la adresa binefăcătorului lor.

— *Chowbaso!* dudui Jabba şi vocea lui profundă, amplificată de difuzoare, răsună în întinderile deşertului. *Tam ka chee Boanta nilee ya, kee madd ahdrudda du wundee!* Bine aţi venit!

Mulţimea izbucni în urale, iar braţe şi steaguri fluturară pretutindeni. Trompetele sunară, când Jabba începu prezentarea concurenţilor.

— *Kubba tee. Sebulba tuta Pixelito!*

Dugul de lângă Anakin se ridică pe picioarele posterioare şi flutură braţele spre tribune. O formaţie începu să cânte frenetic, iar suporterii lui şi cei care pariaseră pe el răspunseră cu alte urale şi strigăte de încurajare.

Unul câte unul, Jabba îi anunţă pe piloţi. Gasgano, Boles Roor, Ben Quadinaros, Aldar Beedo, Ody Mandrell, Xelbree, Mars Guo, Clegg Holdfast, Bozzie Baranta, Wan Sandage. Anakin asculta numele, foindu-se de pe un picior pe celălalt, nerăbdător să înceapă cursa. O privire aruncată peste umăr i-l arătă pe Kitster muncindu-se să lege motoarele Radon-Ulzer de ataş prin cabluri de oţelton, şi smucind puternic de ele, pentru a verifica legăturile.

-... *Mawhonic tuta Hok*, continua Jabba. *Teemto Pagalies tuta Moonus Mandes. Anakin Sky walker tuta Tatooine...*

Aplauzele izbucniră din mulţime, chiar dacă nu la fel de entuziaste ca pentru Sebulba, Gasgano sau alţi câţiva.

Anakin ridică braţele, salutând publicul şi plimbându-şi ochii peste miile de spectatori, dar cu mintea deja la traseu.

Se întoarse, pentru a merge spre vehicul, şi se trezi faţă în faţă cu mama lui. Faţa ei obosită era calmă şi decisă, când se aplecă şi-l îmbrăţişă, sărutându-l. Îl îndepărtă apoi puţin, rămânând cu mâinile aşezate pe umerii săi, dar fără să-şi desprindă ochii îngrijoraţi de la băiat.

— Ai grijă, Annie, îi spuse.

El dădu din cap şi înghiţi un nod.

— Voi avea, mamă. Promit.

Femeia zâmbi, cald şi liniştitor, şi se îndepărtă. Anakin se apropie de ataş, privindu-i pe Kitster şi Jar Jar care deshămau eopii, pentru a fi duşi în afara pistei. R2-D2 se apropie de Anakin şi emise câteva bip-uri de aprobare şi îmbărbătare. C-3PO îşi avertiză solemn stăpânul asupra pericolelor care-l pândeau dacă va conduce prea repede şi-i ură succes. Totul era pregătit.

Jar Jar îl bătu uşor pe băiat pe spate, dar faţa lui era îngrijorată şi alarmată.

— Asssta foarte periculoss, Annie. Zeiisa fie blânzi, prietene.

Cu coada ochiului, Anakin îl văzu pe Sebulba îndepărtându-se de vehiculul său, pentru a-l examina pe al băiatului. Legănându-se pe picioarele fusiforme, ocoli motoarele Radon-Ulzer, cercetându-le cu un interes nedisimulat. Oprindu-se în cele din urmă lângă cel stâng, se ridică brusc şi lovi un stabilizator, după care privi rapid în jur, să vadă dacă nu-l observase cineva.

Padme apăru şi se aplecă, pentru a-l săruta pe Anakin pe obraz. Ochii ei negri îl fixau cu intensitate.

— Toate speranţele noastre sunt în tine, îi şopti.

Anakin îşi răsfrânse buza inferioară.

— Nu vă voi dezamăgi.

Fata îl privi îndelung, apoi se îndepărtă. Sebulba se strecură imediat lângă Anakin. Apropiindu-şi ameninţător faţa zbârcită de a băiatului.

— De data asta nu vei mai scăpa, rahat de sclav, şuieră el încet, rânjind. Eşti poodoo de bantha.

Anakin nu dădu înapoi, ci-l privi rece pe dug.

— Nu conta pe asta, faţă slinoasă.

Qui-Gon venea spre ei, aşa că Sebulba se îndreptă spre vehiculul său, cu o privire plină de răutate. Trompetele sunară şi dinspre mulţime se auzi un alt val de ovaţii. Jabba huttul se târî pe marginea lojii regale şi-şi ridică braţele groase.

— *Kaa bazza kundee da tam hdrudda!* Mormăi el. Să-nceapă cursa!

Vuietul tribunelor crescu încă şi mai mult. Qui-Gon îl ajută pe Anakin să urce în ataş. Băiatul se instală în scaun, îşi fixă centurile de siguranţă, puse casca veche şi coborî ochelarii de protecţie.

— Eşti pregătit, Annie? Întrebă calm maestrul Jedi.

Băiatul încuviinţă din cap, cu o expresie de concentrare intensă. Qui-Gon privi în ochii lui.

— Nu uita, focalizează-te asupra clipei. Simte, nu gândi! Încrede-te în instinctele tale.

Îi puse o mână pe umăr şi zâmbi.

— Forţa fie cu tine, Annie!

Apoi se îndepărtă, iar Anakin Skywalker rămase singur.

* * *

Qui-Gon se strecură rapid prin mulţime, îndreptându-se către platforma unde-l aşteptau Shmi, Padme şi Jar Jar. Aruncă o singură privire înapoi spre Anakin şi-l văzu aranjându-şi calm ochelarii. Maestrul Jedi încuviinţă mulţumit. Băiatul avea să se descurce perfect.

Urcă împreună cu gunganul şi femeile pe platformă, exact când aceasta începuse să se ridice, pentru a ajunge la înălţimea de la care aveau să vizioneze cursa. Shmi se uită la el îngrijorată şi întrebătoare.

— E în ordine, o asigură Qui-Gon, atingându-i umărul.

Padme clătină din cap, neîncrezător.

— Voi, Jedi, sunteţi prea imprudenţi, murmură ea. Regina...

— Regina se încrede în judecata mea, tânără cameristă, o întrerupse Qui-Gon, adresându-i-se numai ei. Presupun că ar trebui să ai şi tu încredere.

— Presupui prea multe, îl fulgeră fata cu privirea.

Platforma de vizionare se fixă la înălţimea stabilită şi toţi ochii se întoarseră spre concurenţi. Cuplajele energetice fură activate şi curenţii electromagnetici puternici se arcuiră între discurile coaxiale, legând într-un singur ansamblu motoarele gemene ale ataşelor. Apoi motoarele însele începură să ambaleze, vuietul şi rateurile lor amestecându-se cu uralele mulţimii, pentru ca în cele din urmă să le acopere complet. Stegarii şi mecanicii se retraseră, eliberând linia de start de sub arcada care marca startul şi finalul cursei. Deasupra se aprinse o lumină roşie, care îi ţinea pe concurenţi pe loc. Anticipând apariţia luminii verzi, piloţii ambalară motoarele; carcasele masive vibrară sub forţa puterii generate, iar cablurile ce le legau de ataşe se tensionară, ameninţând să plesnească.

Lângă Qui-Gon, Jar Jar Binks îşi acoperi ochii înfricoşat.

— Privesssc eusa nusa. Asssta murdar va fi! Deşi nu putea s-o spună cu glas tare, maestrul Jedi gândea la fel. Calm, Anakin Skywalker! Gândi în sinea lui. Concentrează-te!

Apoi lumina de deasupra liniei de start se

preschimbă în verde-strălucitor şi cursa începu.

13.

Când lumina deveni verde, Anakin împinse brusc cele două manete gemene, transmiţând putere maximă motoarelor Radon-Ulzer. Uriaşele turbine de rachetă se încordară, urlară ca o fiară în captivitate... şi amuţiră în clipa următoare.

Băiatul îngheţă. În jurul lui, concurenţii ţâşniră într-o cacofonie de zgomote şi sclipiri metalice, lăsând în urmă numai nisipul ridicat în vârtejuri în aer. În câteva secunde, băiatul rămăsese singur, cu excepţia cvadrataşului lui Ben Quadinaros, blocat de asemenea pe linia de start.

Mintea lui Anakin gonea disperată. Apăsase prea tare acceleraţia şi alimentase cu prea mult combustibil pentru un start de pe loc. Motoarele recondiţionate nu suportau atâta putere dintr-o dată, dacă vehiculul nu se afla deja în mişcare. Smuci manetele înapoi, aducându-le în punctul mort. Coborî comutatoarele alimentării, golind conductele şi reetanşându-le. Trase adânc aer în piept şi apăsă butoanele de aprindere. Starterele porniră şi motoarele Radon-Ulzer se treziră la viaţă, tuşind asurzitor. Băiatul pompă combustibil, dar mai precaut de data aceasta, chiar dacă nerăbdarea îi clocotea prin vine, apoi împinse încet manetele. Motoarele ţâşniră, trăgând după ele ataşul şi pe băiat, demarând fulgerător.

Anakin porni în urmărire, având în minte un singur gând. Nu-l preocupa nimic altceva decât punctele îndepărtate ce marcau poziţiile celorlalţi concurenţi. Vâjâi peste întinderea deşertului, iar zgomotul făcut de motoare spori treptat şi terenul de dedesubt se contopi într-un val de căldură şi lumină. Traseul era plat şi

deschis la început, aşa că apăsă mai mult pe manete. Accelerase atât de rapid, încât totul din jur se transformase într-o ceaţă scăldată în soare.

Primele formaţiuni de roci se profilară pe orizont. Anakin îi putea zări acum pe ceilalţi concurenţi, forme metalice luminoase gonind peste şes, cu duzele scuipând în urmă foc şi fum. Se apropia de ei rapid, cu turbinele Radon-Ulzer urlând. Ştia bine că în linie dreaptă nu existau motoare mai bune decât ale lui.

Un fior de surescitare arzător i se strecură prin vene, când îi prinse din urmă pe concurenţii din coada plutonului.

Trase manetele spre înapoi când ajunse lângă ei, oferindu-şi astfel spaţiu de manevră. Trecu printre doi de parcă aceştia ar fi stat pe loc, ocolindu-l pe primul prin stânga şi pe al doilea prin dreapta, profitând de puţinul spaţiu dintre ei. După aceea, apăsă din nou manetele, şi acceleraţia îl izbi apăsându-l în scaunul capitonat. Următorul prins din urmă fu Gasgano, cel cu multe membre. Apropiindu-se de ataşul cu bot turtit al troikenului, Anakin se pregăti să-l depăşească. În depărtare se vedea Canionul Arcuit şi dorea să nu-l încurce nimeni când trecea prin el. Manevrând cu precauţie, intenţiona să ocolească prin dreapta, dar Gasgano îl văzu şi-i tăie calea. Anakin aşteptă, apoi viră spre stânga, încercând din nou. În zadar; Gasgano îi tăie din nou calea. Continuară să gonească în zigzag deasupra deşertului, ca un dragon krayt în urmărirea unui şoarece womp.

Pe orizont se profilă linia zimţată a unui podiş scund. Anakin încetini, lăsându-l pe troiken să creadă că se pregătea pentru o coborâre în josul stâncii. Aruncând repede o privire peste umăr, să vadă unde-i băiatul, Gasgano îşi păstră poziţia până ajunse la marginea podişului, apoi intră primul în coborâre. În aceeaşi clipă,

Anakin apăsă puternic pe manete şi acceleră cu o asemenea viteză, încât trecu exact pe deasupra lui Gasgano, care nu mai avu timp să facă vreo manevră.

Dunga neagră a canionului crescu în faţă şi Anakin pătrunse cu dibăcie în întunericul răcoros dinapoia intrării înguste. Motoarele zumzăiau nerăbdătoare, sincronizate prin cuplajele de energie, iar cablurile de oţelton trăgeau ataşul cu precizie prin curbele ameţitoare. Anakin manevra manetele cu minim de mişcări, urmărind în minte traseul – fiecare curbă, fiecare deviere, fiecare ridicare şi coborâre. Totul îi era clar şi sigur. Totul era vizibil pentru el.

Străbătu rapid canionul şi ieşi din nou deasupra şesului plat. În faţă, Mawhonic şi Sebulba se luptau pentru primul loc, dar până la ei mai avea de depăşit o duzină de concurenţi. Forma distinctivă în X a motoarelor lui Sebulba se ridica şi cobora, căutând poziţia optimă, dar ataşul aerodinamic al lui Mawhonic se desprindea treptat de dug.

Apoi Sebulba acceleră şi viră violent spre stânga, năpustindu-se spre celălalt pilot. Mawhonic reacţionă instinctiv, virând tot la stânga... direct într-o formaţiune masivă de roci, şi dispăru într-o minge uriaşă de flăcări şi fum negru.

Veni apoi rândul lui Xelbree, care încercă să-l depăşească pe Sebulba pe deasupra, aşa cum procedase Anakin cu Gasgano. Dugul îi simţi prezenţa şi se ridică, blocându-i trecerea. Xelbree viră spre stânga, accelerând. Sebulba lăsă impresia că pierde teren şi că va fi depăşit cu uşurinţă. Dar când Xelbree se afla exact lângă el, dugul deschise o fantă laterală în duza stângă. Flăcările ţâşniră spre motorul lui Xelbree, perforându-i carcasa de metal ca şi cum ar fi fost făcută din foliplast. Xelbree încercă disperat să se îndepărteze, dar se mişcă prea lent. Combustibilul luă foc, motorul avariat explodă,

iar celălalt motor şi ataşul se loviră de o stâncă, făcându-se praf.

Sebulba acceleră şi se îndepărtă de epavă, rămas singur în fruntea concurenţilor.

* * *

Din tribune şi de pe platformele înşirate pe traseu, spectatorii urmăreau progresul cursei pe videcranele portabile, graţie imaginilor transmise prin holocamerele droizilor de observaţie. Din turnul de monitorizare, un comentator bicefal, ale cărui capete se tachinau neîncetat, anunţa poziţia liderilor. Alături de Padme şi Shmi, Qui-Gon studie un ecran, dar Anakin nu se zărea nicăieri şi nici nu era amintit în comentariu. Vocile gemene ale comentatorului se ridicau şi coborau într-o cadenţă egală, umplând aerul cu inflexiunile lor, sculând în picioare mulţimea frenetică.

Qui-Gon privi în depărtarea pustiului, căutând să distingă mişcări, în dreapta lui, Jar Jar se dondănea cu un extraterestru slăbănog şi acru la faţă, pe nume Fanta, căutând să privească peste umărul acestuia şi pisându-l cu întrebări, plecând de la ideea greşită că, întrucât amândoi arătau oarecum asemănător, poldtul îi va răspunde amabil. Încercarea lui era sortită însă eşecului. Fanta nu dorea să aibă de-a face cu Jar Jar şi ţinea spatele întors spre el, ascunzându-i în mod deliberat ecranul pe care îl avea în mână. Gunganul devenea tot mai agitat.

Qui-Gon îşi îndreptă apoi privirea spre standurile de pe marginea pistei, unde R2-D2, C-3PO şi Kitster aşteptau neliniştiţi.

Într-o lojă privată, situată mai jos de Jabba, Watto râdea şi glumea cu prietenii săi. Toydarianul zbura încoace şi încolo, urmărind fragmente ale cursei pe

diferite videcrane şi frecându-şi mâinile nerăbdător. Îl zări pe Qui-Gon şi făcu spre el un gest nepoliticos, care nu mai avea nevoie de traducere.

Dedesubt, pe linia de start, Ben Quadinaros se străduia în continuare să-şi pornească cvadrataşul.

Qui-Gon închise ochii şi blocă totul, sunetele şi agitaţia deopotrivă, devenind una cu Forţa, pierzându-se în fluxul ei, în căutarea lui Anakin. Rămase adâncit în sine, în vreme ce uralele spectatorilor crescură din nou în intensitate şi urletul motoarelor se apropia din depărtare. La marginea orizontului, mai multe puncte negre puteau fi observate acum cu ochiul liber.

Pe linia de start, Ben Quadinaros reuşi în fine să-şi pornească motoarele vehiculului, toţi cei patru monştri bulbucaţi trezindu-se la viaţă şi vibrând sălbatic în carcase. Motoarele şi ataşul se legănară când Quadinaros apăsă manetele, dar în clipa imediat următoare cuplajele energetice colapsară sub presiune, cablurile de legătură plesniră, iar motoarele ţâşniră în patru direcţii diferite, lovindu-se de pereţii de piatră, de formaţiuni stâncoase şi de dunele joase de nisip, şi explodând aproape simultan. Mulţimea icni colectiv în şoc, acoperindu-şi ochii şi urechile, iar ataşul şi Ben Quadinaros se prăbuşiră pe pistă într-un morman de sfărâmături.

Aproape în acelaşi moment, Sebulba trecu vâjâind prin arenă, ţâşnind pe sub arcul de finiş şi intrând în turul secund. Alţi doi concurenţi îl urmau, cu motoarele ambalate la maxim şi carcasele metalice lucind multicolor în bătaia sorilor de amiază.

Anakin nu se zărea nicăieri.

Qui-Gon rămase cu ochii închişi, căutând în adâncul conştientului. Lângă el, Shmi şi Padrne schimbau priviri îngrijorate. Jar Jar continua să se agaţe de Fanta, lovindu-l acum surescitat în spate, spre nemulţumirea poldtului,

care încercă să se îndepărteze.

Alţi trei concurenţi trecură prin faţa tribunelor, zgomotul motoarelor lor stingându-se apoi, pe măsură ce dispărură din vedere. Un al patrulea, Ody Mandrell, intră la standuri, cu motoarele vibrând şi scoţând fum. Droizii roiră în jurul motoarelor, grăbindu-se să-l ajute pe pilot, Ody, un er'Kit reptilian uriaş şi îndesat, care gesticula întruna, se ridică în picioare în carlingă. Când reporni motoarele, un droid de standuri DUM-4, aflat lângă admisia stângă, fu aspirat în turbină, sfârtecat de palete şi aruncat afară într-un morman inform.

Mulţimea reveni la videcrane, concentrată asupra cursei.

Apoi R2-D2, care stătea lângă Kitster şi C-3PO, la marginea standului lor, scoase un bip surescitat.

Ochii lui Qui-Gon se deschiseră brusc.

— Vine! Exclamă el.

Anakin Skywalker explodă prin lumina amiezii, cu motoarele Radon-Ulzer urlând cu furie.

În mijlocul uralelor şi strigătelor prietenilor băiatului şi ale mulţimii, Qui-Gon se mulţumi să zâmbească. Anakin începuse să se apropie de fruntea cursei.

* * *

La începutul turului secund, Anakin se afla pe locul şase. Pe măsură ce cursa progresa, băiatul se contopea treptat cu vehiculul său, devenind una cu motoarele, simţind rotaţiile şi trepidaţiile fiecărui şurub şi nit. Curentul de aer gonea în jurul lui, vuind asurzitor şi izolându-l în zgomot alb. Existau numai el şi maşina, viteza şi reacţiile. Aşa îl afecta cursa, unindu-i corpul cu ataşul şi cu motoarele, transformându-le într-un tot. Cu fiecare clipă, simbioza sporea, legându-i, oferind băiatului intuiţii şi instincte ce-i depăşeau simţurile şi

cunoştinţele, proiectându-l dincolo de clipa prezentă, într-un loc unde alţii nu puteau ajunge.

Apropiindu-se de Canionul Arcuit, reducea văzând cu ochii distanţa faţă de plutonul conducător. Zburând ca vântul peste şes, trecu de Aldar Beedo şi-l ocoli pe Clegg Holdfast. În lateral, Ody Mandrell, care se apropia rapid, viră prea târziu peste o colină de nisip şi-şi agăţă un motor în ea. Ataşul lui Ody se rostogoli spectaculos peste cap, se lovi de propriile sale motoare şi explodă.

Doar patru concurenţi îl mai despărţeau pe Anakin de Sebulba. Putea desluşi limpede dugul, aflat destul de departe.

După aceea, evenimentele se precipitară.

Concurenţii traversară Canionul Arcuit şi ţâşniră de partea cealaltă într-un şir neregulat, cu Anakin reducând treptat distanţa faţă de ceilalţi. Câţiva tâlhari, ascunşi după stâncile ce formau Curba Tuskenilor, avură noroc şi-l nimeriră pe Teemto Pagalies. Vehiculul acestuia explodă şi dispăru pur şi simplu, iar Anakin traversă norul de fragmente vaporizate, în urmărirea celorlalţi. Trecu dintr-o singură manevră de Elan Mak şi de Habba Kee. În faţă, Mars Guo reducea distanţa faţă de Sebulba, atent la dug, păstrând o traiectorie mai joasă şi depărtată faţă de acesta, încercând să se strecoare neobservat. Anakin se apropie de amândoi, trecând peste dunele de nisip dintr-o depresiune lungă şi-l prinse din urmă pe Mars Guo.

Deodată, Sebulba scoase un braţ din carlingă şi azvârli o bucată de metal în admisia motorului stâng al lui Mars Guo. Metalul intră între paletele rotorului, care începu să scuipe foc şi fum. Mars căută să păstreze controlul, dar motorul lovit vibră şi pierdu putere, astfel că ataşul său viră violent spre Anakin. Vehiculele se loviră cu scrâşnet metalic şi o muchie de atac a stabilizatorului vertical al lui Mars Guo agăţă cablul de oţelton care făcea legătura cu motorul stâng al lui Anakin

şi-l desfăcu de cuplajul energetic.

Instantaneu, ataşul lui Anakin începu să se bălăngăne violent la capătul singurului cablu rămas intact. Motoarele Radon-Ulzer continuau să acţioneze sincron, unite de cuplajele energetice, dar vehiculul nu mai putea fi controlat. Anakin apăsă pedalele stabilizatorului, luptându-se să păstreze comanda ataşului care se legăna ca un pendul. Cablul desprins şfichiuia periculos în urma duzei motorului, ameninţând să se agaţe de vreo proeminenţă stâncoasă şi să izbească vehiculul de sol. Anakin bâjbâi pe podeaua carlingii, căutând recuperatorul magnetic. Îl găsi, îl activă şi-l extinse în stânga, încercând să prindă legătura desprinsă. Acţiunea îl sili să reducă viteza, astfel că fu din nou depăşit de Sebulba. Elan Mak, Habba Kee, dar şi Obitoki trecură de asemenea pe lângă băiat, urmărindu-l pe dug.

Anakin aruncă o privire rapidă peste umăr. Restul plutonului se apropia din nou, ameninţător.

După o duzină de încercări, reuşi să se concentreze suficient pentru ca să agaţe legătura desprinsă de la motor şi s-o fixeze la locul ei. Transpiraţia şi nisipul îi acoperiseră faţa, iar mâneca i se sfâşiase. Lăsând recuperatorul, Anakin apăsă cu putere manetele. Stabilizat graţie legăturilor din oţelton, ataşul rămase fix şi motoarele Radon-Ulzer ambalară, accelerând în urmărirea liderilor.

Anakin îl ajunse din urmă pe Elan Mak şi-l depăşi cu uşurinţă. Se apropia de Habba Kee, când Obitoki încercă să treacă de Sebulba. Dugul aştepta ca rivalul să ajungă lângă el, apoi repetă tactica folosită cu Xelbree. Deschizând o mică fantă laterală în duza stângă, trimise un jet de flăcări în carcasa motorului drept al lui Obitoki. Instantaneu, combustibilul din conducte luă foc şi explodă, iar vehiculul lui Obitoki se propti cu botul într-o

dună de nisip, ridicând un nor gros de praf.

Habba Kee pătrunse în perdeaua de praf exact în faţa lui Anakin, pe o traiectorie joasă, apropiată de sol. Orbit pentru câteva secunde, viră greşit şi se izbi de un fragment dintr-un motor al lui Obitoki, care ieşea din nisip. Motoarele şi ataşul se încurcară între ele şi explodară violent. Anakin îl urmă la fel de orbeşte pe Habba Kee, prin fum şi pietriş. O schijă de metal fumegând ţâşni spre el din pâclă, atingându-i motorul drept şi trecându-i pe lângă cap. Băiatul nu-şi folosea însă numai ochii, ci simţea şi cu mintea, era calm şi liniştit în interior. Percepea pericolul aşteptând, aşa că acţionă lin manetele, ocolind epava.

Reveni apoi din nou în şes deschis şi se apropie de Sebulba.

Îl ajunse pe dug în momentul în care acesta vuia pentru a doua oară pe sub arcul de finiş, intrând în al treilea şi ultim tur.

Cu ochii minţii, Anakin îi putea vedea pe Qui-Gon şi pe Jar Jar privindu-l, pe Kitster ţipând de bucurie în standurile de pe marginea pistei, pe R2-D2 şi C-3PO, primul emiţând bip-uri, al doilea trăncănind drept răspuns. O vedea şi pe Padme, cu faţa frumoasă şi îngrijorată, dar şi pe mama lui, cu ochi îngroziţi. Îi putea simţi pe toţi, ca şi cum ar fi stat lângă ei, ca şi cum ar fi ieşit din propriul său trup şi ar fi urmărit cursa...

Le şterse însă chipurile din minte, alungă imaginile din gând şi se concentră total asupra lui Sebulba.

Ieşeau în viteză din Canionul Arcuit, când Sebulba decise să încheie o dată pentru totdeauna socotelile cu Anakin. Dugul ştia unde erau plasate toate camerele droizilor de observaţie, le cunoştea unghiurile de filmare şi cum să evite să fie observat. Apropiindu-şi vehiculul de Anakin, deschise trapa laterală din duză şi încercă să-i perforeze carcasa motorului, la fel cum făcuse cu

Xelbree şi cu Obitoki. Anakin căzuse însă odată victimă manevrei respective şi se aşteptase la ea. Se ridică deasupra jetului de flăcări, fără a fi atins. Când Sebulba încercă să-i ia urma, Anakin coborî iarăşi – dar prea mult, pierzând pentru moment controlul. Vehiculul se abătu de la traseu, intrând într-un şir de indicatoare de avertizare, pe care le proiectă în toate direcţiile. Încercând disperat să redreseze situaţia, ridică botul ataşului, apăsă manetele şi acceleră. Motoarele Radon-Ulzer bubuiră, ataşul se clătină înspăimântător şi Anakin trecu peste Sebulba, preluând conducerea.

Concurenţii traversară primele grote şi Curba Tuskenilor, cu Anakin în frunte şi Sebulba imediat în spatele lui. Viteza lor era prea mare ca să poată menţine un control adecvat şi cei doi abordau virajele de parcă siguranţa n-ar mai fi avut nici o importanţă.

În cele din urmă, ieşiră din nou pe teren deschis.

Sebulba încercă iarăşi să preia conducerea, forţând o depăşire. Anakin îl blocă, dar unul dintre stabilizatoarele orizontale ale motorului stâng porni să vibreze violent. Prin mintea băiatului fulgeră imaginea dugului lovindu-i stabilizatorul exact înaintea cursei, încetini, abandonă stabilizatorul şi trecu pe auxiliar. Inevitabil, fu nevoit să-i facă loc lui Sebulba, care reveni în frunte.

Anakin era în criză de timp şi de spaţiu. Apăsă manetele şi porni în urmărirea dugului. Sebulba îl zări venind şi viră în zigzag în faţa lui, pentru a împiedica depăşirea. Zburau cu viteză maximă, luptându-se pentru prima poziţie. Anakin încercă toate trucurile pe care le ştia, dar Sebulba era un pilot experimentat şi reuşea să-i contracareze orice tentativă. Crevasa Metta rămase în spatele celor doi, care goneau acum peste dunele de nisip, atacând ultima porţiune plată a cursei.

Anakin viră atunci la stânga, apoi brusc la dreapta.

De data aceasta însă, când Sebulba acţionă pentru a-l bloca, băiatul simulă un al treilea viraj, atrăgându-l pe dug din nou spre stânga. În secunda în care Sebulba începu mişcarea de blocare, Anakin viră violent spre dreapta şi se pomeni exact lângă adversarul său.

Cei doi goneau în paralel pe ultima porţiune a cursei, iar tribunele amfiteatrului şi statuile protectoare începuseră să se întrevadă la orizont. Sebulba răcni frustrat şi-şi viră în mod deliberat ataşul spre Anakin. Înfuriat de perseverenţa băiatului, îl ciocni o dată, încă o dată. La a treia tentativă însă levierele de comandă a direcţiei se încurcară între ele, fixându-i unul de celălalt. Anakin se luptă cu comenzile, străduindu-se să se elibereze, dar cele două ataşe păreau ancorate. Sebulba hohoti, împingându-şi vehiculul în al băiatului şi încercând să-l lovească de sol. Anakin trase de manete înainte şi înapoi, căutând să se desprindă din încurcătură. Motoarele Radon-Ulzer se încordară, iar levierele scrâşniră şi se îndoiră.

Până la urmă, pârghia lui Anakin cedă complet, rupând atât lagărul cât şi principalul stabilizator orizontal. Ataşul băiatului zvâcni şi se roti la capătul cablurilor de oţelton, vibrând cu asemenea forţă, încât Anakin ar fi fost aruncat dinăuntru, dacă n-ar fi fost legat cu centurile de siguranţă.

Pentru Sebulba, urmările fură însă şi mai dure. Când levierul de direcţie al lui Anakin cedă, ataşul dugului ţâşni înainte ca şi cum ar fi fost catapultat, cablurile de ancorare colapsară şi motoarele urlară, scăpate de sub control. Un motor se lovi de o statuie şi se dezintegră în flăcări. Al doilea se duse de-a berbeleacul într-o dună de nisip şi explodă într-o minge uriaşă de foc. Cablurile de remorcare se rupseră şi ataşul dugului patină printre resturile fumegânde ale motoarelor sale, rotindu-se şi izbindu-se violent de toate denivelările solului, pentru a

se opri finalmente într-un nor de fum. Sebulba se eliberă dinăuntru într-un acces de urlete, aruncând în toate direcţiile cu bucăţile ataşului distrus, pentru ca, în cele din urmă, să-şi dea seama că până şi pantalonii îi luaseră foc.

Anakin trecu peste locul impactului şi duzele uriaşelor motoare Radon-Ulzer împroşcară chipul dugului cu o jerbă înţepătoare de nisip şi pietriş. Străduindu-se să menţină controlul când trecu linia de sosire, Anakin Skywalker deveni, la nouă ani, cel mai tânăr câştigător din toate timpurile al cursei din ajunul de Boonta.

14.

În timp ce platforma pe care o ocupase împreună cu Shmi, Padme şi Jar Jar cobora, Qui-Gon privea mulţimea îndreptându-se în valuri spre vehiculul lui Anakin. Printr-un derapaj prelung, băiatul se oprise exact în mijlocul pistei, decuplase motoarele şi ieşise din carlingă. Kitster ajunsese deja la el şi-l îmbrăţişa strâns, iar R2-D2 şi C-3PO se agitau în jurul lor. După câteva clipe, mulţimea îl luă pe băiat pe sus, îl aruncă în aer şi-i strigă numele, printre urale.

Qui-Gon schimbă un zâmbet cald cu Shmi, încuviinţând din cap pentru performanţa fiului ei. Anakin era într-adevăr un băiat special.

Platforma se opri lin şi ocupanţii coborâră grăbiţi pe pistă. Lăsându-i pe tovarăşii lui să se alăture mulţimii pentru a-l sărbători pe învingător, maestrul Jedi se întoarse spre tribune. Urcă iute scările şi ajunse la loja privată a lui Watto. Un grup de extratereştri tocmai pleca, râzând şi glumind în mai multe limbi, numărând monede şi credite. Cu o expresie deprimată pe faţa albastră şi zbârcită, Watto plutea lângă un videcran,

privind mulţimea care ovaţiona.

În secunda în care îl văzu pe Qui-Gon, deprimarea lui se transformă într-o furie nestăpânită şi se năpusti spre maestrul Jedi.

— Tu! M-ai tras pe sfoară! Ţopăi prin aer turbat de mânie. Ştiai că băiatul o să câştige! Habar n-am cum, dar ştiai! Am pierdut totul!

— Prietene, îi zâmbi blând Qui-Gon atunci când joci, mai şi pierzi! Se pare că azi n-a fost ziua ta norocoasă. Zâmbetul îi dispăru brusc de pe faţă: Adu imediat piesele în hangarul principal. Voi trece mai târziu pe la prăvălie, să-l iau pe băiat.

Toydarianul îşi lipi trompa de nasul maestrului Jedi.

— Nu-l poţi lua! N-a fost un pariu cinstit!

Qui-Gon îl măsură cu o privire rece.

— Vrei să discutăm cu Hutii? Sunt sigur că vor fi fericiţi să rezolve problema.

Watto se scutură ca şi cum ar fi fost pişcat, iar ochii ca nişte mărgele i se umplură de ură.

— Nu, nu! M-am săturat de şmecheriile tale! Gesticulă hotărât: ia băiatul! Să plece!

Se îndepărtă şi zbură din lojă, cu trupul gârbovit sub aripile ce fâlfâiau nebuneşte. Qui-Gon îl privi îndepărtându-se, apoi coborî spre pistă, cu mintea preocupată deja de alte lucruri.

Dacă n-ar fi fost atât de absorbit de planurile sale, poate că ar fi zărit droidul spion Sith care-l urmărea.

* * *

Într-o oră, amfiteatrul se golise, vehiculele fuseseră depozitate sau duse la reparat, iar hangarul principal rămăsese aproape pustiu. Câţiva droizi de standuri strângeau rămăşiţele epavelor, intrând şi ieşind,

preocupaţi de activitatea lor. Anakin, singurul pilot rămas în hangar, îşi cerceta vehiculul avariat. Era murdar şi răvăşit, cu părul vâlvoi şi faţa acoperită de sudoare şi murdărie. Hainele i se rupseseră în mai multe locuri, iar pe alocuri erau pătate de sânge; în cursul înfruntării cu Sebulba, se tăiase într-o bucată de metal.

Stând deoparte cu Padme şi Shmi, Qui-Gon îl privi gânditor, în vreme ce băiatul, Jar Jar, R2-D2 şi C-3PO examinau preocupaţi ataşul şi motoarele. “Oare el să fie?”, se întrebă maestrul Jedi pentru a suta oară, cântărind felul în care pilotase băiatul, maturitatea de care dăduse dovadă şi instinctele pe care le avea. “Este oare posibil?”

Îşi păstră însă întrebările pentru altă dată. Consiliul era cel care trebuia să decidă. Le părăsi pe femei, se apropie de băiat şi îngenunche lângă el.

— N-arăţi tocmai grozav, Annie, îi spuse încet, punându-şi mâinile pe umerii lui şi privindu-l în ochi, dar te-ai descurcat bine. Zâmbind încurajator, îi şterse o pată de murdărie de pe faţă. Gata, eşti ca nou.

Îi zbârli cu mâna părul ciufulit şi-l ajută să-şi bandajeze braţul rănit. Shmi şi Padme li se alăturară, îmbrăţişându-l şi sărutându-l pe Anakin. Îl cercetară grijulii, atingându-i obrajii şi fruntea.

— Ei... gata cu astea, mormăi el stânjenit.

Mama lui zâmbi, clătinând din cap.

— Este minunat ce ai reuşit aici, Annie. Îţi dai seama? Ai adus speranţă celor care nu mai aveau nici una. Sunt foarte mândră de tine.

— Îţi datorăm totul, adăugă repede Padme şi-l învălui într-o privire intensă şi caldă.

Anakin se împurpură la faţă.

— Faptul că mă simt aşa bine merita orice efort, surâse el.

Qui-Gon se apropie de locul unde componentele

hiperpropulsiei erau încărcate într-o sanie repulsoare antigravitaţională, trasă de o pereche de eopi. Watto le livrase, după cum promisese, chiar dacă nu contenise cu cârcotelile şi cu ameninţările voalate. Qui-Gon verifică legăturile containerului, aruncă o privire spre sorii ce dogoreau în miezul zilei, apoi reveni la ceilalţi.

— Padme, Jar Jar, să mergem! Ordonă el brusc. Trebuie să ducem piesele la navă.

Râzând şi vorbind, se apropiară de eopi. Padme îl îmbrăţişă şi-l sărută din nou pe Anakin, apoi sui pe un eopie, în spatele lui Qui-Gon, pe care-l prinse de mijloc. Jar Jar sări pe al doilea animal, şi alunecă imediat de partea cealaltă, căzând grămadă. R2-D2 emise bip-uri încurajatoare, iar gunganul încercă din nou, reuşind acum să rămână cocoţat. Toţi îşi luară rămas bun, dar pentru Anakin era un moment dificil. Părea că ar fi vrut să-i spună ceva lui Padme, apropiindu-se pentru o clipă de ea şi privind-o, parcă în aşteptare. Nu reuşi însă decât să-i arunce o căutătură tristă şi confuză.

Încet, eopii se îndepărtară. Anakin şi Shmi rămaseră în urmă cu C-3PO, fluturând din braţe.

— Până după-amiază mă întorc cu eopii, promise Qui-Gon peste umăr.

Padme nu aruncă nici o privire în urmă.

Qui-Gon şi tovarăşii săi ieşiră din Mos Espa şi intrară în deşert, cu R2-D2 în frunte, mergând înaintea eopilor şi a săniei în ritm constant. Sorii se înălţau rapid pe cer, era amiază şi căldura se ridica în valuri tremurătoare din nisip. Călătoria până la transportorul regal se desfăşură fără incidente.

Obi-Wan îi aştepta şi apăru pe rampa de acces, imediat ce se apropiară.

— Începusem să mă îngrijorez, spuse el fără nici un preambul.

Qui-Gon descălecă, apoi o ajută pe Padme să

coboare.

— Apucă-te să instalezi generatorul de hiperpropulsie, îl instrui el. Eu mă întorc. Am de terminat o treabă.

— Treabă? Repetă ucenicul, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu va dura mult.

Obi-Wan îl studie o clipă, apoi suspină.

— De ce simt că ne-am ales cu alt ratat?

Qui-Gon îl prinse de braţ şi-l trase într-o parte, ca să nu fie auzit de ceilalţi.

— Este vorba despre băiatul datorită căruia avem piesele. Tăcu o clipă, apoi urmă: Cel a cărui mostră de sânge ai testat-o azi noapte.

Obi-Wan se uită la el prelung şi fix, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

De pe o ridicătură din apropierea navei, ascuns sub lumina orbitoare a sorilor şi unduirea dunelor, droidul spion Sith rămase nemişcat pentru o ultimă transmisie, apoi se îndepărtă grăbit.

* * *

Anakin merse acasă cu mama şi cu C-3PO, încă îmbătat de euforia victoriei, dar luptându-se din greu cu tristeţea despărţirii de Padme. Nu se gândise ce se va întâmpla cu fata, dacă el ar fi câştigat cursa, ceea ce însemna că Qui-Gon ar fi căpătat generatorul de hiperpropulsie de care avea nevoie pentru repararea transportatorului. Aşa că, atunci când ea se aplecase să-l sărute şi să-l îmbrăţişeze de rămas bun, se gândise pentru prima dată în mod serios la situaţia respectivă. Încremenise, pradă unui vălmăşag de emoţii, şi, dintr-o dată, dorise să-i spună să rămână. Nu reuşise să pronunţe însă cuvintele acelea, ştiind cât de prostesc ar

fi sunat, dându-şi seama că Padme nu putea în nici un caz să rămână pe planetă.

Rămăsese de aceea tăcut ca un droid fără vocoder, privind-o cum se îndepărtează alături de Qui-Gon, gândindu-se că o vedea probabil pentru ultima dată şi întrebându-se cum va trăi el de acum înainte.

Neputând să stea locului după ce ajunsese acasă, îl dusese pe C-3PO în dormitor, îl dezactivase şi ieşise din nou. Qui-Gon îi spusese că Watto îl învoise pentru restul zilei, aşa că putea să facă orice dorea până la întoarcerea cavalerului Jedi. Nu se gândea deloc la ce va urma, ci se plimbă pe strada principală din Mos Espa, salutându-i pe cei care-i strigau numele din fiecare casă, bucurându-se de recentul lui succes. Încă nu-i venea să creadă, totuşi simţea ca şi cum ar fi ştiut dinainte că va învinge. Apăruse Kitster, apoi Amee şi Wald, şi în curând fusese înconjurat de o duzină de prieteni.

Tocmai se apropia de intersecţia cu Mos Espa Way, când un tânăr rodian, mai voinic decât el, îi blocă drumul. Anakin trişase, pufni rodianul. Altfel n-ar fi putut câştiga cursa Boonta. Un sclav nu poate câştiga nimic.

Anakin sări asupra lui şi-l doborî înainte ca rodianul să fi avut măcar timp să ridice măcar braţele în apărare. Anakin îl lovea cât de tare şi de puternic era în stare, fără să se gândească decât la furia lui, fără să-şi dea seama că sursa mâniei nu avea nici o legătură cu victima sa, ci cu despărţirea de Padme.

Apoi apăru Qui-Gon, care adusese eopii. Îl ridică pe Anakin, despărţindu-i pe bătăuşi, şi ceru să i se spună ce se întâmplase. Oarecum ruşinat, dar în continuare furios, Anakin îi povesti totul. Jedi îl studie atent, cu dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Se întoarse apoi spre rodian şi-l întrebă dacă mai credea că Anakin trişase. Fulgerându-l cu privirea pe băiat, rodianul încuviinţă din cap.

Fără un cuvânt, Qui-Gon îl luă de umăr pe Anakin şi-l trase prin mulţime. Când ajunseră suficient de departe pentru a nu mai fi auziţi, îi vorbi cu glasul lui profund:

— Annie, faptul că te-ai bătut cu el nu i-a schimbat părerea. Trebuie să înveţi să tolerezi opiniile celorlalţi, indiferent dacă eşti sau nu de acord cu ele.

Îl duse apoi pe băiat acasă, dându-i sfaturi despre viaţă şi ţinându-l de umăr într-un mod care-l făcu pe Anakin să se simtă în largul lui. Când se apropiară de locuinţă, scoase de sub poncho o pungă din piele plină cu credite.

— Am vândut ataşul, iar banii ăştia sunt ai tăi. L-am vândut unui dug extrem de ursuz şi insistent, ţuguie el buzele.

Anakin acceptă punga, zâmbind larg şi uitând de încăierare şi de motivele acesteia.

Urcă treptele în goană şi năvăli înăuntru, cu Qui-Gon urmându-l tăcut.

— Mamă, mamă! Ţipă băiatul când Shmi apăru să-l întâmpine. Ia ghici! Qui-Gon a vândut ataşul! Uite câţi bani avem!

Scoase punga de piele şi i-o puse în mâini, încântat de ochii ei surprinşi.

— Vai de mine! Murmură femeia, privind punga doldora. Annie, asta-i minunat!

Privirea i se ridică spre Qui-Gon. Maestrul Jedi făcu un pas înainte, uitându-se direct la ea.

— Annie a fost eliberat, rosti el.

Ochii băiatului se holbară uimiţi.

— Poftim?

— Nu mai eşti sclav.

Shmi se uită neîncrezător la maestrul Jedi, cu faţa încremenită şi ochii oglindind uimire şi îndoială.

— Mamă? Ai auzit, mamă?

Anakin scoase un chiot şi sări cât putu de sus. Era

incredibil! În acelaşi timp, ştia că era adevărat, nu o minciună! Reuşi în cele din urmă să se stăpânească.

— Asta făcea parte din premiul pentru câştigarea cursei? Întrebă, zâmbind.

Qui-Gon surâse la rându-i.

— Să zicem doar că Watto a primit o lecţie despre pariuri.

Shmi clătina din cap, încă uimită de veste, căutând parcă s-o înţeleagă. Când văzu însă faţa transfigurată a lui Anakin, totul deveni dintr-o dată pentru ea limpede precum cristalul. Se apropie de băiat şi-l strânse la piept.

— Acum îţi vei putea îndeplini visele, Annie, îi şopti, mângâindu-l pe obraz. Eşti liber. Îi dădu drumul şi se întoarse spre Qui-Gon, cu ochi luminoşi şi plini de speranţă. Îl iei cu tine? Va deveni un Jedi?

Anakin holbă ochii când auzi sugestia şi se răsuci repede către Qui-Gon, în aşteptarea răspunsului. Maestrul Jedi ezită.

— Întâlnirea noastră n-a fost întâmplătoare. Nimic nu-i întâmplător. Eşti puternic cu Forţa, Annie, dar s-ar putea să nu fii acceptat de Consiliu.

Anakin auzise doar ceea ce dorea, îndepărtând orice altceva, zărind numai posibilităţile ce-i alimentau speranţele şi visele ce căpătau acum viaţă.

— Jedi! Icni el. Vrei să spui că voi merge cu tine în nava ta şi toate celelalte?

Şi va fi din nou cu Padme! Gândul îl lovi ca un trăsnet, făcându-l să aştepte cu sufletul la gură cuvintele maestrului Jedi.

Qui-Gon îngenunche în faţa lui, privindu-l cu seriozitate.

— Anakin, nu-i uşor să devii Jedi. Va fi o strădanie permanentă. Şi chiar dacă reuşeşti, va fi o viaţă grea.

— Dar asta vreau să fac! Scutură iute din cap băiatul. Asta mi-am dorit mereu! Asta am visat mereu!

Întoarse capul spre Shmi: Pot să mă duc, mamă?

Qui-Gon îl răsuci din nou cu faţa la el.

— Calea aceasta ţi s-a deschis ţie, Annie. Alegerea trebuie să fie numai a ta.

Bărbatul şi copilul se priviră ochi în ochi. Emoţiile îl cotropeau pe Anakin, ameninţând să-l sufoce, dar cea mai puternică dintre ele era fericirea de a fi găsit lucrul pe care şi-l dorise întotdeauna – să fie un Jedi şi să călătorească prin toată galaxia.

Anakin se uită iute către faţa obosită a mamei sale şi citi în ochii ei că şi acum, ca întotdeauna, îşi dorea tot ce era mai bun pentru el.

Privirea i se întoarse la Qui-Gon.

— Vreau să vin cu tine.

— Atunci strânge-ţi lucrurile, îl sfătui maestrul Jedi. Nu avem mult timp la dispoziţie.

— Iupiiii! Strigă băiatul, sărind într-un picior de bucurie, nerăbdător să pornească deja la drum.

Se grăbi spre maică-sa şi o îmbrăţişă cât putu de tare, apoi o luă la fugă spre dormitor. Ajunsese aproape în uşă, când îşi dădu seama că uitase ceva. Un fior rece îl străbătu şi se răsuci spre Qui-Gon.

— Dar mama? Întrebă iute, cu ochii alergând de la unul la celălalt. Şi ea este liberă? Vii şi tu, mamă, nu-i aşa?

Qui-Gon şi Shmi schimbară o privire, şi băiatul ştiu răspunsul încă înainte de a-l auzi.

— Am încercat s-o eliberez şi pe ea, Annie, dar Watto n-a vrut. Pe Tatooine, sclavii conferă stăpânilor lor prestigiu şi statut social.

Băiatul simţi cum i se strânge inima.

— Nici banii obţinuţi din...

— Nu sunt de ajuns, clătină din cap Qui-Gon.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Shmi se apropie de Anakin şi se aşeză pe un scaun, îl prinse de mâini şi-l

trase lângă ea. Începu să-i vorbească fără să-şi desprindă privirea de la chipul lui.

— Annie, locul meu e aici. Viitorul meu este aici. Pentru tine, e timpul să pleci... să te desparţi de mine. Nu te pot însoţi.

Băiatul înghiţi un nod imens.

— Atunci vreau să rămân cu tine. Nu vreau ca lucrurile să se schimbe.

Ea se încruntă, totuşi îi zâmbi încurajator.

— Annie, nu poţi opri schimbarea, tot aşa cum nu poţi opri sorii să apună. Ascultă-ţi inima, Annie! Ştii ce este bine.

Anakin inspiră adânc şi-şi plecă privirea. Totul se prăbuşea în interiorul lui, fericirea pe care o simţise se îndepărta, visele i se clătinau. Simţi apoi mâinile mamei strângându-le pe ale sale şi în atingerea aceea găsi puterea de a face lucrul pe care ştia că trebuia să îl facă.

Cu toate acestea, ochii îi lăcrimau când ridică privirea.

— Îmi vei lipsi tare mult, mamă, suspină el.

Shmi încuviinţă din cap.

— Te iubesc, Annie, spuse şi apoi îi dădu drumul mâinilor. Acum grăbeşte-te!

Anakin o îmbrăţişă strâns şi alergă spre dormitor, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

* * *

Ajuns în camera sa, Anakin privi în jur încurcat. Pleca şi nu ştia când se va întoarce. Nu plecase niciodată de pe Tatooine şi nu cunoscuse decât pe locuitorii din Mos Espa şi pe cei care veneau să facă negoţ aici. Visase despre alte planete şi alte vieţi, despre cum va deveni pilot al unei nave spaţiale şi cavaler Jedi. Acum însă, când se afla înaintea răspântiei spre viaţa pe care şi-o

dorise dintotdeauna, se simţea copleşit de impactul real al momentului.

Se trezi gândindu-se la bătrânul pilot spaţial, care-i spusese că n-ar fi fost deloc surprins să audă că Anakin Skywalker va fi mai mult decât un sclav. Îşi dorise asta mai mult ca orice şi sperase din tot sufletul să se întâmple.

Dar nu se gândise niciodată că va trebui să plece fără Shmi.

Îşi şterse lacrimile, luptându-se cu altele, şi-i auzi pe mama sa şi Qui-Gon vorbind în camera alăturată.

— Mulţumesc, spunea Shmi încet.

— Ai cuvântul meu că voi avea grijă de el, zise Qui-Gon cu glas profund şi liniştitor. Tu te vei descurca?

Anakin nu auzi răspunsul, ci doar cuvintele următoare ale mamei:

— Am avut parte de el atât de puţin timp...

Se opri apoi, tulburată. Anakin îşi impuse să nu mai asculte discuţia şi se apucă să-şi strângă hainele şi să le bage într-un rucsac. Nu avea multe, aşa că termină repede. Privi în jur, să vadă dacă nu uitase ceva important, şi ochii i se opriră asupra lui C-3PO, care stătea nemişcat pe bancul de lucru. Se apropie de el şi-l activă. Droidul de protocol rămase privindu-l.

— Ei bine, C-3PO, eu plec..., rosti solemn Anakin. Am fost eliberat. Plec cu o navă stelară...

Nu ştia ce să-i mai spună. Droidul îşi lăsă capul pe un umăr.

— Stăpâne Anakin, tu m-ai făcut şi îţi doresc numai bine. Deşi mi-aş fi dorit să fiu mai puţin dezbrăcat.

Băiatul suspină şi încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să te termin, C-3PO – să te acopăr şi toate celelalte. O să-mi lipseşti. Ai fost un prieten grozav, îi voi spune mamei să nu te vândă. Pa!

Îşi puse rucsacul în spate şi se grăbi să iasă din

cameră, auzindu-l pe C-3PO strigând plângăcios:

— Să mă vândă? Vai de mine!

* * *

Îşi luă rămas bun de la mamă, mai bărbăteşte acum, mai decis, şi ieşi pe uşă cu Qui-Gon, ştiind ce avea să facă. Nu străbătuse nici zece metri, când Kitster, care-i urmărise încă de la încăierare, se grăbi să-i iasă în cale.

— Unde te duci, Annie? Îl întrebă neîncrezător.

Anakin inspiră adânc.

— Am fost eliberat, Kitster. Plec cu Qui-Gon. Într-o navă spaţială.

Ochii lui Kitster se holbară cât cepele şi gura i se deschise într-o exclamaţie mută. Anakin scotoci în buzunar şi scoase un pumn de credite pe care le întinse prietenului său.

— Uite, astea-s pentru tine.

Faţa smeadă a lui Kitster coborî spre bani, apoi reveni la Anakin.

— Trebuie să pleci, Annie? Chiar trebuie? Nu poţi rămâne? Annie, eşti un erou!

Anakin înghiţi un nod.

— Eu...

Privi de la Kitster la mama lui, care rămăsese în prag, uitându-se după el, apoi întoarse ochii spre Qui-Gon, care îl aştepta. După aceea, clătină din cap.

— Nu pot.

— Bine, încuviinţă Kitster.

— Bine, repetă Anakin.

— Mulţam pentru toate, Annie, spuse celălalt şi ochii i se umplură de lacrimi când luă creditele. Eşti cel mai bun prieten al meu.

— N-o să uit asta, îşi muşcă buza Anakin.

Îl îmbrăţişă impulsiv, după care porni în goană spre

Qui-Gon. Înainte de a ajunge la el, se mai uită o dată înapoi spre mama lui. Silueta ei conturată în prag îl opri. Rămase locului indecis, sfâşiat de emoţii, apoi hotărârea deja zdruncinată se spulberă şi alergă către Shmi. Când ajunse lângă ea, plângea în hohote.

— Nu pot s-o fac, mamă, şopti agăţându-se de ea. Nu pot!

Tremura, icnind de suspine, şi totul se prăbuşea atât de rapid în

Interiorul său, încât nu putea decât s-o strângă în braţe. Shmi îl lăsă o clipă, alinându-l cu căldura trupului ei, apoi îl îndepărtă.

Îngenunche în faţa lui, privindu-l solemn.

— Annie, îţi aduci aminte când te-ai suit pe duna de nisip, ca să alungi banthele, pentru a nu fi împuşcate? Aveai numai cinci ani. Mai ţii minte că te-ai prăbuşit de câteva ori în nisip, epuizat, crezând că nu eşti în stare, că-i prea greu?

Băiatul încuviinţă din cap, cu faţa scăldată în lacrimi.

Shmi se uită în ochii săi.

— Acum este unul dintre momentele acelea când trebuie să faci un lucru de care nu te crezi în stare. Eu ştiu însă cât de puternic eşti, Annie. Ştiu că-l poţi face.

El îşi înghiţi lacrimile, gândindu-se că nu avea dreptate, că nu era deloc puternic, dar ştia la fel de bine că mama decisese că trebuia să plece, chiar dacă-i era greu, chiar dacă se opunea.

— O să te mai văd vreodată? Întrebă disperat, cu teama răzbătând în glas.

— Ce-ţi spune inima?

— Nu ştiu, clătină nesigur din cap. Da, cred că da.

— Atunci aşa se va întâmpla, Annie.

Anakin inspiră adânc, pentru a se îmbărbăta. Se oprise din plâns şi-şi şterse de pe faţă urmele lacrimilor.

— Voi deveni un Jedi, declară el cu glas subţire. Şi

mă voi întoarce să te eliberez, mamă. Îţi promit!

— Indiferent unde vei fi, iubirea mea te va însoţi, spuse Shmi, apropiindu-şi faţa de a lui. Acum, fii curajos şi nu privi înapoi.

— Te iubesc, mamă, rosti Anakin.

Femeia îl îmbrăţişă pentru ultima dată, apoi îl răsuci, întorcându-l spre drum.

— Nu privi îndărăt, Annie, îi şopti.

Îl împinse uşor şi el se îndepărtă hotărât, cu rucsacul pe umăr, cu ochii fixaţi într-un punct mult mai departe decât locul unde-l aştepta Qui-Gon. Merse într-acolo fără să se oprească, trecând pe lângă maestrul Jedi, luptându-se cu lacrimile ce ameninţau să răzbată din nou. După numai câteva minute, mama şi căminul lui rămaseră în urmă.

* * *

Trecură mai întâi pe la prăvălia lui Watto, unde toydarianul completă formularele necesare pentru eliberarea lui Anakin. Transmiţătorul care îl încătuşa pe băiat de viaţa de sclav fu dezactivat permanent, urmând să fie ulterior eliminat printr-o operaţie chirurgicală. Watto bombănea despre incorectitudinea lucrurilor, când îl părăsiră şi ieşiră din nou în stradă.

De acolo, la rugămintea lui Anakin, trecură pe la standul Jirei, aflat în apropiere. Băiatul, care îşi revenise în mare măsură de pe urma despărţirii de mamă, se apropie de bătrână şi-i vârî în mâinile firave un pumn de credite.

— Am fost eliberat, Jira, îi spuse cu o expresie hotărâtă întipărită pe chip. Acum plec. Ia banii ăştia şi cumpără-ţi climatizorul pe care ţi l-am promis. Altfel îmi voi face griji.

Jira se uită neîncrezătoare la credite şi clătină din

capul încărunţit.

— Pot să te-mbrăţişez? Întrebă ea blând.

Îl strânse la pieptul ei plăpând, închizând ochii.

— O să-mi lipseşti, Annie, zise după ce-i dădu drumul. Nu există un băiat mai bun în toată galaxia. Ai grijă de tine.

Anakin plecă grăbit, alergând după Qui-Gon, care se îndepărtase deja, nedorind să mai întârzie. Merseră în tăcere pe o serie de străzi largi şi băiatul privi cu atenţie imaginile familiare pe care n-avea să le mai revadă prea curând, amintindu-şi viaţa lui acolo şi luându-şi rămas bun.

Era pierdut în gânduri, când Qui-Gon se întoarse atât de iute, încât îl luă prin surprindere. Sabia maestrului Jedi descrise un arc de foc, retezând prin umbra dintre două clădiri şi spulberând un obiect metalic.

Qui-Gon dezactivă lama şi îngenunche, cercetând bucăţile de metal ce scânteiau şi sfârâiau în nisip. Mirosul înţepător de ozon şi izolaţie arsă se ridica în aerul uscat.

— Ce este? Întrebă băiatul, privind peste umărul lui.

— Un droid spion, se ridică Qui-Gon. Extrem de neobişnuit. Nu seamănă cu nici unul pe care l-am văzut până acum.

Privi în jur îngrijorat, scrutând strada în sus şi în jos cu ochii săi scăpărători.

— Să mergem, Annie, ordonă el şi se îndepărtară rapid.

15.

Qui-Gon îl scoase repede pe băiat din Mos Espa, grăbindu-l prin străzile aglomerate, spre suburbiile mai puţin populate. În tot acest timp, ochii şi mintea îi erau într-o căutare continuă: ochii scrutau locurile prin care treceau, iar mintea – teritoriul Forţei. Instinctele îl alertaseră de prezenţa droidului spion care îi urmărea, iar instruirea Jedi în căile Forţei îl prevenea că se confrunta cu ceva mult mai periculos. Simţea o schimbare în echilibrul lucrurilor, care sugera o intruziune în armonia necesară Forţei, o greutate întunecată coborând aidoma unui bolovan masiv.

O dată ajunşi în deşert, pe teren deschis, mări pasul. Transportorul regal se ivise în depărtare, o formă întunecată care le aducea siguranţa. Îl auzi pe Anakin strigându-l, deoarece băiatul se străduia din răsputeri să ţină pasul, dar începuse să rămână în urmă.

Privind peste umăr, pentru a-i răspunde şi a-l încuraja, zări speederul cu pilotul în mantie neagră care gonea spre ei.

— Jos, Anakin! Strigă Qui-Gon, răsucindu-se fulgerător.

Băiatul se aruncă pe burtă, lipindu-se de nisip, iar speederul trecu peste el, ratându-l milimetric, şi se năpusti spre Qui-Gon. Acesta activase deja sabia şi o ridicase în faţă, ţinând-o cu ambele mâini. Speederul în formă de scuter era aparent lipsit de arme, construit exclusiv pentru viteză şi manevrabilitate, nu pentru putere de foc. Nu semăna cu nici unul dintre vehiculele văzute până atunci de Qui-Gon, deşi îi amintea vag de ceva dispărut de multă vreme.

Pilotul speederului deveni vizibil, când lumina orbitoare a sorilor nu mai veni dinapoia lui. Sub coroana de coarne boante ce-i înconjura capul, semne groase negre şi roşii îi acopereau cu modele stranii, în zigzag, faţa demonică. Silueta îi era umanoidă, dar ochii înguşti

şi dinţii curbaţi aparţineau unui prădător ucigaş, iar urletul său era al unui vânător care-şi atacă victima.

Răcnetul acela de abia începuse, şi necunoscutul ajunsese lângă Qui-Gon, derapând speederul cu îndemânare în ultima clipă, oprind motorul şi sărind din şa, printr-o singură mişcare fluidă şi continuă. Avea o sabie de lumină de altă provenienţă şi o repezi asupra maestrului Jedi chiar înainte ca picioarele să-i fi atins solul. Surprins de viteza şi de ferocitatea lui, Qui-Gon abia avu timp să pareze lovitura, astfel că lamele lunecară una peste alta cu un şuier aspru. Atacatorul se roti într-un vârtej de falduri întunecate şi se năpusti iarăşi, lovind rapid cu sabia, cu chipul luminat de o frenezie ucigaşă care promitea să nu lase loc nici unei fărâme de milă.

Anakin sări în picioare, privindu-i pe cei doi, în mod evident incapabil să decidă ce ar fi trebuit să facă. Apărându-se, Qui-Gon îl zări cu coada ochiului.

— Annie, fugi de aici! Îi strigă.

Agresorul îl asaltase din nou, obligându-l să se retragă şi lovind din toate poziţiile. Chiar fără să ştie cu cine avea de-a face, Qui-Gon îşi dădea seama că era abil şi periculos, instruit în artele de luptă Jedi – un adversar iscusit şi periculos. În plus era mai tânăr, mai iute şi mai puternic decât el şi câştiga rapid teren. Maestrul Jedi îl blocă o dată şi încă o dată, dar nu reuşea să găsească nici o breşă care să-i ofere o şansă de scăpare.

— Annie! Strigă din nou, văzând că băiatul nu se clintise. Du-te la navă! Spune-le să decoleze! Du-te, du-te!

Lovindu-şi adversarul cu o forţă parcă renăscută, îl zări pe Anakin rupând-o în sfârşit la fugă spre navă.

* * *

Cuprins de un val de emoţii dominate de teamă şi îndoială, Anakin alergă pe lângă duelişti, îndreptându-se spre nava nabooeană. Aceasta se afla la nici trei sute de metri depărtare şi blindajul metalic îi strălucea mat în lumina soarelui după-amiezii. Rampa de îmbarcare era extinsă, dar nu se vedea nici o urmă a ocupanţilor. Băiatul fugi cât putu de repede, cu transpiraţia şiroindu-i pe corp. Îşi simţea inima bubuindu-i în piept, când ajunse la rampă şi se repezi în navă.

Imediat înapoia trapei, o văzu venind spre el pe Padme şi un bărbat în uniformă, cu piele închisă la culoare. Când îl zări, ochii fetei se măriră de uimire.

— Qui-Gon e-n pericol! Gâfâi Anakin, străduindu-se să-şi recapete suflul. A spus să decolăm! Imediat!

Bărbatul îl privi întrebător şi bănuitor.

— Cine eşti? Făcu el.

Padme însă acţionase deja, prinzându-l pe Anakin de braţ şi trăgându-l spre botul navei.

— Un prieten, răspunse ea. Grăbeşte-te, căpitane!

Porniră în goană pe coridor spre cabina de pilotaj, iar Anakin, transpirat şi îngrijorat, încercă să-i spună fetei ce se întâmplase, cuvintele rostogolindu-se unul după altul. Padme îl trăgea după ea, dând din cap în semn că înţelegea şi cerându-i să se grăbească.

În cabina de pilotaj, cei doi bărbaţi care verificau consolele de comenzi se întoarseră, auzindu-i alergând. Unul dintre ei purta o insignă de pilot prinsă pe jachetă. Al doilea era cu siguranţă tot Jedi, gândi Anakin, judecând după tunsoare şi îmbrăcăminte.

— Qui-Gon e-n pericol, anunţă rapid Padme.

— A spus să decolăm, adăugă Anakin.

Jedi sări imediat în picioare. Era mult mai tânăr decât Qui-Gon, cu faţă netedă, ochi arzători şi păr tuns scurt, exceptând codiţa care îi cădea pe umărul drept.

— Unde-i? Întrebă el.

Apoi, fără să aştepte vreun răspuns, se apropie de videcran şi începu să scaneze pustiul.

— Nu văd nimic, spuse pilotul, care se uita peste umărul lui.

— Acolo! Ochii ageri ai tânărului Jedi observaseră o mişcare în colţul videcranului. Decolează şi du-ne acolo! Imediat! Zboară cât mai jos!

Bărbatul, căruia i se spunea Ric, se aruncă în scaunul pilotului, iar ceilalţi, inclusiv Anakin, se grăbiră să se aşeze. Uriaşele elevatoare repulsoare înviară cu un mârâit surd, rampa fu pliată, iar transportorul se ridică şi porni lin.

— Acolo, arătă tânărul Jedi.

Acum îl puteau vedea pe Qui-Gon, angajat în lupta cu silueta demonică în veşminte negre. Dueliştii se deplasau înapoi şi înainte, cu săbiile fulgerând în bătaia sorilor la fiecare lovitură, nisipul şi pietricelele zburând în toate părţile. Părul lung al lui Qui-Gon flutura în urma sa, diferind complet de capul spân şi încornorat al adversarului. Ric îndreptă transportorul spre ei, zburând deasupra solului la o înălţime foarte mică şi venind din spatele atacatorului. Anakin îşi ţinu respiraţia pe când se apropiau de luptători. Mâna lui Ric lunecă peste glisorul care extindea rampa şi-l împinse precaut.

— Staţi nemişcaţi, ordonă el, încremenindu-i pe toţi, şi roti nava.

Combatanţii dispărură în alt vârtej de nisip şi în lumina orbitoare a sorilor gemeni ai lui Tatooine. Toţi ochii se îndreptară acum spre videcrane, căutându-l cu disperare pe Qui-Gon.

Maestrul Jedi apăru pe neaşteptate pe rampa coborâtă a transportorului, prinzându-se cu o mână de o traversă. Ric şuieră aprobator şi se strădui să menţină nava nemişcată. Agresorul încornorat pornise însă deja în urmărire, ieşind din norul de praf şi sărind pe rampă,

când nava porni să se ridice. Dezechilibrat din cauza balansului, cu ochii fulgerând de mânie, încerca să-şi păstreze poziţia.

Qui-Gon îl atacă imediat, împingându-l spre marginea rampei. Se aflau de acum la douăzeci de metri deasupra solului, dar pilotul oprise ascensiunea, văzându-i că se luptau din nou şi temându-se să urce cât timp cavalerul Jedi era expus. Dueliştii acopereau tot videcranul care supraveghea intrarea pe rampă; amândoi aveau feţele încordate de concentrare şi brăzdate de sudoare.

— Qui-Gon, şopti disperat tânărul Jedi, care mai privi bătălia doar o clipă, apoi îşi desprinse ochii de la ecran şi ieşi pe coridor.

Pe videcran, Anakin îl văzu pe Qui-Gon retrăgându-se, ridicând sabia şi expediind o lovitură puternică, cu ambele mâini. Încornoratul o blocă, dar numai parţial, şi-şi pierdu complet echilibrul. Forţa loviturii îl răsturnă de pe rampă, făcându-l să se prăbuşească în gol. Ateriză ghemuit şi se ridică imediat în picioare, dar urmărirea se terminase. Rămase privind frustrat, cu ochii galbeni scânteind, privind cum rampa transportorului regal se închise şi nava dispăru pe cer.

* * *

Qui-Gon abia reuşise să urce rampa şi să ajungă în navă, înainte ca aceasta să accelereze. Rămase pe podeaua metalică rece de la intrare, cu hainele prăfuite şi îmbibate de sudoare, cu trupul istovit. Respiră adânc, aşteptând ca inima să-şi potolească bătăile nebuneşti. Abia reuşise să scape cu viaţă şi lucrul acesta îl îngrijora. Adversarul lui fusese puternic şi-l pusese la grea încercare. Începuse să îmbătrânească, se gândi, şi nu-i plăcea deloc sentimentul acela.

Obi-Wan şi Anakin apărură grăbiţi prin coridor, pentru a-l ajuta să se ridice, şi cu greu puteai spune care dintre ei era mai îngrijorat. În ciuda stării sale, Qui-Gon zâmbi.

— Eşti teafăr? Întrebă alarmat băiatul.

— Aşa cred, încuviinţă Qui-Gon. A fost o surpriză pe care n-o voi uita prea curând.

— Ce creatură a fost asta? Se încruntă Obi-Wan.

“Vrea să se întoarcă şi să termine de unde am plecat eu”, gândi Qui-Gon, apoi clătină din cap.

— Nu sunt sigur. Indiferent cine sau ce era, a fost instruit în artele Jedi. Bănuiesc că se afla pe urmele reginei.

— Crezi că ne va urmări? Întrebă repede Anakin.

— Când vom ajunge în hiperspaţiu, vom fi în siguranţă, răspunse Qui-Gon, ocolind întrebarea. Sunt însă convins că ne cunoaşte destinaţia. Dacă ne-a găsit o dată, ne poate găsi din nou.

Fruntea băiatului se încreţi.

— Şi noi ce vom face?

Obi-Wan se întoarse şi-l privi cu o expresie care întreba fără ocolişuri: Ce vrei să spui prin “noi “? Băiatul i-o observă şi o susţinu, impasibil.

— Noi vom avea răbdare, îl sfătui Qui-Gon, îndreptându-se. Anakin Skywalker, fă cunoştinţă cu Obi-Wan Kenobi.

— Îmi face plăcere, radie de încântare băiatul. Şi tu eşti cavaler Jedi, nu-i aşa?

Tânărul Jedi privi de la băiat la Qui-Gon şi-şi roti ochii în cap, în semn de disperare.

Porniră pe coridor către cabina de comandă, unde Ric pregătea saltul în hiperspaţiu. Qui-Gon îl prezentă pe Anakin tuturor celor de acolo, apoi se apropie de consola de comandă şi se aşeză lângă pilot.

— Suntem gata, anunţă acesta peste umăr şi ridică

o sprânceană în aşteptare.

Qui-Gon aprobă din cap.

— Să sperăm că hiperpropulsia funcţionează, şi că Watto nu va râde la urmă.

Grupaţi în spatele lui Ric, ceilalţi îl urmăriră tăcuţi când tastă secvenţa de comenzi şi activă hiperpropulsia. Se auzi un ţiuit scurt şi ascuţit, stelele ce umpleau videcranul se transformară din punctuleţe argintii în panglici prelungi şi nava intră lin în hiperspaţiu, lăsând în urmă planeta Tatooine.

* * *

Noaptea se aşternuse peste Naboo, dar tăcerea care domnea în Theed o depăşea chiar pe aceea cunoscută în mod firesc de cei care se pregăteau de culcare. În sala bogat împodobită a tronului, care aparţinuse cândva numai reginei Amidala, un grup ciudat de făpturi se adunase pentru a asista la înfierarea guvernatorului Bibble. Viceregele Federaţiei Comerciale, Nute Gunray, îi convocase pe Haako şi alţi câţiva neimoidieni, Bibble şi oficialităţi din slujba reginei, precum şi un număr însemnat de droizi de luptă înarmaţi cu blastere, care să-i ţină pe nabooeni la respect.

Neimoidianul stătea aşezat într-un mecanoscaun, un robot umblător care-l purta dintr-o parte în cealaltă a sălii, mişcându-şi picioarele metalice la o simplă atingere a degetelor ocupantului. Acum îl adusese în faţa lui Bibble şi a oficialităţilor nabooene; armăturile articulaţiilor funcţionau cu o precizie remarcabilă şi-i permiteau viceregelui să rămână relaxat şi confortabil, în timp ce observa teama din ochii celor dinapoia guvernatorului.

Acestuia nu-i era însă frică. Ferm chiar şi acum, îl înfrunta pe Gunray cu mânie şi hotărâre, ţinându-şi drept

capul încărunţit şi privindu-l provocator. Neimoidianul se uită la el nemulţumit; Bihble devenise o sursă de iritare.

— Când ai de gând să renunţi la greva asta fără sens? Se stropşi spre guvernator, aplecându-se uşor înainte pentru a-şi accentua spusele.

— Voi renunţa la grevă, vicerege, atunci când regina...

— Regina a dispărut şi poporul tău moare de foame!

Bibble rămase ferm pe poziţie.

— Nabooenii nu se vor lăsa intimidaţi, nici chiar dacă vor plăti vieţi nevinovate...

— Poate c-ar trebui să-ţi fie teamă pentru viaţa ta, guvernatorule! Îl întrerupse tăios Gunray. Sunt şanse mari ca tu să mori înaintea poporului tău! Tremura de furie şi dintr-o dată ajunse la capătul răbdării. De ajuns! Explodă el. Luaţi-l de aici!

Droizii se mişcară rapid, înconjurându-l pe Bibble şi separându-l de compatrioţii lui.

— Invazia asta nu vă va aduce nimic! Strigă peste umăr guvernatorul, pe când era scos din încăpere. Suntem o democraţie! Poporul a ales, vicerege! Nu va trăi sub jugul tiraniei...

Restul spuselor sale se pierdu, în timp ce Bibble dispărea prin uşa din spatele sălii. Oficialităţile nabooene îl urmară, tăcute şi abătute.

Neimoidianul se uită o clipă după ei, apoi îşi întoarse atenţia asupra lui OOM-9, comandantul droizilor de luptă, care se apropiase cu chip metalic inexpresiv.

— Trupele sunt pe poziţie şi se pregătesc să cerceteze mlaştinile, în căutarea presupuselor oraşe submarine, raportă acesta cu voce inflexibilă. Nu peste mult timp, vor fi scoase la iveală.

Gunray aprobă din cap şi-l concedie printr-un gest al mâinii. Nu acorda nici o importanţă sălbaticilor care ocupau mlaştinile. Aveau să fie zdrobiţi în scurt timp. Din

toate punctele de vedere, planeta se afla acum sub controlul lui.

Se lăsă pe spate în mecanoscaun şi simţi că începea să-i revină calmul. Nu mai rămânea decât ca lorzii Sith să i-o aducă pe regină. Cu siguranţă, ei nu vor întâmpina nici o greutate în această privinţă.

Oricum, ştia că nu va fi pe deplin fericit decât după ce toată tărăşenia se va fi sfârşit.

* * *

La bordul transportorului regal, Anakin tremura într-un colţ al cabinei centrale, încercând să-şi dea seama ce ar fi trebuit să facă pentru a se încălzi. Toţi ceilalţi dormeau, şi el însuşi adormise, dar numai pentru scurt timp, fiind tulburat de vise. Se trezise înconjurat de linişte şi nu reuşise să se clintească, paralizat de ceva mai mult decât de o simplă răceală.

Jar Jar dormea în partea cealaltă a cabinei, lungit într-un scaun, cu capul pe spate, sforăind puternic. Nimic nu-l împiedica pe gungan să doarmă, sau să mănânce. Băiatul zâmbi uşor. R2-D2 rămăsese în apropiere, în poziţie de drepţi, tăcut, doar cu ledurile clipindu-i încetişor.

Anakin privi în beznă, silindu-se să se mişte, să iasă din inerţia care-l cuprinsese. Visele însă continuau să-l obsedeze. Se trezise gândindu-se la mama şi la casa lui, şi totul i se prăbuşise în interior; îi era atât de dor de Shmi! Crezuse că va fi mai bine când va fi departe, dar nu se întâmplase aşa. Totul îi aducea aminte de mamă şi, dacă încercă să închidă ochii pentru a-şi alunga amintirile, când îi redeschidea, faţa ei îl aştepta, suspendată în întunericul gândurilor sale, neliniştită şi obosită.

Lacrimi nechemate îi umplură ochii. Poate că făcuse

o greşeală, plecând. Poate c-ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Atât însă că acum nu mai putea. Poate că nu va mai ajunge niciodată acasă.

O siluetă subţire pătrunse în cabină şi lumina unui videcran dezvălui faţa blândă a lui Padme. Nemişcată, cioplită parcă în piatră, fata apăsă un buton şi porni înregistrarea transmisiei lui Bibble către regina Amidala, în care guvernatorul îi cerea să revină acasă, să-şi salveze poporul de la înfometare, să-l ajute acum, când era în pericol. Urmări înregistrarea până la sfârşit, apoi o opri şi rămase privind în gol, cu capul plecat.

Ce făcea oare acolo?

Brusc, Padme păru să-l simtă mişcându-se pe Anakin şi se întoarse rapid spre locul unde era ghemuit. Când se apropie şi îngenunche lângă el, băiatul observă că faţa ei frumoasă părea obosită şi plină de griji. Se încordă, străduindu-se din răsputeri să se oprească din plâns, dar nu reuşi să-şi ascundă nici lacrimile şi nici tremuratul.

— Nu te simţi bine, Annie? Îl întrebă ea încet.

— E foarte frig, reuşi el să şoptească.

Padme zâmbi, îşi scoase jacheta groasă şi i-o puse pe umeri, învelindu-l bine.

— Vii de pe o planetă călduroasă, Annie. În spaţiu, este frig.

Anakin încuviinţă din cap, strângându-şi jacheta pe lângă trup.

Se şterse la ochi, apoi spuse:

— Pari tristă.

— Regina este îngrijorată, răspunse fata. Poporul ei suferă, moare. Trebuie să convingă Senatul să intervină, altminteri... Lăsă fraza neterminată. Nu sunt sigură ce se va întâmpla, rosti într-un târziu cu glas distant, desprinzându-şi ochii de ai lui şi aţintindu-i în depărtare.

— Nici eu nu ştiu ce se va întâmpla cu mine,

recunoscu Anakin îngrijorat. Nu ştiu dacă voi mai vedea vreodată...

Se opri, cu gâtul uscat, şi cuvintele se destrămară. Inspiră adânc, se încruntă şi strecură mâna în buzunar.

— Uite! L-am făcut să-ţi aducă aminte de mine. L-am sculptat într-o bucată de japor. Ia-l! Îţi va aduce noroc.

Îi întinse un pandantiv complicat, sculptat în lemn. Padme îl examină o clipă, cu faţa ascunsă de umbre, apoi îl puse la gât.

— Este foarte frumos. Dar nu voi avea nevoie de el, ca să-mi aduc aminte de tine. Îşi ridică faţa redevenită zâmbitoare. Cum mi-aş putea uita viitorul soţ? Gânditoare, privi din nou pandantivul, atingându-l cu degetele. Multe lucruri se vor schimba când vom ajunge pe Coruscant, Annie, dar nu şi grija mea faţă de tine.

Băiatul aprobă din cap, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Ştiu. Nici eu nu voi înceta să mă gândesc la tine. Doar că-mi este...

Vocea i se frânse şi lacrimile îi izbucniră iarăşi din ochi.

— Îţi este dor de mama ta, încheie ea.

Anakin încuviinţă tăcut, ştergându-şi ochii, incapabil să scoată vreun cuvânt, iar Padme Naberrie îl strânse puternic la piept.

16.

Cu mult înainte să se fi apropiat suficient de Coruscant, orice călător spaţial putea spune că planeta diferea mult faţă de altele. Veteranii experimentaţi erau întotdeauna surprinşi de modul straniu în care o vedeau din spaţiu; Coruscantul nu reflecta nuanţele azurii sau albe ale planetelor încă acoperite de vegetaţie, ci un

straniu luciu argintiu, care sugera răsfrângerea luminii solare pe o suprafaţă metalică.

Impresia nu era înşelătoare. Apuseseră demult zilele în care aspectul naturii de pe Coruscant fusese unul normal. Capitala Republicii se extinsese de-a lungul secolelor, clădire după clădire, până ce învăluise toată planeta. Pădurile, munţii, apele şi formaţiunile naturale fuseseră înghiţite. Atmosfera era filtrată prin regulatoare de oxigen şi purificată cu ajutorul unor epuratoare uriaşe, iar apa era adunată şi păstrată în acvifere artificiale imense. Animalele băştinaşe, păsările, plantele şi peştii puteau fi întâlnite numai în muzee sau în rezervaţiile interioare cu climat artificial strict controlat. Aşa cum Anakin vedea pe videcranul din transportorul regal, care cobora lent, Coruscant devenise o planetă a zgârie-norilor, ale căror turnuri metalice sclipitoare se ridicau ca o pădure de suliţe, o armată de uriaşi îngheţaţi ce acopereau orizontul în toate direcţiile.

Băiatul privea fascinat planeta-metropolă, căutând fără să găsească o breşă în jungla nesfârşită a clădirilor. Privi spre Ric, şi pilotul spuse zâmbind:

— Coruscant, capitala Republicii, o planetă uriaşă transformată într-un singur oraş. Îi făcu cu ochiul: Un loc care merită să fie vizitat, dar eu unul nu mi-aş dori să trăiesc aici.

— E imensă! Şopti băiatul.

Intrară pe un culoar de trafic descendent şi străbătură încet labirintul de clădiri, lunecând pe liniile de ghidare magnetice care pilotau vehiculele aeriene. Pilotul îi explică lui Anakin principiul lor de funcţionare, dar băiatul asculta numai cu jumătate de ureche, cu atenţia atrasă de imensitatea oraşului-planetă. În spatele lor, Jedi se mişcau silenţioşi, iar Jar Jar se ghemuise într-o parte, holbându-se la videcran, îngrozit evident de ceea ce vedea. Anakin ştia că gunganului îi lipsea

familiaritatea smârcurilor natale, aşa cum el însuşi se gândea cu nostalgie la deşert.

Transportorul regal încetini şi mai mult, părăsi culoarul de trafic şi coborî pe un doc plutitor, lângă un cvartal de clădiri imense. Anakin privi în jos, măcinat de îndoieli. Se găseau la câteva sute de etaje deasupra solului, ceea ce însemna multe sute de metri. Îşi feri privirea, simţind un nod în stomac.

Nava andocă de platformă cu o zguduitură uşoară şi barele antigravitaţionale o prinseră imediat, fixând-o. Regina aştepta în coridorul principal, alături de Panaka, cameriste şi gărzi. Făcu un semn din cap spre Qui-Gon, indicându-i să deschidă drumul. Zâmbindu-i repede lui Padme, Anakin îl urmă îndeaproape pe maestrul Jedi, care se apropie de trapă.

Aceasta glisă, deschizându-se. Rampa fu coborâtă, şi Jedi, Anakin şi Jar Jar ieşiră sub lumina soarelui lui Coruscant. Câteva minute bune, băiatul se strădui din răsputeri să nu se lase copleşit de ceea ce vedea, lucru încă mai dificil de realizat după ieşirea din transportor. Menţinu ochii pironiţi asupra rampei şi a lui Qui-Gon, fără să arunce vreo privire în jur, de teama de a nu călca în gol.

Doi bărbaţi în robe senatoriale aşteptau la capătul rampei, flancaţi de un contingent de gărzi republicane. Jedi se apropiară de ei şi se înclinară scurt, în semn de salut. Anakin şi Jar Jar îi imitară repede, chiar dacă numai Anakin ştia faţă de cine îşi arătau respectul şi din ce motiv.

Apoi apăru regina Amidala, îmbrăcată în veşminte negru-auriu, cu acoperământul de cap penat care-i conferea statură şi fluiditate mişcărilor, când coborî pe rampă. Cameristele o înconjurau, în mantii stacojii, cu feţele abia vizibile sub glugi. Erau escortate de Panaka şi de gărzile nabooene.

Amidala se opri în faţa celor doi bărbaţi şi ochii ei poposiră asupra celui cu chip amabil şi privire nerăbdătoare. Senatorul Palpatine, emisarul reginei în Senatul Republicii, se plecă în semn de bun venit, cu mâinile încleştate de faldurile robei albastru-verzui.

— Este o mare uşurare să vă văd sănătoasă, Maiestatea Voastră, zâmbi el îndreptându-se. Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe Cancelarul Suprem Valorum.

Valorum era un bărbat înalt, cu păr argintiu şi vârstă greu de apreciat, tânăr şi bătrân în acelaşi timp. Avea ţinută semeaţă şi glas puternic, dar pe faţă şi în ochii albaştri scânteietori i se citeau oboseala şi îngrijorarea.

— Bine aţi venit, înălţimea Voastră, rosti el şi un surâs îşi făcu loc pe trăsăturile lui aspre. Sunt onorat să vă întâlnesc în sfârşit în persoană. Trebuie să vă transmit îngrijorarea tuturor celor care sunt la curent cu situaţia de pe Naboo. Am convocat o sesiune extraordinară a Senatului, în care să vă prezentaţi cererea de ajutor.

Regina îi susţinu privirea fără să se clintească un milimetru, înaltă şi impunătoare în ţinuta oficială, cu chipul fardat în alb nemişcat şi rece ca gheaţa.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru grijă, Cancelare, vorbi ea încet.

Cu coada ochiului, Anakin o recunoscu pe Padme privindu-l de sub gluga care o ascundea. Când se întoarse spre ea, fata îi făcu semn cu ochiul, iar el simţi cum roşeşte.

Palpatine trecuse alături de regină şi-i arăta naveta care-i aştepta.

— Există o problemă de procedură, dar sunt sigur că o vom putea depăşi, îi spuse conducând-o pe rampă, urmaţi de cameriste, Panaka şi gărzile nabooene.

Anakin porni şi el împreună cu Jar Jar, apoi se opri, văzând că Jedi rămăseseră lângă Cancelarul Suprem. Neştiind încotro să apuce, băiatul aruncă o privire

întrebătoare spre Qui-Gon. Regina şi suita încetiniră pasul, iar Amidala făcu semn către Anakin şi gungan să li se alăture. Anakin îl mai privi o dată pe Qui-Gon, care încuviinţă din cap, fără un cuvânt.

Suind în navetă împreună cu regina, băiatul şi Jar Jar se aşezară tăcuţi în ultimul rând de scaune. Senatorul Palpatine îi privi peste umăr şi o umbră de scepticism i se citi pe faţă, înainte de a le întoarce spatele.

— Eusa nusa ssimte bine aici, Annie, şopti nesigur gunganul.

Anakin aprobă din cap şi strânse din buze hotărât.

Zburară o distanţă scurtă, până la alt grup de clădiri alăturat unei piste de andocare, care era destinată în mod clar navetelor atmosferice. Debarcară şi fură conduşi de Palpatine la reşedinţa sa, din care o aripă fusese pregătită pentru regină şi suita ei. Anakin şi Jar Jar căpătară o odaie cu baie şi fură lăsaţi singuri. După un timp, una dintre cameriste veni să-i ia – nu era Padme, observă Anakin dezamăgit – Şi-i conduse în anticamera cabinetului lui Palpatine.

— Aşteptaţi aici, îi instrui ea şi dispăru pe hol.

Uşile cabinetului senatorial erau deschise, astfel că băiatul şi gunganul puteau privi nestingheriţi înăuntru. Amidala era înăuntru, purtând acum o rochie de catifea purpurie, care cobora în valuri pe silueta fragilă, cu mâneci lungi, bufante, atârnând graţios pe braţele subţiri. Avea pe cap o coroană în formă de evantai ornată cu perle şi canaturi. Regina stătea într-un fotoliu, ascultându-l pe Palpatine, care-i vorbea. Cameristele se aflau în lateral, cu mantiile stacojii şi glugile strânse în jurul lor. Anakin bănui că nici una dintre ele nu era Padme. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să încerce s-o caute, în loc să stea şi să aştepte acolo, dar nu ştia încotro să apuce.

Conversaţia din cabinet era mai degrabă un

monolog, cu senatorul Palpatine gesticulând şi plimbându-se animat, în vreme ce regina stătea neclintită. Anakin şi-ar fi dorit să audă ce se spunea. Aruncă o privire spre Jar Jar şi, din neliniştea acestuia, îşi dădu seama că şi el gândea la fel.

Când Panaka trecu pe lângă ei şi intră în cabinet, mascându-i pentru o clipă, Anakin se ridică impulsiv. Făcându-i semn gunganului să rămână pe loc, şi ducându-şi un deget la buze în semn de avertisment, se apropie de uşa întredeschisă. Prin crăpătura dintre uşă şi canat, de-abia putea desluşi glasurile lui Palpatine şi al reginei, înăbuşite şi neclare.

Senatorul se oprise în faţa Amidalei şi clătina din cap.

— Republica nu mai e ce a fost cândva. Senatul este înţesat de indivizi lacomi, care se ceartă între ei şi care nu urmăresc decât interesele personale sau ale sistemelor pe care le reprezintă. Pe nimerii nu mai interesează bunăstarea comună – nu mai există politeţe, ci doar politică. Suspină cu un aer obosit. E dezgustător. Trebuie să fiu sincer, Maiestatea Voastră. Există puţine şanse ca Senatul să ia măsuri concrete împotriva invaziei.

Amidala tăcu o clipă apoi rosti:

— Cancelarul Valorum pare să creadă că există speranţe.

— Maiestatea Voastră, replică senatorul cu voce blândă, dar tristă, din păcate Cancelarul are puţină putere reală. A fost acuzat, fără temei, de corupţie şi actualmente i s-a înscenat un scandal de proporţii. Puterea aparţine de fapt birocraţilor.

Regina se ridică, privindu-l fix.

— Ce opţiuni avem, senatorule?

Palpatine păru că analizează problema o clipă.

— Principala noastră şansă ar fi să impulsionăm

alegerea unui Cancelar Suprem mai puternic, unul care să-i poată controla pe birocraţi, să aplice legile şi să ne aducă dreptatea. Îşi trecu mâna prin părul des şi-şi frământă fruntea cu degetele. Aţi putea cere un vot de neîncredere în Cancelarul Valorum.

Amidala nu păru convinsă.

— Valorum ne-a fost cel mai puternic susţinător. Nu există altă modalitate?

— Alternativa ar fi să prezentăm problema tribunalului...

— Nu avem timp pentru asta, îl întrerupse regina iute cu o urmă de mânie în glas. Tribunalele dezbat chiar mai mult decât Senatul. Schimbă tonul şi cuvintele ei deveniră mai tăioase: Poporul meu moare... cu fiecare zi, mor tot mai mulţi oameni. Trebuie să acţionăm rapid. Trebuie să oprim Federaţia Comercială înainte ca lucrurile să se agraveze mai mult.

Palpatine o privi sobru.

— Ca să fim realişti, înălţimea Voastră, cred că va trebui să acceptăm controlul Federaţiei Comerciale ca pe un fapt împlinit – cel puţin pentru moment.

— Aşa ceva nu pot face, senatorule, clătină încet din cap regina.

Se priviră pătrunzător în tăcere, şi Anakin, pitit după uşă, se pomeni dintr-o dată întrebându-se ce se întâmplase cu Qui-Gon.

* * *

Spre deosebire de celelalte clădiri de pe Coruscant, templul Jedi era izolat. Construit sub forma unei piramide colosale, cu mai multe turle pe ultimul nivel, Templul era situat la capătul unei promenade late, ce-l lega de turnurile mai largi şi cu muchii mai ascuţite, în care singurătatea şi meditaţia erau mai greu de găsit. În

Templu locuiau cavalerii Jedi şi ucenicii lor, întregul ordin angajat în contemplarea şi studierea Forţei, în codificarea dictatelor şi stăpânirea disciplinelor ei, şi în instruirea pentru a sluji binele mai mare pe care-l întrupa.

Sala Consiliului Jedi domina o porţiune centrală a complexului. Consiliul se întrunise în sesiune cu uşile închise, dezbaterile fiind ascunse privirilor şi urechilor neavizate. În sală se aflau paisprezece persoane. Douăsprezece dintre ele – nu toate umanoide – formau Consiliul, un grup divers care fusese atras spre ordin din toate colţurile galaxiei, iar ultimii doi Jedi, audiaţii Consiliului în după-amiaza aceea, erau Qui-Gon Jinn şi Obi-Wan Kenobi.

Fotoliile ocupate de membrii Consiliului formau un arc de cerc deschis spre locul unde stăteau în picioare Qui-Gon şi Obi-Wan. Primul povestea evenimentele din ultimele săptămâni, iar al doilea îşi asculta cu atenţie maestrul, la un pas în spatele său. Sala era rotundă şi înaltă, cu plafonul sprijinit de stâlpi plasaţi între ferestrele largi, prin care se vedeau luminile oraşului. Forma ei şi dispunerea membrilor Consiliului reflectau credinţa Jedi în egalitatea şi inter-relaţia dintre toate lucrurile. În lumea Jedi, echilibrul vieţii în interiorul Forţei reprezenta calea spre înţelegere şi pace.

În timp ce vorbea, Qui-Gon studia feţele ascultătorilor săi, care-i erau bine cunoscuţi. Cei mai mulţi erau maeştri, ca şi el, Yoda şi Mace Windu având rangul cel mai mare. Toţi doisprezece erau mai docili faţă de tradiţiile ordinului Jedi decât fusese, sau decât avea să fie probabil vreodată Qui-Gon.

Qui-Gon ieşea în relief pe cercul de mozaic al platformei de pe care vorbitorii se adresau Consiliului. Silueta masivă şi vocea profundă atrăgeau atenţia celor prezenţi, iar ochii albaştri îi fixau pe fiecare pe rând,

căutându-le permanent reacţiile faţă de cuvintele sale. Îl priveau cu atenţie – maiestuosul Ki-Adi-Mundi, tânărul şi frumosul Adi Gallia, Depa Billaba cel subţirel. Even Pieli, cu faţa lui crestată şi sculptată parcă în marmură, dar şi ceilalţi, fiecare atât de diferit şi de unic în aparenţă, însă având fiecare ceva esenţial de oferit în calitate de reprezentant în Consiliu.

Qui-Gon îşi aţinti din nou ochii asupra lui Mace Windu şi a lui Yoda, cei pe care trebuia să-i convingă, cei mai respectaţi şi mai puternici, care decideau practic rezultatul oricărei dezbateri.

— Concluzia mea, îşi încheie relatarea, este că pe Tatooine m-a atacat un lord Sith.

Tăcerea care urmă vorbea de la sine. Apoi, mantiile cafenii se foiră, iar trupurile şi membrele îşi schimbară poziţiile. Se schimbau priviri şi murmure neîncrezătoare.

— Un lord Sith? Repetă mârâind Mace Windu şi se aplecă înainte.

Era un bărbat puternic, cu piele neagră, ţeastă rasă, ochi pătrunzători şi chip neted, în ciuda vârstei.

— Imposibil! Izbucni iritat Ki-Adi-Mundi, fără a încerca să-şi ascundă dezaprobarea. Lorzii Sith au dispărut de o mie de ani!

Yoda se foi puţin în scaun, o prezenţă micuţă şi zbârcită prin comparaţie cu ceilalţi, mult mai mari. Ochii lui ca nişte fante semănau cu ai unei pantere-de-nisip şi faţa cutată se întoarse gânditoare spre Qui-Gon.

— Ameninţată Republica este, dacă lorzii Sith implicaţi sunt, rosti cu voce scrâşnitoare, dar blândă.

Ceilalţi reîncepură să murmure. Qui-Gon nu spuse nimic, ci se mulţumi să-i aştepte să se liniştească. Crezuseră că lorzii Sith fuseseră distruşi. Crezuseră că fuseseră împinşi la pierzanie de propria lor pasiune pentru putere. Îl simţi pe Obi-Wan foindu-se de pe un picior pe altul, abţinându-se cu greu să rămână tăcut.

Mace Windu se lăsă greoi pe spate, încruntându-şi fruntea puternică.

— Este greu de acceptat aşa ceva, Qui-Gon. Nu înţeleg cum s-ar fi putut întoarce lorzii Sith, fără ca noi să fi aflat.

— Greu de văzut partea întunecată este, fornăi încetişor Yoda. Descoperim cine asasinul este, noi acum trebuie.

— Poate că se va arăta din nou, sugeră Ki-Adi-Mundi înclinând din cap spre Qui-Gon.

— Da, fu de acord Mace Windu. Atacul a avut un scop, asta-i clar, iar ţinta era regina Amidala. Deoarece a eşuat, este posibil să încerce din nou.

Yoda ridică un braţ descărnat, arătând spre Qui-Gon.

— Cu regina de Naboo tu să rămâi trebuie, Qui-Gon. S-o aperi, tu trebuie.

Ceilalţi murmurară aprobator, subliniind încrederea pe care o aveau în judecata lui Yoda. Qui-Gon nu spuse nimic.

— Vom utiliza toate resursele pentru a dezvălui misterul şi a descoperi identitatea atacatorului tău, încheie Mace Windu şi ridică un braţ în semn de rămas bun. Forţa fie cu tine, Qui-Gon Jinn!

— Forţa fie cu tine, repetă Yoda.

Obi-Wan se întoarse să plece. Se opri, când observă că Qui-Gon nu-l însoţea, ci rămăsese în faţa Consiliului. Tânărul îşi reţinu răsuflarea, ştiind ce avea să urmeze.

Yoda înclină capul întrebător.

— Încă mai ai tu de spus, Qui-Gon Jinn?

— Cu permisiunea voastră, maestre, replică Qui-Gon cu o privire hotărâtă. Am descoperit o vergenţă a Forţei.

Ochii lui Yoda se dilatară puţin.

— O vergenţă, tu spui?

— Localizată în jurul unei persoane? Întrebă rapid Mace Windu.

Qui-Gon încuviinţă din cap.

— Un băiat. Celulele lui au cea mai mare concentraţie de midicloriane pe care am văzut-o vreodată într-o formă de viaţă.

Făcu o pauză scurtă, apoi adăugă:

— Este posibil să fi fost conceput de midicloriane.

Pentru prima dată, în tăcerea care urmă se simţi un şoc. Qui-Gon Jinn sugera ceva imposibil, ca băiatul să fi fost conceput nu prin contact uman, ci de către esenţa întregii vieţi, prin conectorii Forţei înseşi – midiclorianele. Conţinând conştiinţa şi inteligenţa colectivă, midiclorianele constituiau legătura dintre orice formă de viaţă şi Forţă.

Mai existau însă şi alte lucruri care tulburau Consiliul Jedi. O profeţie, atât de veche încât originile i se pierdeau în negura istoriei, afirma că, o dată şi o dată, trebuia să apară Alesul, o fiinţă saturată de midicloriane, care putea manipula Forţa şi care era menită s-o schimbe pentru totdeauna.

Mace Windu dădu glas gândurilor Consiliului.

— Te referi la profeţie, vorbi el încet. Despre cel care va aduce echilibrul Forţei. Crezi că-i vorba despre acest băiat.

Qui-Gon şovăi.

— Nu cred...

— Ba crezi! Îl contrazise brusc Yoda. Dezvăluită opinia ta este, Qui-Gon!

Maestrul Jedi inspiră adânc.

— Solicit ca băiatul să fie testat.

Tăcerea se lăsă din nou printre membrii Consiliului, care schimbau priviri între ei, comunicând fără cuvinte. Ochii reveniră asupra lui Qui-Gon.

— Să fie pregătit ca Jedi, ceri tu pentru el? Întrebă încet Yoda.

— Faptul că l-am găsit a fost voinţa Forţei, insistă

Qui-Gon. Nu mă îndoiesc de asta. Prea multe converg în direcţia aceasta.

Mace Windu ridică o mână, punând capăt dezbaterii.

— Atunci, adu-l în faţa noastră.

Yoda dădu din cap sobru, închizând ochii.

— Testat va fi.

* * *

— Este timpul să mergem, Maiestatea Voastră, spuse senatorul Palpatine, strângând un teanc de datacarduri de pe birou.

Regina Amidala se ridică şi Anakin se grăbi să revină la locul său, lângă Jar Jar, aruncându-i gunganului o privire prin care-l avertiza să-şi ţină pliscul. Jar Jar păru jignit.

— Eusa nusa sspun la eisa, protestă el.

O clipă mai târziu, senatorul Palpatine deschidea reginei şi cameristelor uşa cabinetului spre anticamera unde aşteptau băiatul şi gunganul. Trecu pe lângă ei fără să le arunce vreo privire şi dispăru imediat.

Regina Amidala încetini puţin, când trecu pe lângă Anakin.

— De ce nu vii cu noi? Întrebă în şoaptă camerista Rabe, fără să-l privească. De data asta, nu va mai trebui să asculţi după uşă.

Anakin şi Jar Jar schimbară o privire surprinsă şi ruşinată, apoi se ridicară şi le urmară.

17.

Pe când ceilalţi aşteptau afară, regina Amidala, însoţită de cameriste, se retrase în apartamentul ei pentru a se schimba într-o ţinută menită să-i sublinieze

statutul de lider al planetei Naboo. Ieşi purtând o mantie cu umeri largi, din catifea stacojie cu fireturi de aur, şi o coroană cu două coarne laterale terminate prin canafuri, având o plăcuţă centrală din aur bătut. Rochia şi acoperământul de cap impuneau prin mărime şi maiestuozitate. Regina trecu pe lângă Anakin şi Jar Jar, amuţiţi de imaginea aceea de înger coborât din ceruri ca să se amestece printre muritori, de o graţie rece şi o frumuseţe extraordinară, semeaţă şi intangibilă.

Eirtae şi Rabe, cameristele care o însoţiseră mai devreme, erau prezente şi acum, lunecând tăcute în urma ei, în mantiile stacojii cu glugă. Anakin o căută din nou pe Padme, fără s-o găsească.

— Te rog să deschizi drumul, i se adresă Amidala lui Palpatine, făcând semn băiatului, gunganului şi lui Panaka s-o însoţească.

Merseră pe jos de la reşedinţa lui Palpatine, parcurgând o serie de coridoare ce făceau legătura cu alte săli şi clădiri. Coridoarele erau aproape pustii, cu excepţia gărzilor republicane, aşa că regina şi suita îşi continuară drumul fără probleme. Anakin privi înjur cu uimire, admirând plafoanele şi ferestrele înalte, ca şi pădurea de clădiri ce se zărea afară, încercând să-şi dea seama cum ar fi fost să trăiască pe Coruscant.

Când ajunseră în sala Senatului, avu alte motive de uimire.

Sala era un imens amfiteatru circular, cu uşi ce se deschideau spre rampe exterioare, la diferite niveluri deasupra podelei principale. În centrul sălii se afla o coloană înaltă şi subţire pe care era montat podiumul Cancelarului Suprem, o platformă largă şi semiînchisă care-i permitea lui Valorum, aflat deja acolo, să stea jos sau în picioare, după cum dorea, alături de vicecancelar şi de echipa sa. De jur împrejurul pereţilor interiori ai amfiteatrului, lojele senatorilor se reliefau aidoma unor

cuiburi de rândunici, unele andocate pentru ca senatorii să discute cu echipele lor şi cu vizitatorii, altele plutind, în imediata apropiere a conexiunilor. Când un senator cerea cuvântul şi căpăta aprobarea preşedintelui, loja sa cobora în centrul amfiteatrului, în apropierea podiumului, unde rămânea până la terminarea intervenţiei.

Anakin observă toate aceste amănunte în doar câteva secunde, urmând-o pe regină şi pe Palpatine prin uşile spre loja senatorului de Naboo, care aştepta andocată. Steaguri şi pavilioane atârnau din plafonul boltit, în panglici strălucitoare, iar spoturi indirecte ţâşneau blând din toate colţurile, luminând interiorul înalt al amfiteatrului. Pe rampele exterioare, droizi alergau cu mesaje de la o delegaţie la alta, mişcările trupurilor lor metalice conferind sălii aspectul unei maşinării extrem de complexe.

— Dacă Federaţia încearcă să amâne moţiunea, Maiestatea Voastră, vorbi cu glas scăzut şi insistent senatorul Palpatine către regină, vă rog să solicitaţi o rezoluţie pentru încheierea sesiunii şi alegerea unui nou Cancelar Suprem.

Amidala nu-l privi, ci continuă să avanseze spre loja nabooeană.

— Mi-aş dori să am încrederea dumitale în această propunere, senatorule, replică ea încet.

— Trebuie să siliţi alegerea unui nou Cancelar Suprem, repetă Palpatine. Vă promit că sunt mulţi care ne vor sprijini. Este cea mai bună şansă a noastră. Aruncă o privire spre podium şi spre Valorum. Unica noastră şansă!

Un murmur se ridică, atunci când cei prezenţi o zăriră pe Amidala la intrarea în loja nabooeană, în ţinuta de gală ce unduia în urma ei, cu spatele drept şi faţa calmă. Regina nu dădu nici un semn că ar fi auzit schimbarea de ton în conversaţiile din jur. Ochii i se

întoarseră o clipă către Palpatine.

— Chiar crezi că Valorum nu va supune votului moţiunea noastră? Întrebă ea.

Palpatine clătină din cap, încreţindu-şi fruntea largă.

— Este distras şi speriat. Nu ne va ajuta.

Rabe le dădu lui Anakin şi Jar Jar un videcran metalic micuţ şi le făcu semn să rămână locului. Păşind în lojă împreună cu Palpatine, reginei i se alăturară cameristele şi Panaka. Anakin se simţi dezamăgit, dar se bucură atunci când descoperi că videcranul primit de la Rabe îi permitea să vadă şi să audă ce se întâmpla în lojă.

— Va cere ajutor Senatului, Jar Jar, şopti băiatul, aplecându-se înainte emoţionat. Ce crezi?

Gunganul îşi încreţi ciocul de raţă şi scutură capul cu urechi mari.

— Eusa nusa cred asssta. Prea mulţi pentrusa acord.

Loja nabooeană se detaşă de docul ei şi pluti puţin spre podiumul Cancelarului Suprem, aşteptând permisiunea de a-şi continua drumul. Palpatine, Amidala şi ceilalţi ocupanţi stăteau pe scaune şi priveau drept înainte.

Valorum încuviinţă din cap în direcţia lui Palpatine.

— Preşedintele îi dă cuvântul senatorului din sistemul suveran Naboo.

Loja lunecă în centrul amfiteatrului, iar Palpatine se ridică în picioare şi privi fără grabă în jur, atrăgând toţi ochii asupra sa.

— Domnule Cancelar Suprem, delegaţi ai Senatului, bubui vocea lui, făcând linişte în sală. O tragedie s-a întâmplat pe planeta mea natală, Naboo. Am fost prinşi într-o dispută pe care o cunoaşteţi prea bine. Totul a început cu taxele impuse rutelor comerciale şi a evoluat în ocuparea opresivă şi ilegală a unei planete paşnice. Federaţia Comercială este responsabilă pentru această injustiţie şi trebuie trasă la răspundere...

Altă lojă se grăbi înainte; purta însemnele Federaţiei Comerciale şi era ocupată de senatorul Federaţiei, Lott Dod, şi de câţiva executivi.

— Este scandalos! Tună senatorul Federaţiei, un neimoidian slab şi descărnat, care se deşirase aidoma unui plop din loja cu balustradă scundă şi gesticula spre podium şi spre Valorum. Obiectez faţă de aserţiunile ridicole ale senatorului Palpatine şi solicit să i se retragă imediat cuvântul!

Capul cărunt al lui Valorum se întoarse scurt în direcţia lui Dod. Cancelarul ridică o mână şi vorbi cu voce blândă, dar fermă.

— Preşedintele nu acordă în acest moment cuvântul Federaţiei Comerciale. Reveniţi la locul dumneavoastră!

Dod păru că vrea să mai spună ceva, apoi se lăsă pe spate în scaun şi loja se retrase încet.

— În sprijinul acestor afirmaţii, continuă Palpatine, am adus-o pe regina Amidala, recent aleasă conducătoare a planetei Naboo, pentru a vorbi în numele nostru.

Păşi într-o parte şi Amidala se ridică, însoţită de un ropot slab de aplauze. Regina avansă în faţa lojii şi privi direct spre Valorum.

— Onorabili reprezentanţi ai Republicii, distinşi delegaţi, domnule Cancelar Suprem. Vin în faţa voastră în circumstanţe cât se poate de grave. Încălcând şi violând legile Republicii, Naboo a fost invadată şi subjugată prin forţa armatelor de droizi ale Federaţiei Comerciale...

Dod sări din nou în picioare, iar vocea i se auzi mânioasă.

— Obiectez! Eun nonsens! Unde-i dovada? Nu aşteptă confirmarea şi se întoarse spre sală, adresându-se celor prezenţi: Solicit trimiterea unei comisii pe Naboo, pentru a evalua veridicitatea acestor acuzaţii.

Valorum clătină din cap.

— Respins.

Dod oftă sonor şi ridică braţele în sus, de parcă acel singur cuvânt ar fi însemnat că întreaga sa viaţă nu mai avea nici un sens.

— Înălţimea Voastră, nu puteţi îngădui să fim condamnaţi fără a ne aproba cererea de analiză imparţială. Este împotriva tuturor regulilor de procedură!

Privi în sală după ajutor, şi printre delegaţi se auzi un murmur de aprobare. Încă o lojă lunecă înainte şi se alătură celor ale planetei Naboo şi Federaţiei Comerciale. Preşedintele îi dădu cuvântul lui Aks Moe, senatorul planetei Malastare.

Îndesat şi încet în mişcări, legănându-şi lin cei trei pedunculi oculari, Moe îşi puse în şolduri labele groase şi grele.

— Senatorul de Malastare este de acord cu onorabilul delegat al Federaţiei Comerciale. (Vocea îi era groasă şi părea un mormăit continuu.) O comisie trebuie instituită, când se solicită acest lucru şi când există o dispută de genul celei pe care o avem aici. Aşa spune legea.

Valorum ezită.

— Ideea este că...

Se opri nesigur, lăsând fraza în aer, apoi se întoarse pentru a se sfătui cu secundul său – Mas Amedda, cum anunţa tăbliţa pe care o avea în faţă. Amedda era dintr-o rasă pe care Anakin n-o mai întâlnise până atunci: umanoid ca formă, dar cu capul mărit de o pernă de ţesut care se transforma într-o pereche de tentacule ce coborau peste umeri, pe piept, şi două antene ce se ridicau deasupra capului. Împreună cu asistentul lor, Valorum şi vicecancelarul se angajară într-o discuţie grăbită. Anakin şi Jar Jar schimbară priviri îngrijorate, când vocea lui Palpatine ajunse până la ei prin

intermediul difuzorului minuscul al videcranului.

— Intră în scenă birocraţii, adevăraţii conducători ai Republicii, aflaţi pe statele de plată ale Federaţiei Comerciale, dacă mi se permite exprimarea, şopti el reginei.

Anakin vedea capetele lor apropiate. Tonul lui Palpatine era grav.

— Aici va dispărea puterea Cancelarului Valorum.

Valorum reveni pe podium cu o privire obosită.

— Solicitarea este aprobată. Secţiunea 523A are prioritate aici. Înclină din cap în direcţia lojii nabooene: Regină Amidala de Naboo, vă veţi amâna moţiunea pentru a permite unei comisii senatoriale să analizeze validitatea acuzaţiilor dumneavoastră?

Anakin o văzu pe regină tresărind surprinsă, iar când vorbi, glasul ei era mânios şi hotărât.

— Nu o voi amâna, declară ea, privindu-l fix pe Valorum. Am venit în faţa voastră pentru a rezolva acum problema atacului la adresa suveranităţii planetei Naboo. Nu am fost aleasă regină pentru a-mi vedea poporul suferind şi murind în timp ce dumneavoastră veţi discuta despre invazie într-o comisie. Dacă domnul Cancelar nu este capabil să acţioneze, poate că este nevoie de o nouă conducere.

Făcu o pauză, apoi rosti:

— Solicit un vot de neîncredere în Cancelarul Suprem.

Mai multe voci se auziră imediat drept răspuns, unele susţinând propunerea, altele opunându-se. Senatori şi spectatori se ridicară deopotrivă în picioare şi murmurele zgomotoase se transformară rapid în strigăte ce răsunau în sala uriaşă. Valorum amuţise pe podium, încremenit şi neîncrezător. Se uita la Amidala, având întipărit pe chip şocul impactului cuvintelor ei. Regina îl înfrunta curajoasă, aşteptând.

Amedda trecu în faţa lui Valorum, preluând comanda podiumului.

— Linişte! Strigă el şi capul ciudat i se dilată. Am zis linişte!

Vacarmul se potoli, iar delegaţii se aşezară din nou pe scaune, ascultători. Anakin observă că loja Federaţiei Comerciale se apropiase de cea nabooeană, iar Dod şi Palpatine schimbară o privire rapidă, dar nici unul nu scoase vreun cuvânt.

Altă lojă pluti spre centrul sălii şi vicepreşedintele îi dădu cuvântul lui Edcel Ber Gan, senatorul de Roona.

— Roona susţine moţiunea pentru votul de neîncredere în Cancelarul Valorum, şuieră Ber Gan.

— Moţiunea a fost susţinută, anunţă cu glas nemulţumit Amedda.

Se întoarse spre Valorum, schimbând rapid câteva vorbe cu el, cu glas scăzut şi ţinând palma în faţa gurii. Valorum îl privea neînţelegător, cu ochi distanţi şi pierduţi.

— Nu-şi au locul tărăgănările, declară Aks Moe de Malastare, atrăgându-i atenţia lui Amedda. Moţiunea este acceptată şi trebuie votată imediat.

Dod se ridicase din nou.

— Solicit ca moţiunea să fie trimisă la comisia pentru proceduri, pentru un studiu...

Senatul erupse din nou, scandând asurzitor:

— Vo-ta-re! Vo-ta-re!

Amedda era prins într-o discuţie cu Cancelarul Suprem Valorum, apăsându-l cu mâinile pe umeri, ca şi cum ar fi dorit să-l readucă cu picioarele pe pământ.

— Vedeţi, Maiestate, valul ţine cu noi, îl auzi Anakin pe Palpatine vorbindu-i încet reginei. Valorum va fi îndepărtat de la putere, vă pot asigura de asta, şi se va alege alt Cancelar, mai puternic, care nu va lăsa tragedia noastră să treacă neobservată...

Amedda se întoarse pe podium şi se adresă sălii.

— Cancelarul Suprem solicită suspendarea şedinţei.

Strigăte izbucniră dinspre delegaţi; ecoul lor străbătând în valuri sala înaltă, în timp ce Valorum îi privea pe senatorul Palpatine şi regina Amidala. Până şi din locul său îndepărtat, lângă intrarea în loja nabooeană, Anakin putea să desluşească privirea de om trădat de pe faţa îndurerată a Cancelarului Suprem.

* * *

La mai puţin de o oră după aceea, Anakin se repezi prin uşile deschise ale anticamerei reginei, căutând-o pe Padme, şi se pomeni faţă în faţă cu Amidala. Regina era singură în mijlocul camerei şi-l privi.

— Scuzaţi-mă, zise Anakin şi adăugă repede: Maiestatea Voastră.

Ea încuviinţă tăcută, cu faţa albă netedă şi perfectă.

— O căutam pe Padme, continuă el rămânând în uşă, neştiind dacă să intre sau să plece. Privi în jur cu îndoială: Qui-Gon spune că mă va duce în faţa Consiliului Jedi şi doream să afle şi Padme.

Buzele pictate ale reginei schiţară un zâmbet infim.

— Padme nu este aici, Anakin, am trimis-o cu un comision.

— Aha.

— Dar îi voi transmite mesajul tău.

Băiatul zâmbi.

— Poate că voi deveni cavaler Jedi! Exclamă el fără să-şi poată stăpâni surescitarea.

— Poate că da, aprobă Amidala.

— Cred că lui Padme i-ar plăcea asta.

— Într-adevăr, cred că i-ar plăcea.

Anakin se retrase un pas.

— N-am vrut să...

Căută cuvântul potrivit, dar nu-l găsi.

— Mult noroc, Anakin, spuse regina încet. Să te descurci bine.

* * *

El se întoarse, zâmbind larg, şi ieşi pe uşă.

Ziua trecuse rapid pentru Qui-Gon şi Obi-Wan. Apusul soarelui îi găsise împreună, pe un balcon al Templului, privind Coruscantul. Nici unul dintre ei nu scosese vreun cuvânt de mult timp. După ce Anakin revenise de la Senat, îl luaseră din reşedinţa senatorului Palpatine şi-l aduseseră în faţa Consiliului pentru a fi examinat. Acum aşteptau decizia.

Obi-Wan ştia dinainte rezoluţia. Tânărul Jedi era frustrat şi stânjenit pentru maestrul său, care, în mod evident, călcase din nou în străchini. Qui-Gon avusese dreptate când bănuise că băiatul posedă un număr neobişnuit de mare de midicloriane. Obi-Wan făcuse el însuşi testul. Dar numai atât nu ajungea pentru a demonstra că Anakin era Alesul. Asta bineînţeles dacă ar fi existat vreun Ales, lucru de care tânărul se îndoia. Existau sute asemenea profeţii şi legende, venind din negura veacurilor ca parte a înţelepciunii Jedi. În orice caz, Qui-Gon se baza din nou pe instinct, ori instinctul era folositor numai dacă izvora din Forţă, nu din sentimente. Qui-Gon insista în susţinerea unor cauze pierdute din capul locului şi avea empatie cu fiinţe pe care, în chipuri bizare, înţelese numai de el, le considera importante în ordinea lucrurilor.

Obi-Wan îşi studie mentorul pe furiş. De ce oare insista în susţinerea acelor cauze pierdute? Consiliul putea să descopere că, într-adevăr, băiatul avea un număr de midicloriane mai mare decât cel normal, dar n-avea să-l accepte niciodată pentru instruirea Jedi.

Regulile erau clare, iar motivele de la baza lor fuseseră dovedite şi inatacabile. Instruirea Jedi pentru o persoană cu vârsta mai mare de un an era sortită eşecului. La cei nouă ani ai săi, Anakin Skywalker era pur şi simplu prea bătrân.

Totuşi Qui-Gon nu vroia să cedeze. Avea să sfideze din nou Consiliul, cu acelaşi rezultat ca şi în precedentele ocazii: va fi refuzat, iar reputaţia lui de maestru Jedi se va mai diminua puţin.

Tânărul se apropie de locul din care Qui-Gon privea orizontul nesfârşit al zgârie-norilor. Rămase o vreme tăcut, apoi vorbi încetişor:

— Maestre, băiatul nu va absolvi testele Consiliului şi o ştii prea bine. Este prea bătrân.

Qui-Gon continua să fixeze asfinţitul.

— Anakin va deveni Jedi, ţi-o promit.

— Nu sfida Consiliul, maestre, suspină obosit Obi-Wan. N-o face iarăşi!

Bărbatul mai vârstnic păru să încremenească, parcă încetând să şi respire, apoi se întoarse către ucenicul său.

— Voi face ceea ce trebuie, Obi-Wan. Există altă cale?

— Maestre, dacă ai fi respectat eticheta, acum ai fi putut fi membru al Consiliului. Meriţi să faci parte din Consiliu. Frustrarea lui Obi-Wan răbufni într-un acces scurt de mânie şi ochii lui îi căutară pe ai celuilalt: De data asta, nu vor fi de acord cu tine.

Qui-Gon îl studie un moment, apoi zâmbi.

— Mai ai încă multe de învăţat, tinere padawan.

Celălalt îşi înghiţi replica şi-şi feri privirea, gândindu-se că, fără doar şi poate, Qui-Gon avea dreptate, dar că, poate, de data aceea trebuia să asculte şi de sfatul său.

* * *

Anakin Skywalker stătea în faţa Consiliului Jedi, în acelaşi loc pe care Qui-Gon Jinn îl ocupase cu numai câteva ore mai devreme. La început fusese emoţionat, când Qui-Gon îl adusese în sală şi – l lăsase singur cu cei doisprezece membri ai Consiliului. Stând în cercul de mozaic, înconjurat de adunarea tăcută, pătruns de veneraţie şi nesigur în privinţa celor ce se aşteptau din partea sa, se simţea vulnerabil şi expus. Ochii cavalerilor Jedi păreau distanţi, dar el simţea că privirile lor nu treceau dincolo de el, ci îi cercetau interiorul.

Începură apoi să-l chestioneze, fără introduceri şi explicaţii, fără nici cea mai mică strădanie de a-l face să se simtă confortabil sau binevenit. Pe unii îi ştia după nume, căci Qui-Gon îi descrisese pe câţiva şi Anakin asocie rapid chipurile cu numele. Îi puseră o mulţime de întrebări, testându-i memoria şi cunoştinţele, căutându-i gânduri pe care el doar le bănuia. Ştiau de existenţa lui ca sclav. Ştiau despre trecutul pe Tatooine, despre mama şi prietenii lui, despre cursele de ataşe, despre Watto, despre toate faptele din trecutul şi din prezentul său.

Acum Mace Windu se uita la un ecran pe care băiatul nu-l putea vedea, iar Anakin numea imaginile ce fulgerau pe suprafaţa de cristale lichide. Imaginile îi apăreau în minte cu asemenea viteză, încât îi aminteau de înceţoşarea stranie în care se preschimbau deşertul şi munţii pe lângă care gonea într-o cursă de ataşe.

Bantha. Hiperpropulsie. Blaster cu protoni. (Imaginile îi vâjâiau prin minte, în chiar clipa în care le rostea numele.) Crucişător republican. Ceaşcă rodiană. Speeder hutt.

Ecranul se întunecă şi Mace ridică ochii spre băiat.

— Bine, bine, tinere, îl lăudă Yoda, cu chipul său zbârcit, şi-l fixă cu ochii săi somnoroşi. Ceva simţi?

— Frig, domnule, mărturisi Anakin.

— Frică ţie îţi este?

— Nu, domnule, clătină din cap băiatul.

— Nu ţi-e frică să-ţi pierzi viaţa? Îl întrebă negrul Mace Windu, aplecându-se puţin înainte.

— Nu cred, răspunse Anakin, apoi ezită.

Ceva nu suna bine în răspunsul lui. Yoda clipi şi urechile lui lungi se ciuliră în faţă.

— Să vedem prin tine noi putem, vorbi el încet.

— Nu-ţi ignora emoţiile, zise Mace Windu.

Bătrânul Ki-Adi-Mundi îşi mângâia barba.

— Gândurile tale sunt la mama ta.

Anakin simţi un nod în stomac şi-şi muşcă buza.

— Mi-e dor de ea.

Yoda schimbă priviri cu câţiva membri ai Consiliului.

— Frică s-o pierzi, cred. Anakin se îmbujoră.

— Ce importanţă are? Întrebă el. Ochii somnoroşi ai lui Yoda îl fixară.

— Multă. Către partea întunecată, frica duce. Către mânie şi ură. Către suferinţă.

— Nu mi-e frică! Se răsti iritat băiatul, nerăbdător să încheie discuţia şi să treacă mai departe.

Yoda nu păru să-l audă.

— Angajament profund, Jedi să aibă trebuie. Hotărâre serioasă. Multă frică în tine eu simt, tinere.

Anakin inspiră adânc şi expiră lent. Când vorbi, vocea îi redevenise calmă.

— Nu-mi este frică.

Yoda îl studie un moment.

— Atunci vom continua, spuse el şi examinarea se reluă.

18.

În una dintre camerele reginei, Jar Jar Binks din neamul gunganilor şi regina Amidala a nabooenilor stăteau împreună lângă o fereastră înaltă din podea până în tavan şi priveau turlele strălucitoare ale Coruscantului. Formau o pereche cel puţin ciudată – Amidala cu înfăţişare regală şi imperturbabilă, şi gunganul stângaci şi bâţâit. Îşi ţineau companie în tăcere, uitându-se cum apusul colora cerul în auriu strălucitor, reflectat ici-colo de suprafeţele netede de metal şi sticlă ale oraşului în explozii bruşte şi orbitoare de lumină.

Jar Jar, Anakin, regina şi cameristele reveniseră de la Senat cu câteva ore în urmă. Se întorseseră în primul rând pentru că se părea că nu mai aveau ce face pentru a schimba cursul evenimentelor privitoare la viitorul planetei Naboo. Senatorul Palpatine rămăsese să discute cu colegii săi despre alegerea noului Cancelar Suprem, iar Panaka fusese lăsat cu el la solicitarea reginei, pentru a-i aduce veşti. Deocamdată însă nu se întâmplase nimic. Anakin plecase de asemenea, luat de Qui-Gon la templul Jedi, unde urma să-i întâlnească pe membrii Consiliului, şi nimeni n-o văzuse pe Padme de ceva vreme.

Aşa că Jar Jar se învârtise prin reşedinţa lui Palpatine, ca un kaadu fără cămin, până ce Amidalei i se făcuse milă de el şi-l invitase la ea. Revenind de la Senat, regina intrase în meditaţie solitară, după care se schimbase într-o ţinută mai puţin impunătoare, o rochie neagră cu tiv auriu, ce-i scotea în evidenţă statura micuţă şi subţire pe care o avea în realitate. Purta o coroană în formă de semilună răsturnată, cu un medalion din aur, dar chiar şi aşa era cu câţiva centimetri mai scundă decât gunganul.

Părea evident îndurerată, cu ochii atât de trişti şi de distanţi, încât Jar Jar simţea nevoia să-i aline durerea.

Dacă ar fi fost Annie sau Padme, poate că s-ar fi apropiat de ea şi ar fi mângâiat-o pe cap, dar nu-şi putea permite aşa ceva cu o regină. Nu se vedeau gărzi, însă Eirtae şi Rabe, în mantiile lor stacojii cu glugi, stăteau lângă uşă, mereu alerte, şi era sigur că prin apropiere se aflau şi gărzile. Jar Jar era neatent la multe lucruri, pe altele le uita, şi în general manifesta tendinţa de a se bucura de viaţă fără să-şi facă griji, dar în nici un caz nu s-ar fi putut spune despre el că era prost.

În cele din urmă, nu mai putu răbda. Se foi şi tuşi uşor, pentru a atrage atenţia reginei. Aceasta îşi întoarse spre el faţa inexpresivă, machiată în alb, cu câte un punct roşu pe fiecare obraz şi o dungă roşie verticală pe buza inferioară de păpuşă.

— Eusa mir uneori de ce dzeii au inventat durerea, spuse gunganul căutând să-şi arate simpatia.

Privirea rece a Amidalei rămase fixă şi clară.

— Pentru a ne motiva, cred.

— Crezi că poporul tusa aresa moară? Întrebă el mestecând cuvântul acela amar, de parcă i-ar fi putut simţi gustul.

Regina căzu pe gânduri, apoi clătină încet din cap.

— Nu ştiu, Jar Jar.

— Gunganii făcuţi ssi eisa pilaf, nusa?

— Sper că nu.

Jar Jar se îndreptă şi în ochii lui se oglindi o mândrie sălbatică.

— Gunganii nusa mor fără luptă. Noisa războinici! Noisa mare armată avem!

— O armată? Repetă ea cu o urmă de surpriză în vocea blândă.

— Armată mare! Gungani mulţi de pessste tot. De aceea, noisa probleme nusa cu fiinţe mlassstină. Prea mulţi gungani. Noisa sscuturi de energie. Nimic nusa trece. Noisa bombe, prassstii ssi aruncăm. Gungani

niciodată predat mecanisssi ssau altcineva!

Făcu o pauză şi strânse din umeri stânjenit.

— Poate nabooeni de aceea nusa plăcut la noisa.

Regina îl studie acum mai atentă, privirea ei detaşată fiind înlocuită cu una de preocupare, ca şi cum un gând neaşteptat i-ar fi trecut prin minte. Gunganului i se păru că tocmai se pregătea să-i vorbească despre acel gând, când senatorul Palpatine şi Panaka intrară grăbiţi pe uşă.

— Înălţimea Voastră, o salută căpitanul, abia reuşind să-şi stăpânească emoţia şi amândoi bărbaţii se închinară scurt. Senatorul Palpatine a fost nominalizat pentru a-i succede lui Valorum în funcţia de Cancelar Suprem!

Palpatine zâmbi reţinut şi deferent, iar când vorbi îşi modulă cu grijă tonurile.

— Cu siguranţă o surpriză, dar una plăcută. Vă promit, Maiestatea Voastră, că, dacă voi fi ales, voi restaura democraţia în Republică.

Voi pune capăt corupţiei care a infestat Senatul. Federaţia Comercială îşi va pierde influenţa asupra birocraţilor, iar poporul nostru va fi eliberat de sub tirania acestei invazii ilegale şi oneroase...

— Cine a mai fost nominalizat? Întrebă brusc Amidala, tăindu-i vorba.

— Bail Antilles de Alderaan şi Aks Moe de Malastare, spuse Panaka, evitând privirea lui Palpatine.

Senatorul îşi reveni rapid de pe urma întreruperii neaşteptate.

— Maiestatea Voastră, sunt încrezător că situaţia noastră va genera un sprijin puternic pentru noi mâine, când are loc votarea. Făcu o pauză plină de înţeles. Voi deveni Cancelar, vă promit.

Regina nu păru impresionată. Trecu pe lângă Jar Jar, se opri lângă fereastră şi se uită către luminile oraşului, care începuseră să strălucească mai puternic o dată cu

apusul.

— Senatorule, mi-e teamă că până când vei ajunge să-i controlezi pe birocraţi, nu va mai rămâne nimic din oraşele, din poporul sau din modul nostru de viaţă.

— Vă înţeleg îngrijorarea, Maiestatea Voastră, păru surprins Palpatine. Din nefericire, Federaţia ne-a ocupat planeta. Va fi aproape imposibil s-o alungăm imediat.

— Poate că aşa este, rosti Amidala, întorcându-se de la fereastră şi privindu-l în faţă cu ochi aprinşi de mânie şi de hotărâre. Deoarece Senatul trece printr-o fază de tranziţie, nu mai am ce căuta aici.

Se apropie de el şi de Panaka.

— Senatorule, aceasta este arena dumitale. Eu trebuie să mă întorc în arena mea. Am decis să revin pe Naboo. Locul meu este lângă poporul meu.

— Să reveniţi pe Naboo?! Spuse Palpatine cu uimirea citindu-se limpede pe faţa lui palidă. Maiestatea Voastră, fiţi realistă! Veţi fi în mare pericol! Vă vor sili să semnaţi tratatul!

Regina era calmă şi fermă.

— Nu voi semna nici un tratat. Soarta mea nu va fi alta decât cea a poporului meu. Căpitane! Se întoarse către Panaka.

— Da, Înălţimea Voastră?

— Pregăteşte-mi nava!

Palpatine înaintă repede, tăindu-i calea.

— Vă rog, Maiestatea Voastră! Rămâneţi aici, unde sunteţi în siguranţă.

Vocea Amidalei era tăioasă ca o lamă.

— Nici un loc nu este sigur, dacă Senatul nu condamnă această invazie. Îmi este clar acum că Republica nu mai funcţionează. Dacă vei câştiga aceste alegeri, senatorule, ştiu că vei face tot ce-ţi stă în putinţă pentru a opri Federaţia. Mă voi ruga să găseşti o cale de a readuce Republicii sănătatea şi compasiunea.

Trecu apoi pe lângă el cu o mişcare lină şi ieşi, urmată îndeaproape de cameriste şi de Panaka. Jar Jar porni imediat după ei, lipăind cât mai discret posibil, aruncându-i lui Palpatine doar o privire în treacăt.

Fu surprins să observe urma unui zâmbet pe chipul şiret al senatorului.

* * *

În templul Jedi, Qui-Gon, Obi-Wan şi Anakin se aflau în faţa Consiliului. Stând în centrul platformei rezervate celor audiaţi, priveau semicercul de fotolii în care erau aşezaţi membrii Consiliului şi le aşteptau decizia. Lumina venită de afară pălise; se lăsase amurgul şi noaptea începuse să coboare încet deasupra oraşului.

— Am terminat, noi, examinarea băiatului, vorbi Yoda cu vocea lui guturală şi şoptită. (Pleoapele îi coborâseră peste ochii somnoroşi şi urechile se ciuliseră spre înainte.) Dreptate ai avut, Qui-Gon.

Mace Windu dădu din cap, întărindu-i spusele, dar nici o expresie nu se putu citi pe faţa lui neagră şi netedă.

— Celulele lui conţin o concentraţie, foarte mare de midicloriane.

— Forţa este puternică în el, conveni Ki-Adi-Mundi. Qui-Gon simţi un val de satisfacţie auzind aceste cuvinte, ca o răsplată pentru insistenţa de care dăduse dovadă în eliberarea băiatului de pe Tatooine şi aducerea lui aici.

— Atunci va fi instruit, declară el triumfător.

Urmă o tăcere stânjenită şi membrii Consiliului se priviră între ei.

— Nu, spuse Mace Windu încet, nu va fi instruit.

Chipul lui Anakin se boţi şi ochii i se umplură de lacrimi când se uită spre Qui-Gon.

— Nu? Repetă maestrul Jedi neîncrezător, aproape

şocat şi rămas fără replică.

Încercă să ignore expresia de pe faţa lui Obi-Wan, care spunea parcă ţi-am zis eu. Mace Windu clătină din cap şi ochii săi negri rămaseră fermi.

— Este prea vârstnic. Deja există prea multă mânie în el. Qui-Gon se înfuriase, dar se stăpâni. Decizia nu avea nici un sens. Nu trebuia să fie lăsată aşa.

— El este Alesul, insistă vehement. Trebuie să vedeţi asta! Yoda înclină contemplativ pe un umăr capul rotund.

— Înnegurat viitorul băiatului este. De copilăria lui mascat. Qui-Gon cercetă feţele celorlalţi membri ai Consiliului, dar nu găsi ajutor. Se îndreptă şi încuviinţă din cap, în semn că le acceptă decizia.

— Foarte bine. Atunci îl voi instrui eu. Îl iau pe Anakin Skywalker ca ucenicul meu padawan.

Cu coada ochiului îl văzu pe Obi-Wan încremenind de uimire. Zări de asemenea şi licărul de speranţă care trecu peste faţa lui Anakin. Nu răspunse nici unuia, păstrându-şi privirea aţintită asupra Consiliului.

— Ucenic ai deja, Qui-Gon, îi aminti tăios Yoda. Imposibil, al doilea.

— Îţi interzicem, spuse Mace Windu înnegurat.

— Obi-Wan este gata, declară Qui-Gon.

— Da! Declară protejatul lui înfierbântat, încercând fără succes să-şi ascundă surpriza şi dezamăgirea în faţa deciziei neaşteptate a mentorului său. Sunt gata să fiu examinat!

Ochii somnoroşi ai lui Yoda se întoarseră spre el.

— Aşa repede “gata” tu eşti? Despre “gata” ce ştii?

Qui-Gon şi Obi-Wan schimbară iute câteva priviri sfredelitoare şi măsura antagonismului lor nou creat deveni palpabilă. Prăpastia dintre ei se lărgea atât de repede, încât nu mai putea fi trecută cu vederea.

Qui-Gon inspiră adânc şi se întoarse spre Consiliu.

— Obi-Wan este încăpăţânat şi mai are încă multe de învăţat despre Forţa Vie, dar este capabil. Puţine va mai învăţa de la mine.

Yoda îşi clătină faţa zbârcită.

— Consiliul decide pregătit cine este, Qui-Gon. De învăţat el mai are.

— Nu avem timp pentru asta acum, declară Mace Windu, punând capăt discuţiilor. Mâine, Senatul va vota un nou Cancelar Suprem. Am aflat că regina Amidala se întoarce acasă, ceea ce va mări presiunea asupra Federaţiei şi ar putea extinde conflictul. Cei responsabili vor reacţiona rapid la aceste evenimente.

— Scoşi din ascunzătoare, atacatorii vor fi, şopti Yoda.

— Evenimentele evoluează prea rapid pentru asemenea distrageri, adăugă Ki-Adi-Mundi.

Mace Windu se uită iute către ceilalţi membri ai Consiliului, apoi se întoarse spre Qui-Gon.

— Însoţeşte regina pe Naboo şi descoperă identitatea celui care te-a atacat, fie el Sith, fie altceva. Aceasta este cheia pentru dezlegarea misterului.

Yoda încuviinţă încet din cap, cu un gest care nu admitea nici un alt argument.

— Decisă mai târziu, soarta tânărului Skywalker va fi.

Qui-Gon inspiră din nou adânc, plin de frustrare şi dezamăgire pentru turnura neaşteptată a evenimentelor. Anakin n-avea să fie instruit, chiar dacă se oferise să-l ia pe băiat ca propriul său padawan. Mai rău, îl ofensase pe Obi-Wan, poate fără intenţie, dar oricum îl jignise profund. Ruptura dintre ei nu era definitivă, totuşi va fi nevoie de timp pentru ca mândria tânărului să se vindece – timp de care ei nu dispuneau.

Se plecă, în semn că accepta decizia Consiliului.

— Eu l-am adus pe Anakin aici. Trebuie să rămână în

grija mea. Nu are unde să se ducă.

— Este în grija ta, încuviinţă Mace Windu, nu te contrazicem.

— Dar instruit, nu! Îl admonestă brusc Yoda. Cu tine ia-l, dar instruit, nu!

Cuvintele dureau, iar forţa din spatele lor nu putea fi confundată. Qui-Gon se crispă la interior, totuşi nu replică.

— Protejeaz-o pe regină, adăugă Mace Windu, dar dacă se ajunge la război nu interveni, înainte de a avea aprobarea Senatului.

Urmă o tăcere lungă şi membrii Consiliului rămaseră privindu-l grav pe Qui-Gon. Bărbatul încercă să spună ceva, să aducă alte argumente. Afară, ultima sclipire a amurgului fu înghiţită de beznă, iar luminile oraşului începură să clipească, ca nişte ochi care supravegheau.

— Forţa fie cu tine, spuse în cele din urmă Yoda, anunţându-i că audienţa se terminase.

* * *

Întrucât aflaseră despre plecarea iminentă a reginei spre Naboo, cei doi Jedi şi băiatul se duseră direct la platforma de aterizare, unde era andocat transportorul regal şi aşteptară sosirea Amidalei. Pe toată durata drumului cu naveta, între Jedi domnise o tăcere încordată, iar băiatul simţise o stânjeneală pe care n-o putuse alunga. În majoritatea timpului, stătuse cu capul plecat, dorindu-şi să găsească o modalitate prin care să-i oprească pe Qui-Gon şi Obi-Wan să mai fie supăraţi între ei.

Când coborâră din navetă, R2-D2 se agita deja de colo-colo. Micuţul droid îl întâmpină pe Anakin cu bip-uri de bucurie, apoi se apropie de marginea rampei pentru a urmări traficul. Când făcu asta, se aplecă prea mult şi se

rostogoli peste margine. Anakin simţi că i se taie răsuflarea, dar după numai o secundă astromecul reapăru, adus pe rampă de propriile sale jeturi propulsoare. La auzul ciripiturilor şi fluierăturilor lui, băiatul zâmbi fără să vrea.

În capătul rampei de îmbarcare, Qui-Gon şi Obi-Wan erau prinşi într-o discuţie aprinsă. Vântul şfichiuia printre canioanele formate de blocurile-turn ale oraşului, ascunzându-le cuvintele de urechile băiatului. Anakin se apropie precaut, ca să-i poată auzi.

— Nu-i o lipsă de respect, maestre! Spunea Obi-Wan vehement. Este adevărul!

— Poate din punctul tău de vedere, replică Qui-Gon, cu faţa împietrită şi plină de mânie.

Vocea tânărului coborî mai mult.

— Băiatul este periculos. Toţi simt asta. De ce n-o simţi şi tu?

— Soarta lui este nesigură, dar el nu-i periculos, îl corectă Qui-Gon. Consiliul va decide asupra viitorului lui Anakin şi asta ar trebui să fie suficient pentru tine. Se întoarse, punând capăt discuţiei: Acum, îmbarcarea!

Obi-Wan se îndepărtă şi sui în transportor, urmat de R2-D2, care continua să fluiere fericit. Qui-Gon se întoarse spre băiat şi acesta se apropie de el.

— Maestre Qui-Gon, vorbi stingherit Anakin simţindu-se nesigur şi vinovat în privinţa celor întâmplate, nu vreau să fiu o problemă.

Qui-Gon puse mâna, liniştitor, pe umărul lui.

— Nu vei fi, Annie. Aruncă o privire către navă, apoi îngenunche în faţa băiatului. N-am voie să te instruiesc, aşa că vreau să fii atent la mine şi să nu uiţi nimic din ceea ce vezi. Şi ţine minte-concentrarea îţi determină realitatea.

Făcu o pauză, cu ochii aţintiţi asupra lui Anakin.

— Stai aproape de mine şi vei fi în siguranţă.

— Bine, dar pot să te întreb ceva?

Maestrul Jedi dădu afirmativ din cap.

— Ce sunt midiclorianele?

Vântul răvăşi părul lung al lui Qui-Gon, suflându-i câteva şuviţe pe faţă.

— Midiclorianele sunt forme de viaţă microscopice care se găsesc în celulele tuturor fiinţelor vii şi care comunică direct cu Forţa.

— Trăiesc în mine?

— În celulele tale. Suntem simbionţi cu midiclorianele.

— Simbi... cum?

— Simbionţii sunt forme de viaţă care trăiesc împreună, în avantajul reciproc. Fără midicloriane, viaţa n-ar putea exista şi n-am şti nimic despre Forţă. Midiclorianele noastre ne vorbesc întruna, Annie, comunicându-ne voinţa Forţei.

— Chiar aşa?

Qui-Gon ridică o sprânceană.

— Când vei învăţa să-ţi astâmperi mintea, le vei auzi vorbindu-ţi.

Anakin se gândi un moment, apoi se încruntă.

— Nu-nţeleg.

Qui-Gon zâmbi, iar ochii lui erau calzi şi în acelaşi timp secretoşi.

— Cu trecerea timpului şi cu instruire, vei înţelege, Annie.

Două navete coborâră pe platforma de andocare şi din ele coborâră Amidala, cameristele, Panaka şi o escortă formată din ofiţeri şi gărzi. Ultimul care coborî din a doua navetă fu Jar Jar Binks. Regina purta o mantie de călătorie din catifea purpurie, care îi învăluia corpul în falduri moi şi un capişon tivit cu aur ce-i încadra faţa albă şi frumoasă ca o camee.

Qui-Gon se ridică şi rămase lângă Anakin, când

regina şi cameristele se apropiară.

— Înălţimea Voastră, înclină el respectuos din cap, ne va face plăcere să continuăm să vă protejăm.

— Ajutorul vostru este binevenit, încuviinţă Amidala. Senatorul Palpatine se teme că Federaţia doreşte să mă ucidă.

— Vă promit că nu vom îngădui să se întâmple una ca asta, declară solemn maestrul Jedi.

Regina se întoarse şi împreună cu cameristele îi urmară pe Panaka şi gărzile nabooene în transportor.

Jar Jar se repezi şi-l îmbrăţişă afectuos pe Anakin.

— Noisa mergem acasssă! Exclamă el zâmbind larg, iar Anakin îl strânse în braţe la rândul lui.

Peste câteva clipe, toţi erau la bord, iar nava decolă şi se îndepărtă, lăsând Coruscantul în urmă.

* * *

În capitala nabooeană Theed se lăsase noaptea şi străzile erau pustii şi liniştite, cu excepţia patrulelor droizilor de luptă şi a rafalelor de vânt. În sala tronului, Gunray şi Haako stăteau în poziţie de drepţi înaintea hologramei lui Darth Sidious, care umplea complet un capăt al încăperii, ridicându-se ameninţătoare în faţa lor.

— Regina se îndreaptă spre voi, spuse încet lordul Sith înveşmântat în mantie neagră. Când ajunge, siliţi-o să semneze tratatul.

Urmă o tăcere scurtă, răstimp în care neimoidienii schimbară priviri îngrijorate.

— Da, lordul meu, confirmă şovăitor Gunray.

— Vicerege, planeta este sigură?

Silueta întunecată din hologramă pâlpâi, mişcându-se.

— Da, lordul meu. Gunray se simţi mai în largul său. Am eliminat ultimele focare de rezistenţă ale unor forme

primitive de viaţă. Deţinem acum controlul deplin.

Interlocutorul fără chip aprobă din cap.

— Bine. Voi avea grijă ca în Senat lucrurile să rămână aşa cum sunt acum. Ţi-l trimit pe Darth Maul. El se va ocupa de Jedi.

— Da, lordul meu.

Cuvintele sunau ca o litanie. Holograma lui Darth Sidious dispăru. Neimoidienii rămaseră pe locurile lor, încremeniţi.

— Un Sith aici, cu noi? Şopti neîncrezător Haako, dar de data aceasta Gunray nu mai găsi nimic să-i răspundă.

19.

La bordul transportorului regal, care ieşea din hiperspaţiu şi se apropia de sistemul stelar Naboo, Qui-Gon se opri să-l privească pe Anakin, în drum spre întâlnirea cu regina Amidala, la care fusese convocat.

Băiatul stătea la consola de pilotaj a navei, lângă Ric. Aplecat deasupra comenzilor, nabooeanul i le arăta pe toate, pe rând, şi le explica funcţionarea. Anakin asimila informaţiile cu o rapiditate uimitoare, cu fruntea încruntată şi privirea intensă, pe deplin concentrat.

— Ăsta? Arătă el un buton.

— Stabilizatorul prova, răspunse Ric şi aşteptă următoarea întrebare.

— Iar astea comandă înclinarea? Făcu Anakin, arătând manetele de sub mâna dreaptă a pilotului.

Faţa ridată a lui Ric se lărgi într-un zâmbet.

— Prinzi destul de repede.

“Mai repede ca oricare altul”, gândi Qui-Gon. De aceea, Anakin era atât de special. Asta constituia o dovadă a numărului mare de midicloriane şi încă o indicaţie precum că el ar fi fost Alesul.

Maestrul Jedi suspină. De ce oare Consiliul nu accepta evidenţa? De ce îi era teamă să-şi încerce norocul cu băiatul, când semnele erau atât de clare?

Se simţea din nou frustrat. Înţelesese raţionamentul Consiliului. Vârsta lui Anakin constituia un dezavantaj clar, totuşi nu-i compromitea şansele. De fapt, pe membrii Consiliului nu-i îngrijorase vârsta băiatului, ci conflictul pe care-l simţiseră în el. Anakin se lupta cu originea lui, cu despărţirea de mamă, de prieteni şi de cămin. În special, ducea lipsa mamei. Era suficient de matur ca să înţeleagă ce se putea întâmpla, iar nesiguranţa lucra în interiorul lui ca un animal prins în cursă care încearcă să se elibereze. Membrii Consiliului ştiau că nesiguranţa aceea putea fi îmblânzită numai din interior. Ei considerau că Anakin era prea vârstnic pentru aşa ceva, iar gândirea şi convingerile lui erau deja atât de înrădăcinate, încât nu mai puteau fi remodelate cu succes. Băiatul era vulnerabil faţă de conflictul său interior, şi partea întunecată putea să profite.

Din uşa cabinei de comandă, Qui-Gon clătină din cap, uitându-se la Anakin. Era adevărat, existau riscuri în acceptarea lui ca ucenic, însă puţine lucruri importante se realizau fără riscuri. Ordinul Jedi fusese fondat pe baza aderării stricte la procedurile convenite pentru creşterea şi instruirea tinerilor, dar pentru toate regulile, chiar şi pentru aceea, existau excepţii. Consiliul Jedi refuzase să ia măcar în considerare faptul că era un caz în care se putea face o excepţie, şi refuzul i se părea intolerabil.

Qui-Gon ştia însă că trebuia să-şi păstreze credinţa. Decizia de a nu-l instrui pe Anakin va fi reanalizată la întoarcerea lor şi va fi schimbată. Dacă membrii Consiliului nu vor dori de bună voie să aprobe instruirea băiatului, atunci va depinde de Qui-Gon să găsească o modalitate pentru asta.

Se întoarse şi se îndepărtă de cabină, coborând la nivelul următor, către apartamentul reginei. Când ajunse, celelalte persoane convocate de Amidala erau deja prezente. Obi-Wan îl salută scurt şi neutru din cap, de lângă Panaka, care părea foarte încruntat. Jar Jar se lipise de unul dintre pereţi, încercând parcă să dispară în el. Amidala stătea pe tronul ei de pe podium, flancată de Rabe şi Eirtae. Faţa fardată în alb era liniştită şi privirea rece, însă în cuvintele pe care le rosti se simţeau flăcări.

— Când vom asoliza pe Naboo, spuse ea maestrului Jedi după ce acesta se înclinase şi se oprise lângă Panaka, dorinţa mea este să acţionăm imediat împotriva invaziei. Poporul meu a suferit prea mult.

Panaka clocotea şi faţa lui smeadă era încordată de mânie.

— Când vom asoliza, înălţimea Voastră, Federaţia Comercială vă va aresta şi vă va sili să semnaţi tratatul!

— Sunt de acord cu Panaka, încuviinţă Qui-Gon gânditor şi curios să afle până la capăt planurile reginei. Nu ştiu ce speraţi să realizaţi prin asta.

Amidala părea cioplită din piatră.

— Nabooenii vor lua înapoi ceea ce le aparţine.

— Dar suntem numai doisprezece! Izbucni Panaka, fără să se poată stăpâni. Înălţimea Voastră, nu avem o armată!

Ochii reginei se întoarseră spre Qui-Gon.

— Jedi nu pot lupta în război, înălţimea Voastră, spuse acesta. Noi putem doar să vă apărăm.

Amidala îşi desprinse privirea de la ei şi o îndreptă spre Jar Jar. Gunganul îşi examina degetele de la picioare.

— Jar Jar Binks! Strigă ea.

Luat evident prin surprindere, gunganul tresări.

— Eu, înălţimea Voastră?

— Da, spuse Amidala de Naboo. Am nevoie de

ajutorul tău.

* * *

În adâncurile mlaştinilor de pe Naboo, pe malul lacului care adăpostea capitala gunganilor, Otoh Gunga, fugarii din transportorul regal se strânseseră la marginea apei, aşteptând întoarcerea lui Jar Jar Binks. Amidala şi cameristele ei, cavalerii Jedi, Panaka, Anakin, R2-D2, Ric şi alţi câţiva piloţi, precum şi o mână de gărzi nabooene aşteptau neliniştiţi în pâclele tăcute. Se putea spune că nimeni în afara reginei nu ştia ce încerca ea să facă. Celor care o întrebaseră le spusese doar că voia să intre în contact cu poporul gungan şi că Jar Jar va fi emisarul ei. Insistase să coboare în mlaştină, deşi atât cei doi Jedi, cât şi Panaka o sfătuiseră contrariul.

Un singur cuirasat orbita în jurul planetei – tot ce mai rămăsese din blocada Federaţiei Comerciale. În interiorul toroidului navei se afla centrul de comandă care controla armata de ocupaţie droidă. Când Panaka se mirase de absenţa celorlalte nave, Qui-Gon observase glacial că o blocadă nu mai este necesară, atunci când controlezi portul.

Alături de R2-D2, dar departe de ceilalţi, Anakin studia grupul pe furiş. Jar Jar plecase de mult timp şi toţi cei prezenţi, cu excepţia reginei, începuseră să se neliniştească. În veşmintele ei moi, Amidala stătea tăcută şi implacabilă între cameriste. Padme, Eirtae şi Rabe îşi schimbaseră mantiile cu glugi stacojii într-o ţinută mult mai funcţională, pantaloni, tunici, cizme şi pelerine până în talie, cu blastere prinse la brâu. Băiatul n-o văzuse niciodată pe Padme îmbrăcată astfel şi se trezi întrebându-se dacă era o luptătoare bună.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că se gândeşte la ea, Padme se despărţi de celelalte şi veni spre băiat.

— Cum te simţi, Annie? Îl întrebă încetişor, privindu-l cu ochi blânzi.

— Bine, ridică el din umeri. Ţi-am dus dorul.

— Mă bucur să te văd din nou. Îmi pare rău că n-am mai avut ocazia să vorbim, dar am fost foarte ocupată.

De când plecaseră de pe Tatooine, abia dacă mai apucaseră să schimbe câteva cuvinte şi Anakin nici măcar n-o mai văzuse după decolarea de pe Coruscant. Suferise, dar păstrase asta pentru sine.

— Eu n-am... eu..., se bâlbâi băiatul, privindu-şi cizmele. Au decis să nu mă facă Jedi.

Îi povesti apoi totul, detaliind evenimentele legate de apariţia sa în faţa Consiliului Jedi. Padme îl ascultă atentă, după care îi atinse obrazul cu degete reci.

— Se pot răzgândi, Annie. Nu renunţa la speranţă. Se apleacă spre el: Am ceva să-ţi spun. Regina a luat o decizie dureroasă şi dificilă... o decizie care va schimba totul pentru nabooeni. Suntem un popor paşnic şi nu credem în războaie. Dar uneori nu ai de ales. Te adaptezi, sau mori. Regina a înţeles asta. A decis să adopte o poziţie agresivă faţă de armata Federaţiei Comerciale. Nabooenii vor lupta pentru a-şi redobândi libertatea.

— Va fi război? Întrebă el repede, încercând fără succes să-şi ascundă emoţia.

Fata încuviinţă din cap.

— Mă tem că da.

— O să lupţi şi tu?

— Annie, zâmbi ea trist, nu am de ales.

* * *

Qui-Gon şi Obi-Wan stăteau unul lângă altul, ceva mai departe. Cei doi Jedi încă nu-şi vorbeau, decât foarte rar. Cuvintele lor în decursul călătoriei de pe Coruscant

fuseseră adresate aproape în exclusivitate altora. Orgoliul lui Obi-Wan, rănit de solicitarea lui Qui-Gon de a-l instrui pe Anakin, încă nu se vindecase. După îmbarcarea în nava regală, băiatul încercase de mai multe ori să intre în vorbă cu el doar pentru a-i spune că-i părea rău pentru cele întâmplate, dar de fiecare dată tânărul Jedi îi tăiase vorba.

Acum însă Obi-Wan începuse să se simtă stânjenit. Fusese prea mult timp apropiat de Qui-Gon, pentru a lăsa ca o neînţelegere de moment să pună capăt prieteniei de douăzeci de ani. Qui-Gon îi era ca un tată, singurul tată pe care-l cunoştea. Era supărat că maestrul Jedi vroia să se despartă atât de brusc de el în favoarea băiatului, dar în acelaşi timp cunoştea profunzimea pasiunii lui Qui-Gon, atunci când credea în ceva. Dorinţa ca Anakin să devină Jedi devenise o cauză pentru care Qui-Gon se bătea aşa cum Obi-Wan nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Şi nu făcuse asta pentru a-şi ofensa protejatul, ci pentru că într-adevăr credea în destinul băiatului.

Obi-Wan înţelesese. Cine putea să ştie adevărul? Poate că Qui-Gon avea dreptate de data aceasta. Poate că instruirea lui Anakin Skywalker era o cauză pentru care merita să lupţi.

— M-am tot gândit, vorbi brusc Qui-Gon, păstrându-şi vocea joasă, şi privindu-i pe ceilalţi. Călcăm pe un teren nesigur. Dacă regina intenţionează să pornească un război, nu ne putem implica. Nu ne putem implica nici măcar în eforturile ei de a-i convinge pe gungani să se alăture nabooenilor împotriva Federaţiei, dacă asta a intenţionat atunci când a venit aici. Cavalerii Jedi nu au voie să ia partea cuiva.

— Dar avem autoritatea s-o protejăm pe regină, sublinie Obi-Wan.

Qui-Gon îşi întoarse privirea spre el.

— Păşim aşadar pe o gheaţă foarte subţire.

— Maestre, spuse Obi-Wan deschis, m-am comportat urât pe Coruscant şi mă ruşinez. Nu am avut intenţia să fiu lipsit de respect. Nu vreau să fiu o problemă în privinţa băiatului.

— Nici n-ai fost, surâse uşor celălalt. Ai fost onest cu mine şi onestitatea nu greşeşte niciodată. Nu am minţit când am spus Consiliului că eşti pregătit. Eşti cu adevărat pregătit. Te-am învăţat tot ce ştiam. Vei fi un mare cavaler Jedi, tânărul meu padawan. Voi fi mândru de tine.

Îşi strânseră mâinile impulsiv şi, în aceeaşi clipă, prăpastia care se căscase între ei dispăru.

* * *

Peste câteva minute, o siluetă întunecată ieşi plescăind la suprafaţa apei şi Jar Jar se căţără pe mal, scuturându-şi apa pe cei strânşi în jurul său. Clătină din cap îngrijorat, cu picăturile scurgându-se de pe urechile lungi şi din ciocul de raţă.

— Nu essste nimeni! Plecat toţi! Ridică el din sprâncene. Luptă fossst. Mecanisssi, poate. Multe bombe. Otoh Gunga gol. Toţi gunganii plecaţi. Toţi.

— Crezi că au fost internaţi în lagăre? Întrebă repede Panaka.

— Mai probabil au fost ucişi, spuse Obi-Wan dezgustat.

Jar Jar scutură din cap.

— Eusa nusa cred asssta. Gunganii dessstepţi. Când problemă, eisa merg la locul ssfânt. Mecanisssi nusa găsssesc acolo.

Qui-Gon făcu un pas înainte.

— Un loc sfânt? Repetă el. Ne poţi duce acolo, Jar Jar?

Gunganul oftă adânc, ca şi cum ar fi spus “Iar o luăm de la capăt”, şi le făcu semn să-l urmeze.

Merseră mult timp prin mlaştină, mai întâi ocolind lacul, apoi afundându-se într-o pădure de arbori masivi şi ierburi înalte, urmând o potecă aflată imediat sub suprafaţa apei, care făcea legătura între mai multe moviliţe. Undeva în depărtare, PAM-urile Federaţiei Comerciale zumzăiau şi ţiuiau în căutarea fugarilor din transportorul care fusese descoperit. Jar Jar privi temător spre locul de unde venea zgomotul, continuându-şi însă drumul prin mlaştină, fără să încetinească.

În cele din urmă, ajunseră într-un luminiş de ierburi şi arbori cu rădăcini atât de groase şi încâlcite, încât formau un baraj aparent impenetrabil. Jar Jar se opri, adulmecă gânditor aerul, apoi încuviinţă.

— Assscultaţi!

Înălţă capul şi scoase din cioc un ciripit straniu, care răsună lugubru în tăcerea din jur. Toţi aşteptară, scotocind cu ochii prin întunericul ceţos.

Brusc, din pâcle apărură căpitanul Tarpals şi o patrulă de gungani călări pe kaadu, înarmaţi cu electropoli şi suliţe energetice.

— Ssalut, căpitan Tarpalss, vorbi Jar Jar bucuros.

— Binks! Exclamă gunganul neîncrezător. Nusa din nou!

— Noisa venit văzut Boss, ridică din umeri nonşalant Jar Jar.

Tarpals dădu ochii peste cap.

— Încurcat-o tu acum. Binks. Încurcat-o toţi, poate.

Grupul fu înconjurat din toate părţile şi escortat de gunganii călări. Tarpals îi conduse şi mai adânc în mlaştină. Coroanele copacilor se îndesiră atât de mult, încât soarele şi cerul dispărură aproape complet, începură să apară fragmente de statui, faţade de piatră năruite şi socluri fărâmiţate, pe jumătate afundate în

smârcuri. Lianele îşi croiseră drum printre rămăşiţe, coborând de pe ramurile care se împletiseră şi formau imense pânze de păianjen vegetale.

Trecând printr-un lăstăriş de ierburi înalte, ajunseră într-un luminiş plin cu refugiaţi gungani – bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, adunaţi pe o ridicătură largă şi având înjur bunurile pe care le putuseră salva. Tarpals îi conduse pe nou-veniţi pe lângă refugiaţi, spre ruinele unui fost templu pe care mlaştina le înghiţise treptat. Doar platformele şi scările rămăseseră intacte, coloanele şi plafoanele prăbuşindu-se deja de mult. Capetele şi membrele masive ale statuilor din piatră ieşeau din apă – degete care strângeau arme şi ochi ce priveau în spaţiu fără să vadă.

Din capătul opus al ruinelor, Boss Nass apăru greoi din umbre, însoţit de câţiva membri ai Consiliului gungan, şi se opri pe un cap de piatră acoperit parţial de smârc. Amidala şi alaiul ei parcurseră o reţea de poteci şi insuliţe, oprindu-se la o distanţă de unde puteau comunica prin strigăte.

— Jar Jar Binks, tusa de ce întorss? Mârâi furios Boss Nass. Tusa trebuia duci sstrăini şi nusa întorci! Tu caca acum. Îşi roti capul cărnos. Tusa aduss cine loc ssfânt gungan?

Regina păşi imediat înainte, ridicându-şi faţa albă.

— Sunt Amidala, regina nabooenilor.

— Nabooeni! Tună Boss Nass. Noisa nusa place nabooeni! Voisa aduss mecanisssi. Eisa alungat cassse noisa! Noisa fugim! Ridică braţul masiv şi o arătă pe regină: Voisa toţi bombe. Voisa toţi muriţi, poate.

Anakin observă că fuseseră complet înconjuraţi de gungani; unii călări pe kaadu, alţii pe jos, dar toţi înarmaţi cu electropoli, suliţele energetice, şi un fel de dispozitive de aruncare. Panaka şi gărzile nabooene priveau nervoşi înjur, cu mâinile apropiindu-se de

blastere. Cei doi Jedi le flancau pe regină şi pe cameriste, dar braţele lor rămăseseră liniştite pe lângă corp.

— Dorim o alianţă cu voi, încercă Amidala din nou.

— Noisa nusa nimic cu nabooeni! Urlă Boss Nass mâniat.

Dintr-o dată, Padme se desprinse de ceilalţi şi păşi în faţa reginei.

— Te-ai descurcat bine, Sabe, dar acum a sosit rândul meu, spuse ea încet şi se întoarse cu faţa spre Boss Nass.

— Asssta cine? Întrebă conducătorul gungan.

Lângă Anakin, R2-D2 emise un bip încetişor de recunoaştere. Droidul înţelesese primul. Padme îşi îndreptă spinarea.

— Eu sunt regina Amidala, anunţă cu voce puternică şi clară. Sabe, bodyguardul meu loial, îmi serveşte uneori ca sosie. Îmi pare rău pentru că v-am amăgit dar, în condiţiile date, sunt sigur că veţi înţelege.

Se întoarse către Jedi, privindu-l o clipă şi pe Anakin.

— Domnilor, îmi cer iertare că v-am indus în eroare.

Reveni apoi iute spre Boss Nass, care se încrunta suspicios, neînţelegând în mod evident ce se întâmplă.

— Deşi popoarele noastre nu s-au înţeles mereu, continuă ea îndulcindu-şi vocea, am trăit întotdeauna în pace. Până acum. Federaţia Comercială, cu tancurile şi cu “mecanisssii” ei, a distrus tot ce am construit noi cu trudă. Gunganii se ascund, iar nabooenii au fost închişi în lagăre. Dacă nu acţionăm rapid, toate valorile noastre vor fi pierdute pe vecie.

Îşi împreună mâinile şi le întinse în faţă.

— Vă cer să ne ajutaţi, înălţimea Voastră.

Se opri. Apoi continuă:

— Ba nu, vă implor.

Se lăsă brusc într-un genunchi în faţa liderului uimit al gunganilor. Printre nabooeni se auzi un murmur de

surprindere.

— Suntem servitorii voştri umili, Înălţimea Voastră, rosti Padme apăsat astfel încât să audă toată lumea. Soarta noastră este în mâinile voastre. Vă implorăm să ne ajutaţi.

Făcu un semn şi, unul câte unul, toţi cei care o însoţeau se lăsară în genunchi – cameristele, Panaka, piloţii şi gărzile nabooene. Anakin şi cei doi Jedi fură ultimii care o imitară. Cu colţul ochiului, Anakin îl văzu pe Jar Jar rămas în picioare în mijlocul lor, privind în jur uimit şi şocat.

Pentru o clipă, nimeni nu scoase un cuvânt. Apoi un hohot de râs, lent şi gros, se înălţă din gâtul lui Boss Nass.

— Ho, ho, ho! Eusa plac asssta! Asssta bun. Voisa nusa credeţi mai buni ca gungani. Se apropie, întinzând o mână: Voisa ridicaţi, regina Amidala. Voisa vorbit cu mine, da? Noisa poate prieteni!

* * *

Holograma lordului Sith apăru într-un tremur de mantii şi umbre, în timp ce ucenicul său şi neimoidienii străbăteau încet coridorul care lega sala tronului de piaţă.

— Am trimis patrule, îşi încheie Gunray raportul către figura sinistră din hologramă. Le-am localizat deja nava în mlaştină. Nu va dura mult până îi vom prinde, lordul meu.

Darth Sidious tăcea şi, pentru o clipă, Gunray se temu că nu fusese auzit.

— Mişcarea reginei este neaşteptată, vorbi în cele din urmă lordul Sith cu o voce atât de joasă încât abia putea fi auzită. Este prea agresivă. Lord Maul, ai grijă!

— Da, maestre, mârâi încet celălalt Sith, licărind din

ochii galbeni.

— Ai răbdare, toarse Darth Sidious, cu capul plecat în umbra glugii şi cu mâinile ascunse în faldurile mantiei negre. Lasă-i pe ei să facă prima mişcare.

În tăcere, Darth Maul şi neimoidienii îşi continuară drumul, iar holograma dispăru lent.

* * *

Boss Nass era la fel de schimbător pe cât era de gras, iar modificarea atitudinii sale faţă de nabooeni fusese radicală. După ce decisese că regina nu i se considera superioară, că era sinceră atunci când solicita ajutorul gunganilor, îşi schimbase iute poziţia. Desigur, era important şi faptul că amândurora le displăceau în aceeaşi măsură droizii de luptă. Poate că se grăbise atunci când considerase că “mecanisssii” nu-i vor găsi pe gungani în mlaştini. Otoh Gunga fusese atacată în zori, cu două zile în urmă, şi locuitorii fuseseră alungaţi din casele lor. Boss Nass nu intenţiona să stea cu mâinile în sân în această privinţă. Dacă se putea concepe un plan pentru alungarea invadatorilor, atunci armata gungană avea să facă totul ca să dea o mână de ajutor.

Îi scoase pe Amidala şi pe însoţitorii ei din mlaştină şi-i duse la marginea câmpiilor din sudul Theedului. Orice atac urma să fie lansat de aici, iar regina venise la gungani având deja în minte un plan specific.

Primul pas în planul acela implica trimiterea căpitanului Panaka într-o misiune de recunoaştere în oraş.

Pe când stăteau la adăpostul ceţurilor din mlaştină şi priveau întinderea câmpiei, aşteptând întoarcerea lui Panaka, Boss Nass se apropie greoi de Jar Jar.

— Tusa descurcat bine, Jar Jar Binks! Urui el, punându-şi braţul cărnos după umerii subţiri ai tânărului

gungan. Tusa aduss nabooeni ssi gungani împreună! Asssta curajoss.

Jar Jar se foi stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— Voisa nusa trebuie sspuneţi asssta. Asssta nimic.

— Nusa, tusa mare războinic, declară Boss Nass, strângându-l puternic la piept şi golindu-i plămânii de aer.

— Nusa, nusa, persistă celălalt ruşinat.

— Aşa că noisa facem pe tusa general în armata gungană! Concluzionă vesel Boss Nass.

— Poftim? Exclamă Jar Jar înspăimântat. General? Eusa? Nusa, nusa! Icni el, iar ochii i se rotiră în cap, limba îi ieşi de-un cot şi se prăbuşi leşinat.

Padme conferea cu Jedi şi cu generalii gungani, printre care tocmai fusese inclus Jar Jar, aşa că Anakin, încurcat, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să ţină companie santinelelor care cercetau câmpia în aşteptarea lui Panaka. Călare pe kaadu, gunganii patrulau perimetrul mlaştinii sau supravegheau prin macro-binocluri din vârful copacilor, ori de pe statuile vechi, asigurându-se că nu vor fi luaţi prin surprindere de patrulele Federaţiei. Anakin stătea la baza unei coloane de templu, încercând să-şi revină după dezvăluirile lui Padme. Toţi fuseseră bineînţeles surprinşi, dar parcă nimeni mai mult decât el. Nu mai era sigur ce simţea faţă de fată acum, ştiind că nu era o simplă cameristă, ci o regină. Îi declarase că se va căsători cu ea într-o bună zi, şi chiar crezuse asta, dar era oare posibil ca un fost sclav să se însoare cu o regină? Dorea să fi stat de vorbă cu ea, însă nu avusese nici o ocazie.

Bănuia că lucrurile se vor schimba de acum, deşi n-o dorea. O plăcea pe Amidala la fel de mult şi, ca să fie sincer, nu-i păsa prea mult dacă era sau nu regină.

Privi către fată şi cavalerii Jedi, şi se gândi cât de mult diferea situaţia prezentă faţă de ceea ce fusese pe

Tatooine. Pentru nici unul dintre ei, lucrurile nu se petrecuseră aşa cum sperase el, şi rămânea de văzut dacă fusese o idee bună să-şi părăsească mama şi căminul pentru a-i însoţi.

Santinela gungană din vârful statuii de deasupra sa scoase un mârâit.

— Eisa întorss, anunţă cercetând câmpia prin macro-binoclu.

Anakin scoase un strigăt şi alergă spre Padme, Jedi şi generalii gungani.

— S-au întors!

Toţi se răsuciră pentru a privi escadra de patru speedere, care goni peste câmpie şi se opri în ascunzişul umbros al mlaştinii. Panaka şi câteva duzini de soldaţi, ofiţeri şi piloţi nabooeni coborâră din vehicule. Căpitanul se îndreptă direct spre regină.

— Cred că am reuşit să ne strecurăm neobservaţi, înălţimea Voastră, spuse el, scuturându-şi praful de pe îmbrăcăminte.

— Care este situaţia? Întrebă ea, în vreme ce în jurul lor se strângeau cei prezenţi.

Panaka clătină din cap.

— Majoritatea oamenilor noştri au fost internaţi în lagăre. Câteva sute de ofiţeri şi gărzi au format o mişcare clandestină, pentru a se opune invaziei. Am adus câţi lideri am putut.

— Bine. Padme încuviinţă apreciativ spre Boss Nass: Gunganii au o armată mai mare decât mi-am imaginat.

— Foarte, foarte bombe! Tună şeful gunganilor.

— Veţi avea nevoie de ele, oftă obosit Panaka. Armata Federaţiei este mai mare decât ne aşteptam şi mai puternică. Se uită îngrijorat la regină: Înălţimea Voastră, în opinia mea nu este o bătălie pe care s-o putem câştiga.

La marginea cercului, Jar Jar Binks privi spre Anakin

şi-şi dădu ochii disperat peste cap.

Padme era însă de nezdruncinat.

— Nu intenţionez să câştig această bătălie, căpitane. Bătălia este o simplă diversiune. Avem nevoie de gungani pentru a scoate armata droidă din Theed, ca să ne putem strecura în palat şi să-l capturăm pe viceregele neimoidian. Federaţia Comercială nu poate funcţiona fără liderul ei. Neimoidienii nu gândesc individual. Fără vicerege, nu vor mai reprezenta o ameninţare.

Aşteptă ca şi ceilalţi să-i evalueze planul şi-şi opri ochii în mod automat asupra lui Qui-Gon.

— Ce crezi, maestre Jedi?

— Este un plan bine conceput, admise Qui-Gon. Pare a fi cel mai bun posibil, înălţimea Voastră, deşi implică un risc mare. Chiar dacă armata droizilor este în câmp, viceregele va fi bine protejat. Mulţi gungani pot fi ucişi.

Boss Nass sforăi batjocoritor.

— Armele eisa nusa trec prin sscut! Noisa gata de luptă!

Jar Jar dădu iarăşi ochii peste cap spre Anakin, dar de această dată Boss Nass îl observă şi-şi fulgeră noul general cu o privire cruntă, punându-l în gardă.

Padme căzu pe gânduri.

— Am putea reduce numărul victimelor gungane, cucerind hangarul principal şi trimiţând piloţii să distrugă nava de comandă de pe orbită. Fără ea, armata droizilor nu poate funcţiona.

Toţi încuviinţară.

— Dar dacă viceregele scapă, înălţimea Voastră, sublinie Obi-Wan prevenitor, se va întoarce cu altă armată de droizi şi nu veţi avea o poziţie mai bună ca acum. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să-l capturaţi.

— Într-adevăr, conveni Padme. Totul depinde de asta. Dacă-i tai capul, şarpele moare. Fără vicerege,

Federaţia Comercială va fi distrusă.

Trecură apoi la alte subiecte, începând o discuţie detaliată a tacticilor de luptă şi responsabilităţilor de comandă. Anakin ascultă o clipă, după care se apropie de Qui-Gon şi-l trase de mânecă.

— Şi eu? Întrebă în şoaptă.

Maestrul Jedi îşi puse mâna pe capul lui şi zâmbi.

— Stai aproape de mine, Annie, fă cum spun eu, şi vei fi în siguranţă.

A fi în siguranţă nu era exact lucrul la care se gândise băiatul când pusese întrebarea, dar o lăsă baltă, satisfăcut de faptul că, atâta vreme cât va fi lângă Qui-Gon, va fi aproape şi de miezul acţiunii.

* * *

În sala tronului din palatul din Theed, holograma lui Darth Sidious se ridica deasupra lui Darth Maul, a lui OOM-9, comandantul droizilor de luptă, şi a neimoidienilor. Vocea lui insinuatoare străbătea eterul plin de umbre.

— Tânăra noastră regină mă surprinde, şopti el gânditor, ascuns în mantia întunecată. Este mai nesăbuită decât crezusem.

— Trimitem toate trupele disponibile pentru a-i întâmpina armata, spuse repede Gunray. Se pare că se concentrează la marginea mlaştinii. Nişte primitivi, lordul meu, nimic altceva. Nu ne aşteptăm să opună prea multă rezistenţă.

— Am sporit securitatea în toate lagărele de detenţie nabooene, intonă cu glas metalic OOM-9.

Darth Maul privi o vreme în gol, apoi clătină capul încornorat.

— Simt că-i vorba de mai mult decât ştim noi, maestre. Poate că Jedi o folosesc pe regină pentru a-şi

atinge propriile scopuri.

— Jedi nu se pot implica, îl linişti Darth Sidious desfăcându-şi braţele. Ei nu pot decât s-o protejeze pe regină. Nici chiar Qui-Gon Jinn nu poate încălca această convenţie. Iar asta va fi în avantajul nostru.

Darth Maul pufni, nerăbdător să treacă la treabă.

— Deci am aprobarea să continui, lord Sidious? Întrebă ezitant Gunray, evitând ochii ce luceau nebuneşte ai tânărului Sith.

— Continuă, ordonă încet Darth Sidious. Distruge-i pe toţi, vicerege. Să nu rămână nici unul în viaţă.

20.

La amiază, când soarele strălucea pe cerul lipsit de nori şi nu adia nici o pală de vânt, câmpiile din sudul Theedului, care se întindeau până la mlaştinile gungane, erau pustii şi tăcute. Căldura se ridica din iarbă, făcând aerul să tremure uşor şi era atâta linişte, încât ciripiturile păsărilor şi bâzâiturile insectelor se puteau auzi perfect de la sute de metri.

Apoi, pe neaşteptate, transportoarele şi tancurile blindate ale armatei Federaţiei Comerciale pătrunseră cu zgomot pe câmpiile vălurite, trecând peste ierburile înalte, în talazuri ce reflectau metalic lumina soarelui.

Liniştea domnea şi în smârcuri, amurgul veşnic întinzându-se sub baldachinul vast format de ramuri şi liane; suprafaţa apei era netedă ca sticla şi neîntreruptă, iar stuful şi papura se înălţau nemişcate în văzduhul placid. Ici-colo, câte o insectă acvatică sărea fără zgomot dintr-un loc într-altul, trezind la viaţă băltoacele în urma ei şi aplecând firele de iarbă ca pe nişte trambuline. Păsări coborau şi coteau în fulgere de culori, ţâşnind din creangă în creangă. Animale mici se strecurau din

ascunzişuri în căutarea hranei şi a apei, cu ochi strălucitori, încreţind nasurile, cu toate simţurile în alertă.

Apoi armata gunganilor ieşi la suprafaţă, în unduiri de apă mâloasă şi şuvoaie de bulbuci, capetele cu urechi lungi şi pleoştite ivindu-se unul după altul, cu sutele şi miile, ca nişte dopuri de plută.

Atât pe câmpie, cât şi în mlaştină, animalele se retraseră rapid în vizuini, păsările îşi luară zborul, iar insectele dispărură sub sol.

Călări pe kaadu, gunganii ieşiră din ascunzători, încinşi cu armuri şi cu armele pregătite. Aveau suliţe energetice lungi şi praştii metalice pentru lupta de la distanţă, şi scuturi energetice pentru lupta de aproape. Când ajunseră pe sol uscat, kaadu îşi scuturară apa de pe pielea netedă, căutând cu privirea petecele de teren solid de deasupra mlaştinii, în vreme ce călăreţii îi îndemnau înainte. În curând, gunganii ajunseră la marginea smârcurilor şi începură să formeze rânduri de călăreţi ce se întindeau cât cuprindeai cu ochii.

Când primul val se îndepărtă, mlaştina bolborosi din nou şi apărură fambaa – şopârle uriaşe cu patru picioare, gâturi şi cozi lungi, şi trupuri masive, solzoase. Pe spinările late, fambaa purtau generatoarele scutului, maşinării care, prin interconectare, formau un câmp de forţă ce-i proteja pe soldaţii gungani de artileria Federaţiei. Şopârlele înaintau greoaie sub poveri, legănând gâturile dintr-o parte în alta, iar călăreţii le îmboldeau nerăbdători.

Jar Jar Binks apăru în fruntea noii sale unităţi, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. În principal, se gândea, trebuia să nu încurce lumea. Cu siguranţă, acesta fusese aspectul pe care i-l subliniaseră ceilalţi generali, ba chiar şi ofiţerii pe care-i avea în subordine. Boss Nass putea să creadă că numirea sa ca general în

armata gungană fusese o manevră inteligentă, dar ofiţerii de carieră o găseau mai puţin amuzantă. Generalul Ceel, comandantul-şef al armatei gunganilor, mârâise acru spre Jar Jar, atunci când fusese informat de funcţia acestuia, şi-i spusese să ofere un exemplu bun soldaţilor săi şi să moară cu demnitate.

Jar Jar rămăsese în planul secund, până când începuse marşul de ieşire din mlaştină, şi abia atunci îşi asumase poziţia de comandă. Nu parcursese nici o sută de metri după ieşirea din smârcuri, când căzuse de pe kaadu. Nimeni nu se sinchisise să-l ajute să urce înapoi, aşa că acum călărea undeva în mijlocul trupelor sale.

— Asssta foarte rău, continuă el să-şi şoptească, mergând alături de ceilalţi, prin pâcla mlaştinii.

Încet, dar constant, armata gungană părăsi smârcurile şi ieşi în câmp deschis, acolo unde o aştepta deja armata Federaţiei Comerciale.

* * *

Anakin se ghemuise în nişa unei clădiri situate vizavi de hangarul principal al flotei spaţiale nabooene din Theed. Era linişte şi aici, deoarece majoritatea droizilor de luptă fusese desfăşurată pe câmp, pentru a înfrunta armata gungană, iar cei rămaşi se risipiseră în patrule prin oraş şi pe perimetrul său. În piaţeta din faţa hangarului se aflau însă tancuri şi flota nabooeană era păzită de un contingent masiv de droizi de luptă. Preluarea navelor nu avea să fie deloc simplă.

Băiatul aruncă o privire spre cei de lângă el. Îmbrăcată ca o cameristă, Padme stătea cu Eirtae lângă cei doi Jedi, aşteptând ca oamenii conduşi de Panaka să ajungă la poziţia stabilită, în capătul opus al pieţei. Sabe, regina falsă, şi cameristele purtau îmbrăcăminte de luptă, costume comode şi rezistente, cu blastere la şold.

R2-D2 clipea silenţios înapoia lor, alături de douăzeci de ofiţeri, gărzi şi piloţi nabooeni, toţi înarmaţi şi gata de luptă. Lui Anakin i se părea că sunt jalnic de puţini pentru a reuşi, dar nu dispuneau de alţii.

Cel puţin Qui-Gon şi Obi-Wan reîncepuseră să-şi vorbească. În cursul marşului dinspre mlaştini, schimbaseră mai întâi câteva cuvinte, apoi comentarii reţinute, sondând terenul. Anakin îi ascultase atent, concentrat mai mult decât oricare altul la nuanţele conversaţiei lor, sesizând în inflexiunile vocilor mai multe decât spuneau cuvintele. După un timp, când vorbele astupaseră suficient din prăpastia căscată între ei şi se simţiseră din nou în largul lor, urmaseră şi zâmbete, scurte şi aproape triste, dar cu scop evident. Cei doi erau prieteni vechi şi legătura lor era ca dintre tată şi fiu. Nu doreau să piardă totul din cauza unui singur dezacord. Anakin era mulţumit în această privinţă, mai ales că dezacordul îl privea direct.

Padme reîncepuse şi ea să-i vorbească, alăturându-i-se pentru câteva clipe, când se apropiau de oraş prin pădurile din estul acestuia. Zâmbetul fetei îi alungase într-o clipă toate îndoielile şi teama.

— Îmi pare rău că nu ţi-am putut spune mai devreme, îşi ceruse ea scuze pentru că-şi ascunsese identitatea. Ştiu c-a fost o surpriză.

— E-n regulă, replicase băiatul ridicând viteaz din umeri.

— Cred că acum, ştiind că sunt regină, sentimentele tale s-au schimbat puţin, nu?

— Cred că da, dar e-n regulă. Atâta timp cât ţie-ţi place în continuare de mine. Pentru că mie-mi placi.

O privise plin de speranţă.

— Bineînţeles, Annie. Faptul că ţi-am spus cine sunt nu-nseamnă că sentimentele mele faţă de tine s-au schimbat. Am fost aceeaşi persoană şi înainte, indiferent

că ştiai sau nu adevărul despre mine.

El se gândise o clipă.

— Da, aşa cred. Apoi se luminase la faţă: Deci cred că nici sentimentele mele faţă de tine n-ar trebui să difere deloc.

Fata se îndepărtase, zâmbindu-i larg, iar el se simţise în al nouălea cer.

Anakin se considera acum cu conştiinţa împăcată în ceea ce-i privea pe Jedi şi pe Padme, dar avea alte griji. Dacă li se va întâmpla ceva în cursul bătăliei care va urma? Dacă vreunul va fi rănit sau, mai rău... Nici măcar nu îndrăznea să-şi termine gândul. Pur şi simplu, nu avea cum să li se întâmple ceva rău. El nu va îngădui să li se întâmple ceva rău. Îngenuncheat la marginea piaţetei, aruncă o privire spre ei şi-şi promise că le va purta de grijă, indiferent ce se va întâmpla. Aceea avea să fie sarcina lui. Buzele i se strânseră hotărâte, când făcu promisiunea.

— Annie, spuse brusc Qui-Gon, aplecându-se spre el, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, după ce intrăm, vreau să-ţi găseşti un loc sigur în care să te ascunzi până va trece totul.

— Bineînţeles, promise băiatul.

— Şi să rămâi acolo! Adăugă cu fermitate maestrul Jedi.

În partea opusă a piaţetei, Panaka şi grupul său ajunseseră pe poziţii, plasând tancurile şi droizii de luptă în mijlocul unui foc încrucişat. Padme scoase o baghetă luminoasă mică şi transmise semnalul aşteptat de căpitan.

În jurul lui Anakin, armele fură scoase din tocuri şi încheietori, iar piedicile fură ridicate.

Apoi luptătorii lui Panaka deschiseră focul asupra droizilor, lovindu-le trupurile metalice cu o grindină de lasere. Droizii ripostară la rândul lor, îndreptându-se spre

atacatori şi depărtându-se de grupul lui Padme.

Qui-Gon se ridică în picioare.

— Ţine-te aproape, îi şopti băiatului.

O clipă mai târziu, Anakin alerga împreună cu Jedi, Padme, Eirtae, R2-D2 şi contingentul de soldaţi şi piloţi nabooeni spre uşa deschisă a hangarului.

* * *

Jar Jar stătea călare pe kaadu, după ce îşi redobândise stăpânirea de sine şi poziţia în fruntea trupei sale. Cât vedeai cu ochii, armata gungană era răspândită de-a latul câmpiei. Asemenea unor păsări, kaadu treceau prin iarba înaltă, cu capetele plecate, legănându-i pe călăreţi în ritmul pasului lor. Gunganii purtau coifuri din piele şi metal, armuri de corp cu mici scuturi circulare fixate pe şolduri, şi încărcătoare energetice cu trei armături pentru amplificarea câmpului de forţă, ce se înălţau ca nişte pene metalice dinapoia şeilor. Fambaa care transportau generatoarele fuseseră plasate la distanţe egale printre gungani, pentru asigurarea protecţiei maxime în momentul activării câmpului de forţă protector. Aidoma unor tancuri, şopârlele masive se mişcau greoi printre kaadu, animale mai iuţi, iar câmpia se cutremura la trecerea lor.

În fruntea armatei călărea generalul Ceel şi unitatea sa de comandă, urmaţi de stindardele lui Otoh Gunga şi ale celorlalte oraşe, care fâlfâiau în vârful suliţelor lungi.

Ca un talaz masiv şi rostogolitor de trupuri întunecate, armata gungană sui o colină şi se opri la semnul generalului Ceel.

Dincolo de o vale lungă şi puţin adâncă, armata Federaţiei îi aştepta pe următoarea creastă. Primul front, alcătuit din şiruri de PAM-uri şi tancuri, se întindea pe o adâncime de peste un kilometru, cu blindajele şi armele

scânteind în lumina soarelui amiezii. Ridicându-se ca nişte fortificaţii printre vehiculele mai mici, se zăreau uriaşele transportoare ale Federaţiei, carcase masive plutind pe perne de aer deasupra solului; trapele boturilor bulbucate erau închise acum şi orientate spre gungani. Droizi de luptă pilotau tancurile şi PAM-urile, învelişuri metalice goale, fără chip, imune la durere, lipsite de emoţii, programate să lupte până la distrugerea finală.

Jar Jar Binks privi cu gura căscată armata droidă. Nu se zărea nici o creatură vie, nici măcar una din carne şi oase, nici măcar una care să reacţioneze la clocotul teribil al bătăliei, aşa cum urma să se întâmple cu gunganii. I se zbârlea pielea numai când se gândea ce însemna asta.

Fambaa îşi ocupaseră poziţiile, iar generalul Ceel ordonă activarea generatoarelor scutului. Turbinele uriaşe zumzăiră, înviind, şi un arc de lumină roşie ţâşni din generatorul plasat deasupra unei fambaa, coborând pe următorul, cu raza lăţindu-se şi lungindu-se până ce cuprinse întreaga armată gungană, cu toţi soldaţii şi kaadu. Culoarea luminii protectoare se schimbă din roşu în auriu şi tremură ca un miraj în deşert. Părea că armata gungană ar fi fost sub apă, înghiţită parcă de o mare luminoasă şi clară.

Armata Federaţiei testă imediat eficienţa scutului. La semnalul droidului-comandant OOM-9, care la rândul său răspundea ordinelor primite de la centrul de comandă orbital, tancurile deschiseră focul şi tunurile laser trimiseră salvă după salvă. Raze pârjolitoare loviră scutul, spărgându-se pe suprafaţa de energie fără s-o poată străpunge.

Sub acoperişul protector, gunganii aşteptau răbdători, cu armele pregătite, încrezători în puterea scutului lor. Călare pe kaadu, Jar Jar se crispă şi tremura

îngrozit, murmurând rugăciuni pentru a îndepărta distrugerea care altminteri îl aştepta cu siguranţă. Artileria Federaţiei îşi continuă atacul neobosită, revărsând fulgere de energie din ţevi şi izbind scutul gunganilor. Exploziile, scânteile şi descărcările de plasmă erau orbitoare şi asurzitoare, dar gunganii rămaseră pe poziţii.

În cele din urmă, tunurile Federaţiei amuţiră. Indiferent cât ar fi încercat, nu puteau străpunge scutul de energie. La adăpostul acestuia, gunganii ovaţionară, fluturându-şi armele triumfători.

Tancurile şi PAM-urile se retraseră, lăsând locul transportoarelor masive. Trapele din boturile rotunde se deschiseră, dezvăluind şirurile de rackuri din interior, care glisară pe şine lungi, scoţând la iveală nenumărate rânduri de droizi de luptă pliaţi şi suspendaţi în cârlige. După ce rackurile se extinseră complet, începură să fie coborâte şi separate, aducând mii de droizi.

În faţa armatei gungane, generalul Ceel şi comandanţii săi schimbară priviri îngrijorate.

Rackurile porniră să elibereze droizii de luptă, care se depliară la unison, ridicându-se în picioare, cu membrele extinse şi corpurile perfect verticale. Mâini metalice traseră de după umeri puştile blaster cu care erau echipate toate unităţile.

La comanda lui OOM-9, armata de droizi începu să mărşăluiască spre gungani şi rândurile metalice strălucitoare acoperiră întinderea ierboasă de la un orizont la altul.

Scutul gungan era proiectat să împiedice pătrunderea obiectelor cu masă mare şi viteză relativ mică, de tipul vehiculelor artileriei, dar şi a celor cu masă mică şi viteză mare, care generau căldură extremă, aşa cum erau proiectilele. Nu putea însă respinge droizii mici, care se mişcau încet, chiar dacă ar fi fost grupaţi în

număr foarte mare. Jar Jar începu să-şi dorească să se fi aflat altundeva, gândindu-se că, indiferent cât de puternică ar fi fost armata gungană, era copleşită de maşinăria de metal care mărşăluia acum spre ei.

Gunganii se pregătiseră însă pentru luptă şi nu erau speriaţi de numărul adversarilor. Toţi îşi activară suliţele energetice şi praştiile, armându-le pentru atac. La piciorul colinei, primele şiruri de droizi ajunseră la marginea scutului energetic şi începură să treacă prin el. Câmpul de forţă nu-i afecta în nici un fel. Ridicând blasterele la umeri, deschiseră focul.

Gunganii replicară în mijlocul tânguirilor scoase de uriaşii corni curbaţi. O ploaie de suliţe se revărsă asupra droizilor ce avansau, iar mânerele şi vârfurile lor explodară în momentul impactului, sfârtecând membre şi trunchiuri metalice. Praştiile propulsau bile energetice, provocând alte distrugeri. Mortierele azvârliră proiectile în mijlocul droizilor, făcând goluri mari în rândurile atacatorilor. Droizii se clătinară şi încetiniră, apoi reîncepură să avanseze; sute de luptători noi luau locul celor căzuţi, mărşăluind indiferenţi prin scutul de energie şi pătrunzând în raza de acţiune a armelor gungane.

În centrul unităţii sale de comandă, generalul Ceel îşi îndemnă luptătorii, strângând liniile defensive în faţa şopârlelor fambaa şi a generatoarelor, pentru a le proteja, ştiind că dacă scutul ar fi căzut, tancurile Federaţiei ar fi lansat imediat ofensiva.

Droizii de luptă, ale căror trupuri metalice reflectau razele soarelui şi focul armelor, şi gunganii, supli şi cu piele portocalie, se angajară în luptă corp la corp.

Rezistând tentaţiei de a închide ochii, înaintea atacului inamic, Jar Jar lovi cu călcâiele în kaadu pe care-l călărea şi şarjă împreună cu ceilalţi.

* * *

În liniştea relativă a sălii tronului din palat, un loc pe care îl considerau sigur şi izolat de orice pericol real, Gunray şi Haako priveau videcranul uriaş pe care se succedau cu rapiditate imagini ale luptei ce se purta în hangarul principal. Însoţiţi de soldaţi şi piloţi nabooeni, cavalerii Jedi pătrunseseră în interiorul complexului şi săbiile lor laser hăcuiau droizii de luptă care încercau să le stea în cale.

— Cum au intrat în oraş? Murmură stupefiat Haako.

— Nu ştiu, clătină din cap Gunray. Crezusem că bătălia se va da departe de noi. Ochii îi erau holbaţi de spaimă. E prea aproape!

Se întoarseră la unison, când Darth Maul pătrunse în sală, purtând o sabie cu mâner lung. Ochii galbeni sclipeau pe faţa tatuată în roşu şi negru a lordului Sith, iar mantia unduia întunecată înapoia sa.

Gunray şi Haako făcură instinctiv un pas înapoi, nici unul dintre ei nedorind să-i stea în cale.

— Lord Maul, îl salută Gunray, înclinând scurt din cap.

— Ţi-am spus că-i mai mult decât pare! Îl privi dispreţuitor Darth Maul cu o expresie sălbatică, nebună. Jedi au venit în Theed cu un motiv, vicerege. Au un plan al lor ca să ne înfrângă.

— Un plan? Întrebă neimoidianul îngrijorat.

— Un plan care va eşua, te asigur. (Pe faţa tatuată apăru un zâmbet răutăcios.) Am aşteptat mult momentul acesta. M-am pregătit pentru el fără încetare. Jedi vor regreta decizia de a reveni aici.

În vocea lui aspră exista ceva care înspăimânta. Lordul Sith aştepta nerăbdător confruntarea, cu trupul încordat, flexionând în permanenţă degetele deasupra mânerului armei. Neimoidienii nu-i invidiau pe aceia pe care îi căuta.

— Aşteptaţi aici până mă întorc, ordonă el scurt.

— Unde te duci? Întrebă înspăimântat Gunray, când lordul Sith porni spre docurile speederelor.

— Tu unde crezi, vicerege? Se răsti Darth Maul. În hangar, să vă scap o dată pentru totdeauna de Jedi!

21.

Anakin pătrunse în goană prin uşile deschise ale hangarului, pe urmele celor doi Jedi şi a lui Padme, cu R2-D2 şi ceilalţi luptători nabooeni alături de ei. Droizii de luptă se întoarseră să li se opună, dar săbiile de lumină şi blasterele îi distruseră pe primii înainte de a-şi da măcar seama ce-i lovise. Droizii ripostară la rândul lor, solicitând şi întăriri de afară, dar Panaka şi oamenii săi îi blocaseră pe cei din piaţă şi, pentru moment, Jedi şi nabooenii controlau situaţia.

Neuitând sfatul lui Qui-Gon, Anakin se adăposti în spatele celei mai apropiate navete de vânătoare; în jurul său, fulgerele laser brăzdau aerul în rafale strălucitoare.

— La nave! Strigă Padme către piloţii ei, conducând contingentul de soldaţi nabooeni pe urmele droizilor de luptă care se retrăgeau.

Ferindu-se şi ghemuindu-se, trăgea cu mişcări rapide şi precise, doborând un droid după altul, focurile atingându-şi ţintele cu acurateţe. Jedi luptau chiar în faţa ei, blocând razele droizilor cu săbiile şi lovindu-i pe ghinioniştii care se nimereau să le stea în cale. Ochii lui Anakin erau aţintiţi însă nu asupra celor doi, ci asupra lui Padme, fiindcă nu mai văzuse niciodată această latură a fetei, şi nici măcar nu ştiuse de existenţa ei. Acţiunile reginei dovedeau tehnica şi instruirea unui luptător experimentat şi nemilos; nimic nu mai amintea de tânăra

de până atunci.

Băiatul îşi aduse aminte brusc de visul său, în care Padme conducea o armată în alt timp şi în alt loc, şi deodată visul acela nu mai păru chiar imposibil.

Piloţii nabooeni şi unităţile R2 eliberate din magaziile hangarului se strecurară agili prin grindina focurilor de blastere, îmbarcându-se rapid în navetele de vânătoare ocupând carlingile şi soclurile din spatele lor. Activară consolele de comandă şi porniră motoarele, iar vuietul acestora umplu hangarul uriaş, acoperind zgomotul focurilor de blastere, într-un crescendo asurzitor. Una câte una, navetele se ridicară deasupra podelei, orientându-se în poziţia de decolare.

Un pilot nabooean trecu pe lângă Anakin şi sui în naveta înapoia căreia se ghemuise băiatul.

— Şterge-o de-aici, puştiule! Îi strigă din carlingă. Caută-ţi altă ascunzătoare! Pe-asta am luat-o!

Anakin o rupse la fugă, aplecat din mijloc, cu focul blasterelor droizilor încrucişându-se deasupra lui, concentrat asupra navetelor ce decolau. Cea de lângă care tocmai plecase începu să ruleze spre ieşirea hangarului. Altele se îndepărtau deja în albastrul cerului, cu motoarele ambalate la maxim.

În timp ce Jedi şi luptătorii nabooeni continuau să-i respingă pe droizii din hangar, Anakin căută grăbit altă ascunzătoare. Apoi îl auzi pe R2-D2 fluierându-l din spatele unei navete de vânătoare, aflate în apropiere. Micul droid suise deja în soclul său, rotindu-şi calota emisferică superioară şi clipind din toate ledurile. Băiatul sprintă peste podeaua hangarului, acoperită de fragmentele droizilor, cu razele laser sfârâind pe lângă el, şi sări în carlingă, răsuflând uşurat.

Adăpostit acolo, urmări cum ultimele navete nabooene ţâşniră din hangar. Prima reuşi să se îndepărteze, dar proiectilul unui tanc o lovi în flanc pe a

doua, doborând-o într-o minge de foc. Anakin se cutremură şi se piti mai bine în carlingă.

Panaka, Sabe şi soldaţii nabooeni care fuseseră angajaţi în lupta din exteriorul hangarului pătrunseră acum prin uşi, deschizând focul asupra droizilor. Prinşi la mijloc, aceştia fură copleşiţi numeric şi distruşi. Jedi, Padme şi Panaka se sfătuiră grăbiţi, apoi întreaga forţă de luptă nabooeană porni spre una dintre ieşirile hangarului, trecând exact pe lângă ascunzătoarea lui Anakin.

— Hei, unde mergeţi? Întrebă băiatul, ridicând capul din carlingă.

— Annie, stai acolo! Îi ordonă Qui-Gon, făcându-i semn să se aşeze. Părul lung îi era răvăşit, iar faţa concentrată. Stai acolo şi nu te clinti!

Băiatul îl ignoră, ridicându-se în picioare.

— Nu, vreau să merg cu tine şi cu Padme!

— Stai în carlingă! Repetă Qui-Gon pe un ton care nu admitea nici un comentariu.

Anakin încremeni, nehotărât, iar grupul trecu în grabă pe lângă el spre uşă, cu armele pregătite. Băiatul nu dorea să fie lăsat în urmă. Nu intenţiona deloc să-i lase pe Qui-Gon şi pe Padme să plece fără el, mai ales fiindcă nu i-ar fi putut ajuta cu nimic dacă rămânea blocat în hangarul pustiu.

Încă se gândea ce să facă, când grupul încetini în faţa uşii. O siluetă în mantie neagră apăruse acolo, tăindu-le calea, şi Anakin simţi că i se opreşte răsuflarea. Era lordul Sith care-i atacase în deşertul de pe Tatooine, un adversar periculos, după cum îi spusese Qui-Gon după aceea, un inamic al cavalerilor Jedi. Ieşi din umbră ca o panteră uriaşă, cu faţa tatuată în roşu şi negru, aidoma unei măşti îngrozitoare, cu ochii galbeni aprinşi de ură şi de aşteptare.

Blocându-le ieşirea, rămase aşteptându-i pe Jedi,

ţinând în faţa corpului mânerul lung al unei săbii de lumină. Panaka şi luptătorii săi se retraseră imediat. Apoi, la comanda lui Qui-Gon, Padme şi cameristele făcură la fel, chiar dacă mai puţin rapid şi cu o evidentă nemulţumire.

Qui-Gon şi Obi-Wan rămaseră singuri în faţa lordului Sith. Simultan, îşi scoaseră mantiile şi activară săbiile de lumină. Adversarul lor încornorat îşi azvârli de asemenea mantia, apoi ridică mânerul lung, ca şi cum l-ar fi prezentat pentru inspecţie. Lame de foc strălucitor ţâşniră din ambele capete ale acestuia, dând la iveală o armă mortală, cu două lame. Un zâmbet trecu peste faţa feroce a lui Darth Maul în momentul în care roti arma cu un gest leneş, nepăsător, invitându-i pe Jedi.

Qui-Gon şi Obi-Wan avansară încet, fiecare dintr-o parte, pentru a-l întâmpina.

* * *

Pe câmpia din sudul Theedului, bătălia dintre armata Federaţiei şi cea gungană cuprinsese tot frontul. Gunganii şi droizii erau angajaţi în luptă corp la corp, într-o învălmăşeală de trupuri amfibii şi cochilii metalice. Generatoarele scutului continuau să ţină la depărtare tancurile Federaţiei. Numai droizii pătrunseseră în interior, dar erau mult mai numeroşi decât gunganii, iar generalul Ceel îşi aruncase toate rezervele în bătălie.

Jar Jar Binks lupta în centrul încleştării, folosind o suliţă energetică ruptă ca pe o bâtă şi rotind-o sălbatic în toate direcţiile. Se agăţase în cablajul unui droid pe care îl decapitase, dar nu reuşise să se elibereze de resturile sale, aşa că trăgea după el trunchiul fără cap. Acesta continua să opereze pe comandă automată şi trăgea întruna cu blasterul, în timp ce Jar Jar îl bălăngănea într-o parte şi în alta, găsind printre droizi ţinte mai des decât

ceilalţi gungani şi creând o potecă prin rândurile lor.

— Asssta foarte rău! Asssta foarte rău! Striga gunganul fără încetare, rotindu-şi suliţa ruptă şi chinuindu-se să se elibereze de droidul decapitat.

Când izbuti în cele din urmă să-i strivească rămăşiţele în sol, se trezi într-un vast spaţiu deschis pe care ambele tabere încercau cu disperare să-l evite. Îngrozit pentru moment, Jar Jar nu ştiu pur şi simplu în ce parte să se întoarcă.

Apoi, dinspre gunganii cei mai apropiaţi, se înălţară strigăte:

— Jar Jar Binks! Jar Jar Binks!

— Cine, eusa? Icni gunganul perplex.

Însufleţite de exemplul lui, trupele îl înconjurară şi porniră un contraatac sălbatic şi surprinzător.

Spre deosebire de gungani, Federaţia Comercială dispunea însă şi de alte arme. Răspunzând ordinelor primite de la staţia de comandă orbitală, OOM-9 aruncă în luptă un batalion de droizi distrugători. Aceştia se rostogoliră pe rampele lungi, traversară câmpia, trecând peste trupurile sfărâmate ale droizilor de luptă, şi pătrunseră sub scutul de energie gungan. Adoptând starea de luptă, avansară prin mijlocul masacrului, trăgând în ritm susţinut cu blasterele duble. Gungani şi kaadu se prăvăliră în mormane, dar alţi gungani se grăbiră să umple găurile căscate în rândurile lor, încetinindu-i pe droizii distrugători, luptându-se pentru a nu ceda teren.

Linia frontului se deplasa înainte şi înapoi, rezultatul fiind deocamdată indecis.

* * *

Anakin îşi promisese sieşi că-i va proteja pe Qui-Gon şi pe Padme de orice rău, că va avea grijă să nu li se

întâmple nimic. În momentul când făcuse promisiunea aceea, ştiuse cât de greu avea să-i fie s-o respecte. În adâncul sufletului său, în locul unde admitea în taină unele adevăruri, ştia cât de prosteşte fusese să-şi ia un asemenea angajament. Era însă tânăr şi curajos, şi în general trăise aşa cum considerase de cuviinţă, fiindcă altfel n-ar fi rezistat prea mult. Nu-i fusese uşor s-o facă, mai ales ca sclav. Supravieţuise în principal pentru că izbutise să obţină victorii mici în situaţii dificile şi pentru că întotdeauna nutrise credinţa că, într-o bună zi, va găsi o cale de a părăsi statutul de sclav cu care se născuse.

Încrederea în sine fusese răsplătită. Viaţa i se schimbase pentru totdeauna după victoria câştigată cu câteva zile în urmă, în cursa din ajunul de Boonta, pe Tatooine.

Prin urmare, nu era chiar nefiresc să creadă că ar fi putut afecta în vreun fel vieţile unui cavaler Jedi şi a unei regine, deşi nu-şi dădea prea bine seama cum o putea face. Nu se temea de responsabilitatea respectivă. Nu-l înfricoşa provocarea pe care o determinase propria sa decizie.

Acum însă hotărârea îi era pusă la încercare.

Qui-Gon şi Obi-Wan se încleştară cu lordul Sith, iar săbiile de lumină se ciocniră, scoţând scrâşnetul ascuţit al frezelor diamantate ce taie metalul. Deplasându-se prin mijlocul hangarului, combatanţii loveau şi parau, atacau şi contraatacau, angajându-se într-o bătălie crâncenă, fără menajamente. Lordul Sith era suplu şi rapid şi-şi făcea loc printre cei doi Jedi cu încredere şi uşurinţă, lovind în mai multe direcţii cu sabia cu două lame, fără să se mulţumească doar să le blocheze atacurile. Era bine antrenat, observă Anakin – poate chiar mai bine decât cei cu care se înfrunta. Şi era încrezător în forţele sale, într-un chip neliniştitor. Nu avea să fie uşor de înfrânt.

În acelaşi timp, Padme şi luptătorii nabooeni trebuiau să facă faţă unei situaţii încă mai periculoase în capătul opus al hangarului, mai mulţi droizi distrugători se rostogoliră prin uşa dinspre piaţetă şi începură să se deplieze, adoptând starea de luptă. R2-D2 îi văzu primul şi-l avertiză pe băiat printr-un bip. Anakin întoarse privirea de la cei doi Jedi şi de la Sith. Droizii distrugători se transformaseră şi avansau, trăgând cu armele laser. Câţiva soldaţi nabooeni se prăbuşiră, iar Sabe fu rănită de o explozie care o proiectă înapoi, în braţele lui Panaka. Padme şi tovarăşii ei ripostară decişi, dar se retrăgeau, căutând adăpost.

— Trebuie să-i ajutăm, R2, spuse băiatul, ridicându-se în carlingă cu intenţia de a face ceva, orice, privind zadarnic după o armă.

R2-D2 i-o luase însă înainte. Cu ledurile clipindu-i pe panoul de control, micuţul droid se conectase la calculatorul de bord al navetei de vânătoare şi activă motoarele uriaşe. Naveta învie brusc, surprinzându-l pe Anakin, care căzu în scaunul pilotului.

Lent, naveta se ridică deasupra podelei, rulând din spaţiul de andocare.

— Bravo, R2! Strigă surescitat Anakin, întinzându-se iute după manşele direcţiei. Acum, ia să vedem...

Roti naveta spre combatanţi şi ochii îi cercetară disperaţi consola de comandă, căutând sistemele de armament. Din epavele pe care le recuperase pentru Watto, cunoştea câte ceva despre navetele de vânătoare, dar nu ştia nimic despre cele nabooene în particular sau despre sistemele de armament în general. Majoritatea cunoştinţelor sale se referea la sisteme de direcţionare şi motoare, iar acestea în special pentru ataşe, speedere şi transportoare vechi.

— Care o fi, care o fi? Murmură el indecis, trecându-şi degetele peste butoane, manete şi comutatoare.

Ochii i se ridicară pentru o clipă. Un nabooean se prăbuşi într-un morman inert, cu casca şi blasterul zburându-i cât colo într-un zăngănit metalic. Razele laserelor perforau grinzile metalice şi pereţii din spatele celor care se apărau, în timp ce droizii distrugători îşi continuau atacul neîncetat asupra grupului tot mai mic al lui Padme.

În disperare de cauză, Anakin activă mai multe comutatoare de pe un panou roşu. Naveta începu să vibreze violent, ca reacţie la modificarea stabilizatoarelor.

— Hopa, nu-i bine, gâfâi băiatul, readucând comutatoarele la poziţia iniţială şi privirea i se opri asupra unui grup de patru butoane negre îngropate în tablou şi dispuse într-un chenar verde. Poate astea...

Apăsă pe butoane. Instantaneu, tunurile laser din bot deschiseră focul, lovind în plin droizii de luptă. Trei se prăbuşiră, transformaţi în bucăţi metalice fumegânde.

— Da! Blastere pentru droizi! Strigă el încântat şi, în spatele lui, R2-D2 aprobă printr-un bip.

Droizii rămaşi se răsuciră spre el, desfăşurându-se pe toată lăţimea hangarului, pentru a-i îngreuna ţintirea. Înapoia lor, Padme, cameristele, Panaka şi puţinii soldaţi nabooeni rămaşi ieşiră în fugă pe uşa care ducea spre palat. Peste marginea carlingii, Anakin îi privi cum dispăreau în siguranţă.

— Baftă! Le ură în şoaptă.

Droizii distrugători avansau acum spre el, trăgând cu blasterele; încărcăturile explodau peste tot înjur, zguduind serios naveta. Anakin îl întrezări o clipă pe Sith, care îi ataca pe Jedi, presându-i fără încetare, silindu-i să se retragă în altă încăpere, urmărindu-i cu o furie inimaginabilă.

Dispărură şi ei din raza sa vizuală, şi băiatul rămase singur cu atacatorii.

O rază laser lovi botul navetei, rotind-o în lateral. Băiatul strânse mai puternic controlul direcţiei. Trase la rândul său cu laserele, dar droizii se distanţaseră prea mult între ei şi loviturile sale nu nimeriră decât pereţii hangarului.

Se lăsă din nou sub marginea carlingii, examinând consola de comandă.

— Scuturile de protecţie! Şuieră, încercând să se concentreze, în ciuda exploziilor laserelor ce răsunau în jur. întotdeauna în dreapta! Scuturile sunt întotdeauna în dreapta!

Trase câteva comutatoare potenţiale şi injectoarele se aprinseră, vuind. Activă alt comutator, apoi încă unul. Manşa i se mişcă singură în mână şi naveta se roti şi ieşi prin uşa hangarului, ridicându-se rapid.

Cupola carlingii glisă silenţios, etanşându-se în jurul băiatului.

— R2, ce se-ntâmplă? Strigă el.

Fluierăturile şi bip-urile nervoase ale lui R2-D2 răsunară în difuzoarele intercom.

— Da, ştiu c-am apăsat pe ceva! Răspunse băiatul. Nu, acum nu fac nimic!

Îşi ţinu respiraţia în timp ce bip-urile continuară şi citi concluziile lui R2-D2 pe afişajul din carlingă.

— E pe pilot automat? Încearcă să-l decuplezi!

Naveta galbenă părăsise atmosfera nabooeană şi pătrundea în spaţiul cosmic, lăsând în urmă planeta, o nestemată verde-albăstruie tot mai mică pe fundalul întunecat.

În faţă apărură mai multe punctuleţe argintii, care crescură treptat. Alte navete.

— R2, unde mergem? Icni Anakin, încercând în continuare să descifreze consola de comenzi.

Sistemul de comunicaţii pârâi şi băiatul auzi dintr-o dată vocile lui Ric şi ale piloţilor nabooeni care

decolaseră înaintea lui.

— Aici Bravo Lider, se auzi glasul lui Ric Olie. Bravo 2, interceptează vânătorii inamici. Bravo 3, atacă staţia de transmisii.

— Am înţeles, Bravo Lider, veni răspunsul.

Anakin îi putea vedea acum; punctuleţele argintii căpătaseră forme ce puteau fi recunoscute, transformându-se în navete de vânătoare nabooene răspândite pe fundalul negru din jur, care se apropiau de silueta imensă a cuirasatului Federaţiei.

— Nave inamice drept în faţă, avertiză brusc Ric.

În acelaşi moment, R2-D2 ciripi grăbit spre Anakin şi băiatul simţi un gol în stomac, când citi mesajul de pe afişaj.

— Cum adică, pilotul automat caută celelalte navete? Care “celelalte navete”? Ochii i se aţintiră asupra navetelor nabooene aflate în faţă. Nu cumva alea?

R2-D2 fluieră o confirmare rapidă şi Anakin se lăsă moale în scaun.

— Pilotul automat ne duce cu ele? În luptă? Mintea lui acţionă rapid: Bine, R2, deconectează pilotul automat!

Astromecul ciripi şi fluieră din nou.

— Nu există deconectare manuală! Strigă disperat Anakin. Cel puţin, eu n-o pot găsi! Trebuie să schimbi conexiunile! R2, grăbeşte-te!

Privi neajutorat afară, în timp ce naveta se îndrepta direct spre cuirasatul Federaţiei Comerciale, întrebându-se ce putea face acum pentru a se salva pe sine.

22.

Qui-Gon Jinn era unul dintre cei mai iscusiţi spadasini ai ordinului Jedi. Maestrul care-l instruise îl

considerase printre cei mai buni pe care-i pregătise în peste patru sute de ani de activitate. În decursul vieţii, Qui-Gon luptase în toată galaxia şi în condiţii atât de neprielnice, încât alţii n-ar fi avut nici o şansă. Supravieţuise totuşi acelor dueluri, care îi puseseră la încercare aptitudinile şi hotărârea în toate modurile imaginabile cu putinţă.

Acum însă îşi găsise un adversar pe măsură. Lordul Sith pe care-l înfrunta alături de Obi-Wan era mai mult decât egalul său în mânuirea armelor şi avea în plus atuurile tinereţii şi puterii superioare. Qui-Gon se apropia de şaizeci de ani; tinereţea era departe pentru el şi puterea începuse să-i scadă. Avantajul său, dacă putea fi vorba despre aşa ceva, provenea din experienţă şi din ştiinţa felului în care un adversar putea folosi o sabie împotriva lui.

Obi-Wan aducea în luptă tinereţea şi rezistenţa, totuşi participase până atunci la puţine dueluri şi nu avea experienţă. Împreună, reuşeau să-i reziste lordului Sith, însă tentativele lor de a ataca, de a prelua iniţiativa, erau lamentabile.

Darth Maul se găsea în plenitudinea forţelor şi ajunsese la apogeul tehnicii de duel. În plus, îl îmboldeau ura şi dispreţul faţă de cavalerii Jedi, inamicii de milenii ai lorzilor Sith. Se pregătise şi se antrenase toată viaţa pentru acest moment, pentru ocazia întâlnirii cu un Jedi, iar faptul că reuşea să lupte cu doi simultan era o bonificaţie. Nu nutrea nici cel mai mic sentiment de teamă pentru sine, fiind sigur că va învinge, şi era concentrat într-un mod pe care Qui-Gon îl recunoscuse instantaneu – o focalizare Jedi exclusiv asupra prezentului, asupra necesităţilor clipei şi locului. Qui-Gon i-o citise în ochii demenţi şi în hotărârea din trăsăturile tatuate în roşu şi negru. Lordul Sith era exemplul viu al ascultării voinţei Forţei, pe care maestrul Jedi o repeta

întruna lui Obi-Wan.

Cei trei combatanţi se deplasau, luptându-se, prin hangar, cu săbiile de lumină fulgerând rapid şi obligându-i să dea dovadă de toată priceperea pe care o acumulaseră de-a lungul anilor. Jedi încercau mereu să atace şi, într-adevăr, lordul Sith se îndepărta de navete şi de nabooeni, împins spre peretele opus al sălii. Qui-Gon îşi dădu totuşi seama că, deşi se părea că Jedi îl fac să se retragă, de fapt lordul Sith era cel care controla lupta. Rotindu-se, sărind şi făcând tumbe cu o uşurinţă uimitoare, inamicul îi atrăgea spre un loc ştiut numai de el. Agilitatea şi dexteritatea îi permiteau să i ţină pe amândoi în şah, atacându-i constant şi parându-le în acelaşi timp contraatacurile, căutând permanent o breşă în apărarea lor.

La început, Qui-Gon forţase, simţind cât de periculos era adversarul, dorind să pună capăt cât mai repede luptei. Cu părul lung fluturând pe spate, atacase mereu, cu ferocitate şi hotărâre, iar Obi-Wan îl secundase. Mai luptaseră împreună şi fiecare cunoştea mişcările celuilalt. Qui-Gon îl antrenase pe Obi-Wan şi, chiar dacă tânărul nu-l egala în măiestrie, credea că într-o zi avea să fie mai bun decât fusese el vreodată.

Îl atacaseră pe Sith fără ezitare, dar la fel de iute descoperiseră că strădaniile nu erau suficiente pentru a pune capăt repede înfruntării. Se mulţumiseră de aceea cu o luptă de uzură, lucrând în echipă împotriva adversarului şi aşteptând o greşeală. Lordul Sith era însă prea inteligent pentru a le-o oferi, aşa că bătălia continuase.

Luptând mereu, părăsiseră hangarul printr-o uşă care ducea în centrala electrică. Scări şi pasarele metalice se intersectau deasupra puţului din mijloc în care se găsea tandemul de generatoare ce deservea complexul astroportului. Sala era înaltă şi răsuna de

uruitul echipamentelor grele. Lumina ambientală se filtra prin trâmbe de abur şi straturi de umbre. Cei doi Jedi şi lordul Sith se luptau pe o pasarelă metalică suspendată deasupra generatoarelor şi structura zăngănea sub bocănitul cizmelor şi izbiturile săbiilor.

Singuri în centrala electrică, departe de privirile locuitorilor Theedului, cei trei îşi intensificară schimburile de lovituri.

Lordul Sith sări pe podul de deasupra celui pe care se bătuseră până atunci, cu chipul straniu sclipind de încordare şi de satisfacţia lui aparte. Jedi îl urmară, unul prin faţă, celălalt prin spate, prinzându-l la mijloc. Se luptară pe toată lungimea pasarelei, cu săbiile fulgerând şi scânteile sărind în jerbe din metalul balustradelor, atunci când erau lovite.

Darth Maul îl surprinse pe Obi-Wan dezechilibrat şi-l proiectă dincolo de balustradă cu o lovitură puternică de picior. Profitând de atacul lordului Sith, Qui-Gon îl azvârli de asemenea peste balustradă. Darth Maul se rostogoli prin aer şi ateriză pe o pasarelă cu câteva niveluri mai jos de Obi-Wan. Şocul căzăturii sau poate faptul că-l luase prin surprindere îl ameţi vizibil, iar Qui-Gon sări după el, intuind ocazia de a sfârşi lupta. Lordul Sith reuşi totuşi să se ridice rapid şi se îndepărtă în fugă.

Când Obi-Wan îşi reveni, Qui-Gon se afla deja în urmărirea adversarului, pe pasarela ce ducea spre o uşiţă, în capătul opus al centralei electrice. Maestrul Jedi alerga iute, cu sabia activată. Era obosit, aproape epuizat, dar îl prinsese în sfârşit în defensivă pe Sith şi nu dorea să-i ofere ocazia de a-şi reveni.

— Qui-Gon! Strigă Obi-Wan după el, încercând să-l ajungă, dar celălalt nu încetini.

Pe rând, cei trei pătrunseră în coridorul dinapoia uşiţei. În goana lor frenetică, intraseră, fără să-şi dea seama ce se găsea acolo. Fascicule laser ricoşau din

contrafişe amortizoare, pulsând în rafale prelungi de încrucişări luminoase care segmentau coridorul în cinci locuri. Laserele începuseră să pulseze când lordul Sith şi Jedi năvăliseră prin intrare. Aflat în frunte, Darth Maul ajunsese cel mai departe pe coridor şi fusese oprit între pereţii patru şi cinci. Qui-Gon, care-l urmărea îndeaproape, era la un perete depărtare. Ultimul în cursă, Obi-Wan, nici măcar nu trecuse de primul perete.

Imobilizaţi între bâzâiturile şi fulgerele laserelor, cei trei încremeniră, căutând din priviri o cale de ieşire, dar negăsind nici una. Qui-Gon examină iute locaţia. Se aflau pe coridorul de deservire al puţului de topire a deşeurilor centralei, prevăzut cu lasere împotriva intruşilor neautorizaţi. Probabil că la ambele sale capete se aflau comutatoare pentru decuplarea laserelor, dar acum era prea târziu să le mai caute.

Cavalerii Jedi priviră prin coridorul înţesat cu lasere spre Sith, care le răspunse cu un rânjet răutăcios. “Nu vă îngrijoraţi”, părea că spune expresia sa întunecată, “nu mai aveţi mult de aşteptat.”

Qui-Gon schimbă o privire plină de înţeles cu Obi-Wan, apoi se lăsă în genunchi, ca să mediteze şi să aştepte.

* * *

Padme Naberrie, regină de Naboo, împreună cu cameristele, Panaka şi soldaţii acestuia, alergau prin coridoarele ce legau hangarul principal de palat. Pe drum, trebuiau să se lupte în fiecare clădire şi pe fiecare coridor cu droizii care fuseseră lăsaţi să apere Theedul. Droizii erau singuri sau în patrule şi, pentru a-şi croi drum, nabooenii trebuiau să-i elimine, evitând în acelaşi timp angrenarea într-o luptă totală, care i-ar fi ţinut pe loc.

De aceea, evitaseră drumul cel mai scurt, făcând un ocol şi sperând că vor întâlni mai puţini droizi. La început nu avuseseră altă alternativă, decât să se îndrepte direct spre palat, nădăjduind că viteza şi factorul surpriză le vor aduce victoria. Când realitatea se dovedise diferită, Panaka începuse să fie mai precaut. Foloseau tuneluri subterane, pasaje secrete şi pasarele aeriene, ca să evite patrulele ce împânzeau străzile şi pieţele. Când erau descoperiţi, se luptau pentru a trece mai departe cât puteau mai iute, fără a alerta întăririle.

În cele din urmă, ajunseră în palat chiar mai repede decât îndrăznise să spere Padme, intrând pe un pod aerian care făcea legătura cu un turn de observaţie, şi apoi furişându-se prin coridoare spre sala tronului.

Parcurseseră jumătate din drum, când un pluton de droizi de luptă le apăru în faţă de după un colţ şi deschise focul. Padme şi tovarăşii ei se grăbiră să se adăpostească în nişele şi pragurile uşilor de pe coridor, replicând cu blasterele şi încercând să găsească o modalitate de a trece mai departe. Apăreau însă tot mai mulţi droizi şi alarmele urlau în tot palatul.

— Căpitane! Strigă Padme spre Panaka, pentru a se face auzită prin vacarm. N-avem timp pentru aşa ceva!

Chipul brăzdat de transpiraţie al lui Panaka privi iute în jur.

— Să-ncercăm pe afară! Răcni el.

Îndreptându-şi blasterul spre o fereastră înaltă, trase în ramă şi în oţelul transparent. În timp ce majoritatea soldaţilor nabooeni şi cameristele asigurau focul de acoperire, regina şi Panaka, însoţiţi de şase soldaţi suiră iute prin fereastra spartă.

Ieşiră pe pervazul lat, la şase niveluri deasupra unei cascade vuitoare şi a unui bazin colector, care alimenta mai multe heleşteie din jurul palatului. Lipită de peretele de piatră, regina privi furios în jur, căutând o cale de a-şi

continua drumul. Panaka le strigă soldaţilor să-şi folosească aparatele de ascensiune şi indică un pervaz aflat cu patru nivele mai sus. Nabooenii scoaseră cârligele de la centuri, le fixară de ţevile blasterelor şi traseră. Cablurile se descolăciră ca nişte şerpi, iar capetele cu gheare de oţel se prinseră în piatră.

Padme şi ceilalţi activară rapid mecanismele de ascensiune şi escaladară zidul.

În urma lor, pe coridorul unde cameristele şi nabooeni continuau să-i înfrunte pe droizi, schimbul de focuri se înteţise. Padme ignoră vacarmul, silindu-se să meargă mai departe.

Când ajunseră pe pervazul de deasupra, abandonară cablurile, iar Panaka trase cu blasterul în fereastră, deschizând drum spre interiorul clădirii. Cioburile de oţel transparent şi permaton erau risipite peste tot, când coborâră pe coridor. Se apropiaseră mult de sala tronului, care se afla la etajul superior. Padme simţi că exultă: în curând viceregele neimoidian avea să fie prizonierul ei!

Gândul îi fu însă întrerupt de o pereche de droizi distrugători care se rostogoliră de după un colţ al coridorului, adoptând rapid poziţii de luptă. Peste câteva secunde, altă pereche de droizi apăru în capătul opus al coridorului, cu armele pregătite.

Cu glas mecanic, monoton şi sec, droidul cel mai apropiat le ordonă să se predea şi să arunce armele.

Padme ezită. Singura posibilitate de scăpare era să iasă din nou pe fereastră, dar dacă ar fi procedat aşa, ar fi rămas izolaţi pe pervaz şi lipsiţi de orice ajutor. Puteau încerca să răzbească prin forţa armelor, însă dacă împotriva droizilor de luptă şansele erau rezonabile, droizilor distrugători nu le puteau face faţă.

Evaluând la rece situaţia, o inspiraţie de moment îi fulgeră prin minte, o soluţie care i-ar fi putut aduce

victoria, în ciuda situaţiei aparent disperate. Îşi îndreptă ţinuta, ridică braţele în semn de predare, şi lăsă blasterul să-i cadă din mână.

— Aruncaţi armele, le ordonă lui Panaka şi soldaţilor. De data asta, au câştigat.

Panaka se făcu alb ca varul.

— Maiestatea Voastră, nu putem...

— Căpitane, îl întrerupse Padme privindu-l sfredelitor, am spus să aruncaţi armele.

Panaka se uită la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile. După aceea îşi aruncă blasterul pe podea şi făcu semn oamenilor săi să procedeze la fel.

Droizii distrugători se apropiară, pentru a-i lua prizonieri. Înainte de a ajunge însă la nabooeni, Padme avu timpul necesar să murmure ceva în comunicator.

— Ai încredere, căpitane, îi ceru cu voce calmă lui Panaka, pitind iute aparatul de transmisie.

* * *

Lucrurile nu mergeau prea bine nici pentru armata gungană. La fel ca nabooenii, gunganii nu puteau ţine piept droizilor distrugători. Încet, dar sigur, erau împinşi îndărăt, fără nici o şansă de a rezista atacului continuu al Federaţiei. Pe alocuri, în rândurile asediate începuseră să apară fisuri.

Jar Jar Binks se afla chiar în mijlocul unei asemenea fisuri.

Pentru un timp, poziţia lui fusese una dintre cele mai puternice, deoarece soldaţii se alăturaseră celui pe care, în mod eronat, îl consideraseră de un curaj nemărginit, şi transformaseră fuga în contraatac. Contraatacul se extinsese însă prea departe şi, o dată cu apariţia droizilor distrugători, încetase complet. Jar Jar şi tovarăşii săi erau puşi acum pe fugă, retrăgându-se spre locul unde restul

armatei se adunase în jurul generatorului, încercând cu disperare să se regrupeze.

Jar Jar, care îşi pierduse demult kaadul, căuta să-şi salveze viaţa. În disperarea de a se îndepărta de droizii distrugători care-i urmăreau, ajunse din urmă un vagon plin cu zeci de bile energetice folosite de catapultele gunganilor. În timp ce vehiculul se zdruncina şi scârţâia pe terenul accidentat, Jar Jar se agăţă de uşa lui, căutând să se ridice pe platformă, şi desfăcu zăvorul fără să-şi dea seama. Uşa vagonului se deschise, iar bilele energetice se revărsară dinăuntru, ţopăind şi rostogolindu-se în dezordine. Gunganul reuşi să se ferească din calea lor, dar droizii distrugători, mai puţin agili, nu avură acelaşi noroc. Bilele îi loviră în plin, explodând în momentul impactului, şi droid după droid se transformă într-o ploaie de foc şi fragmente metalice.

— Asssta bun! Strigă bucuros Jar Jar, uitându-se cum droizii fugeau în toate părţile pentru a evita covorul de bile care se rostogolea spre ei.

În alte părţi însă lupta lua o întorsătură neprielnică. Droizii distrugători străpunseseră liniile gungane din faţa generatoarelor scutului şi deschiseseră focul asupra lor. Fambaa tremurară şi se prăbuşiră în genunchi, iar generatoarele scuipară fum şi scântei. Scutul de protecţie începu să pâlpâie şi să se destrame. OOM-9, care urmărea lupta prin electro-binoclu, raportă imediat centrului de comandă neimoidian şi tancurile Federaţiei primiră ordin să avanseze şi să deschidă focul.

Când generalul Ceel observă că generatoarele scutului pierdeau putere, înţelese că bătălia fusese pierdută. Gunganii făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru regina de Naboo. Întorcându-se spre aghiotanţii săi, dădu semnalul retragerii. Cornii de luptă sunară, tânguindu-se peste câmpul de bătaie, şi armata gungană începu să se retragă.

Jar Jar reuşise să încalece alt kaadu şi gonea nebuneşte spre adăpostul mlaştinii. Pe când fugea printre droizii şi tancurile aflate în urmărirea gunganilor, animalul de sub el fu aruncat în aer de o explozie şi Jar Jar se trezi pe turela unui tanc. Agăţându-se cu disperare, călări vehiculul inamic peste câmpie, cu bătălia continuând în jurul său. Droizii din tanc îşi dădură rapid seama de prezenţa lui şi pilotul încercă să-l desprindă, rotind turela într-o parte şi în alta. Jar Jar se prinsese însă de ţeavă cu disperarea înecatului, şi nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume.

— Azutor! Azutor! Ţipa el.

Călare pe un kaadu, căpitanul Tarpals se apropie şi-i strigă să sară. Raze laser ricoşară din tanc, ratându-l cu puţin pe Jar Jar, care se chinuia să-şi învingă teama şi să dea drumul ţevii. Obloanele blindatului începeau să se deschidă şi să apară capete de droizi. Ochii gunganului se căscară cât cepele, când le văzu armele îndreptate spre el.

Se aruncă de pe tanc, aterizând stângaci înapoia salvatorului său. Animalul de sub ei se împletici la început sub povara dublă, apoi se îndreptă şi se îndepărtă rapid.

Explozii detonau pretutindeni în jurul lor, ridicând în văzduh trâmbe de pietriş. Cuprinzându-l strâns cu braţele pe celălalt călăreţ, Jar Jar închise ochii înspăimântat de haosul din jur, fiind sigur că-i sosise ceasul de pe urmă.

* * *

Anakin era prins în mijlocul urmăririi dintre navetele de vânătoare nabooene şi cele ale Federaţiei. Străduindu-se în continuare să decupleze pilotul automat, băiatul evitase lupta directă, în primul rând

pentru că naveta lui zbura într-o manieră ciudată, evitând zonele în care putea intra în bătaia armelor inamice. Peste tot în jur explodau aparate de zbor, unele atât de aproape încât le vedea fragmentele trecând pe lângă el.

— Ce beton este! Îşi spuse, în timp ce încerca toate comutatoarele de pe consola de comandă, cu naveta coborând şi virând ca răspuns la intervenţiile lui nesigure.

Începuse totuşi să înveţe consola şi, prin încercări, dedusese funcţiile comutatoarelor, butoanelor şi manetelor. Problema era că se blocaseră tunurile laser şi, oricât încerca, nu reuşea să le elibereze.

Un bip puternic din partea lui R2-D2 îl întrerupse din cercetările sale. Ridicând ochii, zări două navete ale Federaţiei apropiindu-se din faţă.

— R2, R2, scoate-ne...!

Astromecul îi acoperi restul vorbelor cu o serie de fluierături frenetice.

— Am control? Exclamă Anakin şocat.

Prinse manşa, activă acceleraţia şi trase brusc manşa spre stânga. Spre surprinderea şi eterna lui recunoştinţă, naveta viră imediat şi trecu rapid printre cele adverse, îndreptându-se spre alt roi de combatanţi.

— Da! Am control! Strigă Anakin extaziat. Ai reuşit, R2!

Drept răspuns, astromecul fluieră scurt de câteva ori prin intercom.

Sprâncenele lui Anakin se încruntară când citi afişajul.

— Să ne-ntoarcem pe Naboo? Nici vorbă! Qui-Gon mi-a spus să stau în carlingă, şi asta fac! Acum, ţine-te bine!

Entuziasmul îl făcea să uite de simţul de conservare şi-şi îndreptă naveta exact spre centrul bătăliei. Toate

instinctele de pilot îi intraseră în funcţiune şi parcă se găsea din nou în cursele de pe Tatooine, făcând parte integrantă din vehiculul său, concentrat numai asupra dorinţei de victorie. Uitase de promisiunea de a avea grijă de Qui-Gon şi Padme – erau prea departe ca să se mai gândească acum la ei. Conta doar faptul că se găsea în spaţiu, la comanda unei navete de vânătoare, şi avea ocazia de a-şi împlini visul.

O navetă inamică îi apăru în câmpul vizual, drept în faţă.

— Ţine-te bine, R2, avertiză băiatul, îl fac praf p-ăsta.

Aduse naveta în poziţie de tragere, în spatele adversarului, amintindu-şi prea târziu că declanşatoarele tunurilor îi erau blocate. Căută cu frenezie trăgacele.

— Care dintre ele, R2? Strigă în laringofon. Cum trag?

R2-D2 emise bip-uri energice.

— Care? Ăsta?

Apăsă butonul indicat de astromec, dar, în loc să activeze mecanismul de tragere, acceleră şi trecu pe lângă naveta Federaţiei.

— Hei! Strigă Anakin înspăimântat.

Vânătorul Federaţiei era acum pe urmele lui, manevrând în poziţie de tragere. Anakin smuci violent manşa, trecând ca vântul pe lângă cuirasatul masiv al Federaţiei, şi se lansă într-o serie de viraje pentru a scăpa de urmăritor.

— Ăla n-a fost trăgaciul! Strigă băiatul. A fost supraacceleraţia!

R2-D2 fluieră un răspuns stingherit. Naveta Federaţiei reapăruse în spatele lor, apropiindu-se. Anakin viră mult spre dreapta, revenind spre blocadă şi spre navetele angajate în luptă. Smucind stabilizatoarele în direcţii opuse, începu să-şi rotească naveta ca pe un

titirez. R2-D2 ţipă disperat.

— Ştiu c-am dat de bucluc! Strigă drept răspuns Anakin. Ţine-te bine! Din încurcătura asta nu putem ieşi decât pe unde-am intrat!

Se năpusti spre centrul de comandă al Federaţiei, cu naveta adversă pe urmele sale. Proiectile laser trecură milimetric pe lângă el. Întârzie încă o secundă, ajungând atât de aproape de cuirasat încât emblema Federaţiei Comerciale pictată pe punte îi apăru în faţă ca un zid, apoi trase manşele în marşarier şi viră din nou la dreapta.

Naveta aproape că se opri, picând pentru o clipă exact ca o piatră, înainte de a se stabiliza. Pe de altă parte vânătorul advers nu avu timp să reacţioneze şi trecu fulgerător pe lângă Anakin, lovind cuirasatul şi explodând într-o cascadă de foc şi schije metalice.

Împingând manşa înainte, Anakin viră în căutarea altor inamici. Prin cupola carlingii, zări două navete nabooene angajate într-un atac asupra navei amiral a Federaţiei Comerciale.

— Bravo 3! Se auzi în difuzor vocea lui Ric. Atacă puntea centrală!

— Am înţeles, Bravo Lider! Veni răspunsul.

O escadrilă formată din patru vânători se îndreptă spre nava uriaşă, trăgând cu laserele, dar scuturile deflectoare ale cuirasatului deturnară cu uşurinţă atacul. Două navete fură lovite de tunurile inamice şi explodară, transformându-se în scrum. Celelalte două abandonară tentativa.

— Scuturile sunt prea puternice! Strigă furios unul dintre cei doi piloţi supravieţuitori. N-o să trecem niciodată prin ele!

Între timp, Anakin era din nou atacat. Altă navetă a Federaţiei îl reperase şi pornise în urmărirea lui. Băiatul împinse rapid manşa înainte şi acceleră în lungul

fuzelajului cuirasatului, unduind prin ancoşele acestuia şi virând prin labirintul de protuberanţe, însoţit de un torent de proiectile laser ce ricoşau întruna în jurul său.

— Ştiu că nu-i o cursă de ataşe! Se răsti Anakin la R2-D2, când astromecul fluieră dezaprobator.

În adâncul inimii însă se simţea pe traseul de pe Tatooine. Un val de bucurie îl străbătea când gonea pe lângă cuirasatul Federaţiei. Viteza şi rapiditatea bătăliei îl alimentau cu adrenalină. N-ar fi schimbat clipele acestea cu nimic altceva din lume!

Acum însă norocul îl părăsi. Când se apropia de pupa cuirasatului, un laser îi lovi puternic naveta, rotind-o ameţitor. R2-D2 ţipă din nou, şi băiatul se strădui din răsputeri să recâştige controlul direcţiei.

— Poodoo de bantha! Şuieră el, luptându-se s-o stabilizeze.

Pica direct spre puntea cuirasatului şi trase manşele spre el, oprind motoarele şi intrând într-o derivă prelungită. Recăpătase controlul prea târziu pentru a mai întoarce, aşa că orientă naveta spre o deschidere uriaşă aflată chiar în centrul navei Federaţiei. Proiectilele ţâşneau din toate părţile, dinspre tunurile droide care încercau să-l doboare, dar le depăşi într-o microsecundă şi pătrunse în giganticul hangar principal. Cu manşele trecute pe marşarier, Anakin evită transportoarele, tancurile, vânătorii şi stivele de lăzi cu piese de schimb, menţinând naveta în aer, în timp ce căuta un loc să coboare.

R2-D2 fluiera continuu.

— Încerc să m-opresc! Strigă Anakin drept răspuns. Ho! Ho! Asta-ncerc!

Naveta lovi puntea şi ricoşă, motoarele în marşarier chinuindu-se s-o frâneze. Un perete despărţitor se ivi în faţă, blocându-le drumul. Anakin coborî pe punte, cu un şoc care-i zdruncină toate oasele, şi izbuti să menţină

naveta acolo, derapând în scrâşnete metalice. Aparatul încetini, se roti o jumătate de cerc şi se opri nesigur. Motoarele se înecară, apoi se blocară complet.

R2-D2 emise un bip uşurat.

— Gata, gata! Icni Anakin, dând din cap pentru sine însuşi. Am aterizat. Pornim din nou motoarele şi-o ştergem de aici!

Se apleca să regleze alimentatoarele şi verifică îngrijorat cadranele bordului.

— Toate ledurile sunt roşii, R2. Totu-i supraîncălzit! Lucra la pompele de răcire, când astromecul fluieră în semn de avertizare. Băiatul înălţă capul peste marginea carlingii şi privi în hangar.

— Hopa, murmură el încet.

Zeci de droizi de luptă se apropiau, cu armele ridicate ameninţător. Singura cale de scăpare era blocată.

23.

Obi-Wan se învârtea în capătul coridorului de deservire a puţului aidoma unui animal închis în cuşcă. Era furios pe sine pentru că rămăsese blocat atât de departe de Qui-Gon şi era furios pe maestrul său pentru că făcuse posibil acest lucru, grăbindu-se în urmărirea lordului Sith, în loc să-l aştepte. În acelaşi timp, era îngrijorat, chiar dacă de-abia o recunoştea în adâncul inimii. Ei ar fi trebuit demult să câştige lupta aceasta. Aşa s-ar fi întâmplat împotriva oricărui alt adversar. Lordul Sith era însă bine antrenat şi experimentat, depăşind cu mult orice inamic întâlnit până atunci. Le parase toate loviturile şi, deocamdată, nu se apropiaseră deloc de victorie.

Privi în lungul coridorului, evaluând distanţa pe care

trebuia s-o străbată pentru a-i ajunge din urmă pe Qui-Gon şi pe Sith, când aveau să se întrerupă laserele. Le observase dezactivându-se în timp ce alerga după Qui-Gon, apoi activându-se peste numai câteva secunde. Trebuia să fie rapid. Foarte rapid. Nu vroia ca maestrul său să-l înfrunte singur pe dementul tatuat.

Puţin mai departe pe coridor, blocat între doi pereţi de fascicule laser, Qui-Gon îngenunchease în meditaţie, cu faţa spre Sith şi puţul de topire, cu capul plecat deasupra sabiei. Se pregătea pentru asaltul final, punându-se în armonie cu Forţa. Lui Obi-Wan nu-i plăcea deloc oboseala pe care o observa în umerii gârboviţi ai maestrului şi în spinarea încovoiată. Qui-Gon era cel mai bun spadasin pe care-l văzuse vreodată, dar începuse să îmbătrânească.

Dincolo de el, lordul Sith îşi bandaja rănile – mai multe arsuri şi lovituri evidenţiate de rupturile carbonizate din veşmintele negre. Stătea cu spatele spre peretele următorului compartiment, urmărindu-l atent pe Qui-Gon, cu faţa concentrată, cu ochii galbeni lucind în semiobscuritate. Sabia se găsea pe podea, în faţa lui. Îl văzu pe Obi-Wan privindu-l şi-i zâmbi batjocoritor.

În clipa aceea, razele laserelor ce păzeau coridorul se stinseră.

Obi-Wan sprintă, lansându-se prin pasajul îngust, cu sabia ridicată. Qui-Gon se ridicase şi el, cu sabia fulgerând. Se catapultă prin deschizătură şi ajunse lângă Sith, silindu-l să se retragă şi aducându-l la capătul pasarelei. Obi-Wan alergă cât putu de iute, răcnind spre cei doi duelişti, ca şi cum vocea sa i-ar fi putut aduce înapoi lângă el.

Auzi după aceea bâzâitul condensatorilor care reactivau laserele. Se năpusti înainte, dar era încă departe de capătul coridorului. Trecu de toate porţile, cu excepţia ultimei şi fasciculele se încrucişară exact în faţa

lui, într-un zid ucigaş, obligându-l să se oprească brusc, la numai un pas de locul unde ar fi trebuit să fie.

Ţinând sabia cu ambele mâini, îi privi neputincios pe Qui-Gon Jinn şi Darth Maul, care se încleştaseră în luptă pe pasarela îngustă dispusă pe perimetrul puţului de topire. Doar o perdea de electroni îl separa pe Obi-Wan de cei doi duelişti, dar efectul era acelaşi cu al unui zid din permaton gros de trei metri. Căută disperat sistemul pentru dezactivarea laserelor, însă nu avu mai mult noroc decât în capătul celălalt. Nu putea decât să privească şi să spere că Qui-Gon va rezista.

Se părea că maestrul Jedi avea să reziste, în decursul meditaţiei, găsise o rezervă proaspătă de energie şi acum îl ataca pe Sith cu o ferocitate care-l surprinsese pe acesta. Qui-Gon se năpustise asupra adversarului cu lovituri puternice şi rapide, angajându-se în mod deliberat într-o luptă corp la corp, pentru a nu-şi lăsa inamicul să întoarcă sabia cu două lame. Darth Maul era împins cu spatele către margine, mereu în defensivă, mereu sub presiune. Poate că Qui-Gon nu mai era tânăr, dar era încă puternic. Faţa aspră a lui Darth Maul avea acum o înfăţişare sălbatică şi ochii stranii străluceau nesiguri.

"Bine, maestre", gândi Obi-Wan, îndemnându-l fără vorbe, anticipând mişcările sabiei lui Qui-Gon, ca şi cum ar fi fost ale sale.

Apoi Darth Maul făcu un salt peste cap, spre înapoi, peste puţul de topire, oferindu-şi spaţiu în care să-şi revină, şi câştigând timpul necesar adoptării altei poziţii de luptă. Qui-Gon se năpusti imediat după el, grăbindu-se să reducă distanţa, atacându-l din nou. Începuse însă să obosească şi simţea greutatea luptei duse de unul singur. Loviturile nu-i mai erau la fel de puternice ca la început, iar faţa îi era acoperită de sudoare şi încordată de oboseală.

Treptat, Darth Maul recuperă terenul pierdut şi redeveni atacator.

“Hai o dată!” şuieră Obi-Wan fără sunet, dorindu-şi ca laserele să se oprească şi porţile să se deschidă.

Lovitură după lovitură, Qui-Gon şi Darth Maul se luptau pe marginea puţului, angajaţi într-un duel care părea fără sfârşit şi fără învingător.

Apoi lordul Sith pară o lovitură joasă, se roti rapid spre dreapta şi, cu spatele la maestrul Jedi, făcu o fandare oarbă spre înapoi. Qui-Gon îşi dădu seama prea târziu de pericol. Lama sabiei lordului Sith îl lovi exact în mijlocul trupului, străbătând cu toată lungimea ei arzătoare prin veşminte, carne şi oase.

Lui Obi-Wan i se păru că-l aude pe maestrul Jedi răcnind, apoi îşi dădu seama că el însuşi strigase disperat numele prietenului său. Qui-Gon nu scoase nici un sunet când lama pătrunse în el, încremenind în urma impactului, şi făcând un pas mic înapoi când sabia fu scoasă. Rămase o clipă nemişcat, luptându-se cu şocul loviturii ucigătoare. Apoi ochii i se înnegurară, braţele îi coborâră şi o oboseală imensă îi cuprinse trăsăturile mândre. Căzu în genunchi şi sabia îi zăngăni pe podeaua din piatră.

Se prăbuşi în faţă şi rămase nemişcat, atunci când laserele se opriră brusc, şi Obi-Wan, clocotind de mânie, se grăbi să-i vină în ajutor.

* * *

Gunray discuta cu Haako şi patru membri ai Consiliului de ocupaţie al Federaţiei Comerciale, când Panaka, o cameristă a reginei şi cei şase soldaţi nabooeni care-i apăraseră apărură escortaţi de zece droizi de luptă în sala tronului. Viceregele îl recunoscu pe Panaka imediat, dar nu era sigur asupra identităţii cameristei

care-l însoţea. El o căuta pe regină, şi deşi această cameristă îi semăna oarecum...

Tresări surprins. Era cu adevărat regina, fără machiajul obişnuit şi fără veşmintele bogate, lipsită de însemnele oficiale. Părea chiar mai tânără decât în strai ceremonial, dar ochii şi privirea îngheţată nu puteau fi confundate.

Se uită spre Haako şi observă aceeaşi confuzie pe faţa asociatului său.

— Înălţimea Voastră, o salută Gunray.

— Vicerege, răspunse ea, confirmându-i concluzia în privinţa identităţii.

Neimoidianul adoptă imediat poziţia de forţă.

— Mica insurecţie a luat sfârşit, înălţimea Voastră. Armata jalnică pe care aţi trimis-o împotriva noastră în sudul oraşului a fost zdrobită. De Jedi ne ocupăm în altă parte, iar dumneavoastră sunteţi prizoniera mea.

— Chiar sunt? Întrebă ea încet.

Modul în care rostea cuvintele era descurajator şi provocator, ca şi cum l-ar fi sfidat pe vicerege. Până şi Panaka se întoarse, ca s-o privească.

— Da, sunteţi, continuă Gunray, întrebându-se dacă nu cumva îi scăpase ceva. Este momentul să puneţi capăt dezbaterii inutile pe care aţi instigat-o în Senatul Republicii. Semnaţi imediat tratatul!

Dincolo de uşa sălii tronului se auzi zarvă, apoi focuri de blastere şi zăngănituri metalice. Peste câteva clipe, regina Amidala apăru în anticameră, printre resturile unor droizi de luptă, alături de câţiva soldaţi nabooeni care priveau înjur după alţi duşmani.

— Nu voi semna nici un tratat, vicerege! Strigă ea, începând deja să se depărteze. Ai fost învins!

Pentru o clipă Gunray fu atât de uluit, încât nu putu să reacţioneze. Altă regină? Aceea însă fusese cea adevărată, îmbrăcată în ţinuta oficială, cu faţa machiată

în alb, vorbindu-i cu glasul imperial pe care ajunsese să-l recunoască atât de bine.

Se răsuci spre droizii de luptă care-i păzeau pe Panaka şi pe falsa regină.

— Voi şase! După ea! Ordonă, arătând după Amidala care dispăruse. Prindeţi-o şi aduceţi-mi-o! Pe cea adevărată însă, nu altă momeală!

Droizii indicaţi ieşiră grăbiţi din sală, urmărind-o pe regină şi lăsându-i pe neimoidieni şi patru droizi care-i păzeau pe captivii nabooeni.

Gunray se apropie de cameristă.

— Regina ta nu va scăpa! Se răsti, furios că fusese indus în eroare.

Camerista îşi pierduse orice urmă de bravadă; se întorsese cu spatele şi aplecase încet capul, recunoscând înfrângerea. Porni spre tronul reginei şi se prăbuşi în el deprimată. Gunray o ignoră aproape imediat, revenind cu atenţia spre ceilalţi nabooeni, ca să poruncească internarea lor în lagărele de detenţie.

În clipa următoare, camerista se ridicase din nou în picioare, orice semn de resemnare sau slăbiciune dispărându-i ca prin minune de pe chip. În fiecare mână ţinea câte un blaster, pe care le scosese dintr-un compartiment secret din braţul tronului. Îi aruncă unul lui Panaka şi începu să tragă cu al doilea în droizii rămaşi. Cu atenţia concentrată asupra gărzilor nabooene, aceştia fură luaţi complet prin surprindere, iar Panaka şi camerista îi dezmembrară în rafale ce răsunară asurzitor în sala tronului.

Strigând instrucţiuni către nabooeni, camerista – dacă asta era într-adevăr, căci Gunray începuse acum să gândească altfel – alergă spre uşile sălii şi le declanşă închizătorile. Uşile se închiseră, bolţurile zăvoarelor culisară în locaşurile lor, iar camerista sparse mecanismul de blocare, lovindu-l cu patul armei.

Se întoarse apoi spre neimoidienii care se strânseseră în mijlocul sălii tronului, derutaţi, căutând în zadar din priviri o cale de scăpare. Toţi droizii zăceau distruşi pe podea, iar nabooenii le luaseră blasterele.

Camerista se apropie de Gunray.

— Să reîncepem, vicerege, vorbi ea cu răceală.

— Înălţimea Voastră, replică neimoidianul din vârful buzelor, înţelegând prea târziu adevărul.

Amidala dădu din cap.

— Acesta este sfârşitul ocupaţiei voastre.

— Nu fiţi absurdă! Se încăpăţână el. Sunteţi prea puţini. Nu va trece mult şi sute de droizi distrugători vor năvăli aici, pentru a ne salva.

Chiar înainte de a-şi termina cuvintele, în anticameră se auzi uruitul roţilor grele, urmat de zăngăniturile deplierii corpurilor metalice. Viceregele îşi permise un zâmbet de satisfacţie.

— Vedeţi, înălţimea Voastră? Ajutoarele au sosit deja.

Regina îl privi pătrunzător.

— Înainte de a pătrunde prin uşa aceea, noi vom fi negociat un alt tratat, vicerege. Şi-l vei fi şi semnat.

* * *

Eliberat în sfârşit de peretele de lasere, Obi-Wan ţâşni din coridorul de serviciu şi se năpusti în incinta care adăpostea puţul de topire. Abandonând orice precauţie, năvăli cu atâta furie asupra lordului Sith, încât fu cât pe ce să se propulseze împreună cu Darth Maul în abis. Lovea cu sabia ca şi cum propria siguranţă nu însemna nimic, orbit de furie şi de frustrare, consumat de grija faţă de Qui-Gon şi de faptul că nu reuşise să-i împiedice moartea.

Lordul Sith fu împins înapoi de avântul său iniţial,

fiind prins cu garda jos de asaltul sălbatic şi se retrase până la peretele opus al puţului. Acolo se luptă să-l ţină în şah pe tânărul Jedi, încercând să-şi facă loc pentru a se apăra. Săbiile se loviră şi scrâşniră, iar incinta răsună de furia lor. Fandând şi rotindu-se, Darth Maul recâştigă iniţiativa şi contraatacă, folosind ambele lame ale sabiei în încercarea de a-i reteza picioarele lui Obi-Wan. Chiar dacă nu avea experienţa lui Qui-Gon, tânărul era însă mai rapid. Anticipând fiecare lovitură, reuşi să zădărnicească eforturile adversarului său de a-l doborî.

Lupta îi purtă în jurul puţului de topire, prin cotloane şi nişe, prin ascunzişuri întunecoase şi în jurul trâmbelor de fum şi al conductelor. De două ori, Obi-Wan căzu, alunecând pe podeaua netedă. O dată, Darth Maul îl lovi atât de puternic încât îi arse tunica de la umăr până la talie. Obi-Wan reuşi să scape, doar contraatacând printr-o lovitură îndreptată spre pieptul lordului Sith, rostogolindu-se apoi imediat şi sărind în picioare.

Duelându-se, reveniră spre coridorul de deservire păzit de lasere, trecură pe lângă trupul nemişcat al lui Qui-Gon şi intrară într-un hăţiş de conducte de ventilaţie şi panouri de circuite. Din conductele rupte ţâşniră aburi şi aerul se umplu cu izul înţepător al izolaţiilor arse. Darth Maul începu să folosească Forţa, ca să propulseze obiecte grele spre Obi-Wan, încercând să-l facă să-şi piardă echilibrul şi să-i întrerupă continuitatea atacului. Obi-Wan răspunse în acelaşi fel, astfel că văzduhul se populă cu proiectile ucigaşe. Săbiile fulgerau în stânga şi în dreapta, pentru a îndepărta obiectele, iar zgomotele bucăţilor de metal ce ricoşau din pereţii de piatră se contopeau într-un ţipăt sinistru în semiîntuneric.

Duelul continuă şi, pentru o vreme, fu egal. Darth Maul era însă mai puternic şi condus de o frenezie care depăşea chiar şi perseverenţa frenetică ce-l alimenta pe Obi-Wan. În cele din urmă, lordul Sith începu să-l împingă

pe Jedi înapoi. Îl făcu să se retragă, treptat, fără să-şi reducă forţa atacurilor şi căutând să-l prindă cu garda jos. Tânărul îşi simţea trupul slăbind şi se întrebă ce avea să se întâmple dacă murea.

"Niciodată!" îşi spuse furios.

Îşi reaminti cuvintele lui Qui-Gon. Nu te concentra asupra temerilor tale. Concentrează-te asupra clipei şi locului în care te afli. Se strădui să-i urmeze povaţa, să-şi stăpânească emoţiile care-l îngrijorau şi-l slăbeau. Nu uita de Forţa Vie, tânărul meu padawan. Fii puternic!

Sesizând că şansele îi scad şi că puterile îi slăbesc, Obi-Wan declanşă un atac final. Năpusti asupra lordului Sith o serie de lovituri laterale, pentru a-l sili să-şi aducă sabia cu două lame în poziţie orizontală. Apoi schiţă un atac spre stânga adversarului şi lovi cu atâta putere de sus în jos, încât despică arma celuilalt.

Urlând de furie, ţinti triumfător o lovitură ce se dorea ucigătoare spre capul încornorat al lordului Sith.

Şi rată complet.

Anticipând mişcarea, Darth Maul se retrăsese câţiva paşi. Azvârlind jumătatea mai mică a sabiei, contraatacă rapid, lovindu-l pe Obi-Wan cu suficientă violenţă pentru a-l dezechilibra. Apoi izbi fulgerător din nou, mai puternic, iar de data asta tânărul Jedi îşi pierdu complet echilibrul şi căzu peste marginea puţului, scăpând sabia. Pentru o clipă se prăbuşi în gol, în întuneric. Ridicând braţul disperat, reuşi să se agaţe de o treaptă metalică, aflată imediat sub marginea puţului.

Rămase atârnând acolo, neajutorat, privindu-l pe Darth Maul, care rânjea triumfător.

* * *

Când Anakin văzu droizii de luptă care-i înconjurau naveta, se ascunse din nou sub marginea carlingii. Dacă

ar fi fost posibil, s-ar fi făcut una cu fuzelajul şi ar fi purtat aparatul de zbor prin podeaua hangarului, către un loc mai sigur.

— Nu-i de bine, îşi spuse încetişor.

Fruntea i se broboni de sudoare, în timp ce încerca să decidă ce să facă. Era doar un băieţel, dar avea experienţa situaţiilor extreme şi sângele rece necesar pentru a le face faţă. "Gândeşte-te la o modalitate de scăpare!" se admonestă.

O privire rapidă către consolele de comandă principală şi inferioare îi arătă că toate ledurile indicatoare continuau să fie roşii. Din partea asta, nu avea nici o speranţă.

— R2, şopti el. Sistemele sunt tot supraîncălzite. Nu poţi face nimic?

Auzi paşi apropiindu-se şi vocea metalică a unui droid întrebă:

— Unde i pilotul?

R2-D2 fluieră curajos drept răspuns.

— Tu eşti pilotul?

Astromecul fluieră afirmativ. Urmă o pauză care denota confuzia.

— Identifică-te! Ordonă droidul.

Anakin auzi sunetul comutatoarelor şi al circuitelor care închideau diverse contacte. R2-D2 încerca în continuare să-i salveze. "Bătrânul şi bravul R2!" gândi el. Astromecul fluieră uşor şi băiatul văzu ledurile sistemelor de comandă transformându-se brusc din roşu în verde.

— Bravo, R2! Şuieră el uşurat. Am reintrat în cursă!

Răsuci comutatoarele de aprindere şi motoarele navetei se treziră la viaţă. Se ridică rapid din ascunzătoare şi-şi reluă locul în scaunul pilotului, întinzând mâinile spre manşă.

Droidul comandant îl văzu şi ridică arma.

— Părăseşte imediat carlinga sau dezafectăm nava!

— Dacă poţi! Răspunse băiatul, întinzându-se după deflectoare. Scuturile active!

Trăgând manşa spre el, eliberă elevatoarele antigravitaţionale. Naveta se ridică de pe podeaua hangarului, transformând droidul comandant într-un morman de resturi metalice. Ceilalţi droizi începură să tragă cu blasterele, dar razele laser ricoşau din deflectoarele navetei într-o ploaie de fulgere luminoase.

R2-D2 fluieră nebuneşte.

— Tunurile sunt deblocate? Exclamă fericit Anakin. Acum le arătăm noi lor!

Apăsă pe butoanele de tragere şi le menţinu apăsate, rotind naveta în sensul acelor de ceasornic deasupra podelei. Fulgere laser ţâşniră tangenţial, doborându-i pe droizii neprotejaţi ca pe nişte popice, şi scoţându-i din luptă înainte de a apuca să se gândească să fugă. Anakin ţipa de bucurie, cuprins de exaltarea preluării controlului. Trăgând continuu, curăţă hangarul de droizi; îi văzu pe cei aflaţi mai departe cum se grăbeau să se adăpostească şi ciurui navele inamice şi lăzile cu alimente şi muniţii.

Apoi întrezări o mişcare la capătul unui coridor lung, o simplă umbră, şi instinctele sale preluară controlul, îndemnându-l să acţioneze. Nu ştia dacă văzuse o armă, o maşină sau altceva, dar nu conta. Era din nou înapoi în cursa de pe Tatooine, prins în încleştarea cu Sebulba, şi putea să vadă ceea ce nu mai vedea nimeni, ceea ce era ascuns tuturor celorlalte priviri. Reacţionă fără să gândească, răspunzând unui glas care i se adresa numai Lui, care-i şoptea întotdeauna despre viitor şi – l proteja în prezent.

Instinctiv, mai iute ca gândul, mâna lui părăsi butoanele de activare a laserelor şi răsuci spre dreapta un comutator dublu. Instantaneu, o pereche de torpile străbătu coridorul în direcţia umbrei, fulgerând pe lângă

droizii de luptă, lăzile cu muniţii, transportoare şi toate celelalte, şi dispărând printr-o deschidere largă.

— La naiba! Gemu băiatul. Am ratat!

Fără să se mai gândească la ce fusese acolo, roti iute naveta şi împinse manşa în faţă. Motoarele accelerară urlând şi naveta ţâşni peste puntea hangarului, împrăştiind droizi în toate direcţiile, şi se catapultă în spaţiu, urmărită de focul cuirasatului, aidoma unui siaj alb şi ucigător.

* * *

Dark Maul se apropie încet de marginea puţului de topire, cu faţa tatuată scăldată în sudoare, cu ochii sălbatici luminaţi de satisfacţie. Duelul se terminase. Ultimul Jedi avea să fie ucis. Zâmbi şi trecu dintr-o mână în alta sabia ruptă, savurând momentul.

Cu ochii fixaţi asupra lordului Sith, Obi-Wan se afundă în interiorul său, conectându-se cu Forţa pe care încercase atât de mult s-o înţeleagă. Calmându-se, potolindu-şi bătăile inimii şi alungând furia şi teama, făcu apel la ultimele rezerve de energie. Având obiectivul clar şi inima întărită, se împinse, îndepărtându-se de peretele puţului şi catapultându-se spre marginea acestuia. Plin de puterea Forţei, sări cu uşurinţă peste margine, efectuând un salt mortal peste Sith din aceeaşi mişcare lină şi puternică. În timp ce ateriza, atrase sabia care-i căzuse lui Qui-Gon.

Darth Maul se răsuci pentru a-l înfrunta, cu şocul şi mânia contorsionându-i faţa tatuată în roşu şi negru. Dar înainte de a putea face ceva pentru a se salva, sabia lui Qui-Gon îl lovi în piept, arzându-l cu un foc ucigător. Străpuns, lordul Sith urlă de durere şi neîncredere.

Apoi Obi-Wan se întoarse, dezactivă lama şi-şi privi inamicul muribund rostogolindu-se în adâncul puţului.

* * *

— Asta-i mai tare decât cursele de ataşe! Strigă Anakin către R2-D2, rânjind fericit şi gonind în zigzag, pentru a-i induce în eroare pe artilerişti.

Astromecul fluiera şi ciripea de parcă i s-ar fi ars toate circuitele, dar băiatul refuză să-l asculte, ci roti naveta şi viră larg spre Naboo, îndepărtându-se de staţia de comandă.

Apoi glasul surprins al altui pilot se auzi în difuzorul intercomului:

— Bravo Lider, ce se-ntâmplă cu nava de comandă?

În clipa următoare, un fulger luminos trecu pe lângă Anakin. Privi peste umăr şi văzu cum cuirasatul pe care tocmai îl părăsise era zguduit de explozii. Bucăţi uriaşe se desprindeau din navă, expulzate în spaţiu.

— Explodează din interior! Exclamă altcineva.

— N-a fost acţiunea noastră, Bravo 2, răspunse iute Ric. N-am lovit-o noi.

Cuirasatul continua să se dezmembreze, exploziile sfărâmându-l, scuturându-l, cuprinzându-l şi, în cele din urmă, consumându-l complet într-o uriaşă minge de foc.

Fragmente trecură pe lângă naveta lui Anakin şi lumina exploziilor păli, readucând domnia întunericului.

— Uite! Sparse din nou tăcerea Bravo 2. E unul de-ai noştri! A ieşit din hangarul principal. Cred că el a făcut-o!

Anakin îngheţă. Sperase că va reuşi să revină pe planetă fără să fi fost zărit, pentru a evita să-i dea explicaţii lui Qui-Gon. Acum nu mai avea nici o şansă.

R2-D2 fluieră admonestator.

— Ştiu, ştiu, murmură băiatul obosit şi se întrebă cât de mare era buclucul în care intrase acum.

* * *

Rafalele de blastere zguduiau fără încetare uşa sălii tronului. Panaka şi soldaţii nabooeni se răspândiseră în colţurile încăperii, luând poziţii defensive pentru foc încrucişat. Gunray ar fi vrut să se ascundă, dar regina rămăsese în faţa lui, aţintindu-l cu blasterul şi nu dorea să rişte s-o provoace la o acţiune pripită. De aceea rămase neclintit, alături de ceilalţi membri ai Consiliului Comercial.

Apoi, dintr-o dată, zgomotele încetară. Nu se mai auzi nici un foc de armă, nici o mişcare a droizilor înapoia uşii.

Panaka privi spre regină şi incertitudinea i se citi pe chipul închis la culoare.

— Ce se petrece? Întrebă îngrijorat.

Cu arma îndreptată în continuare asupra lui Gunray, Amidala clătină din cap.

— Încearcă sistemele de comunicaţii. Activează videcranele.

Căpitanul se conformă rapid. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui când focaliză videcranele ce prezentau imagini din exterior.

* * *

Pe câmpia lui Naboo, armata gungană fusese pusă pe fugă. Unii gungani scăpaseră înapoi în mlaştini, călări pe kaadu, alţii fugiseră spre dealurile vestice. Toţi erau urmăriţi de droizi de luptă pe PAM-uri şi de tancurile Federaţiei. Nu prea trăgeau nădejde că vor rămâne mult timp în libertate.

Cei mai mulţi fuseseră luaţi prizonieri. Printre ei şi Jar Jar, care se afla acum într-un grup de ofiţeri ce-l includea pe generalul Ceel. Înjur, compatrioţii lor erau hăituiţi de droizii Federaţiei Comerciale.

— Asssta foarte rău, îndrăzni să spună Jar Jar neconsolat.

Generalul Ceel aprobă din cap, la fel de abătut.

— Eusa ssper asssta ajutat regina.

Jar Jar oftă.

— Şi pe Annie, Quiggon, Obi-Wan, R2 şi pe toţi ceilalţi. Se întrebă ce se întâmplase cu ei. Fuseseră de asemenea capturaţi? Dintr-o dată, se gândi la Boss Nass. Şefului gungan nu-i va plăcea deloc cele întâmplate. Jar Jar spera că nu-l va acuza pe el, dar nu putea elimina total posibilitatea respectivă.

Brusc, droizii începură să vibreze violent. Unii porniră să alerge în cerc, alţii să se aplece şi să se legene ca şi cum angrenajele li s-ar fi rupt şi toate circuitele s-ar fi ars. Tancurile se opriră, derapând, şi PAM-urile se prăbuşiră. Orice activitate încetă ca prin farmec.

Jar Jar şi generalul Ceel schimbară o privire năucă. Armata droizilor încremenise. Din câte îşi puteau da seama, rămăsese stană de piatră.

Prizonierii gungani se holbară la droizii imobili. În cele din urmă, la îndemnul generalului Ceel, Jar Jar se strecură afară din cercul formelor metalice şi atinse una dintre ele. Droidul se răsturnă şi rămase nemişcat pe iarbă.

— Asssta ciudat, şopti Jar Jar, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

* * *

Obi-Wan nu se opri să vadă cu ce preţ plătea victoria asupra lui Darth Maul, ci se grăbi imediat spre Qui-Gon. Îngenunchind lângă acesta, îi ridică umerii şi capul, şi-l ţinu în braţe.

— Maestre! Şopti el.

Ochii lui Qui-Gon se deschiseră.

— Prea târziu, tânărul meu padawan!

— Nu! Spuse Qui-Gon, clătinând violent din cap.

— Acum trebuie să fii gata, indiferent ce crede Consiliul. Trebuie să devii dascăl. (Faţa puternică i se schimonosi de durere, dar ochii negri rămaseră deschişi.) Obi-Wan, promite-mi că-l vei pregăti pe băiat.

Tânărul dădu din cap instantaneu, încuviinţând fără să gândească, gata să spună sau să facă orice pentru a uşura suferinţa celuilalt, dorind cu disperare să-l salveze.

— Da, maestre.

Respiraţia lui Qui-Gon se iuţi.

— El este Alesul, Obi-Wan. El va aduce echilibrul Forţei. Pregăteşte-l cum se cuvine.

Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra lui Obi-Wan şi se înceţoşară. Răsuflarea i se opri. Puterea şi viaţa îi părăsiră trupul.

— Maestre, repetă tânărul încet, continuând să-l ţină în braţe, aducându-l mai aproape de el, strângând la piept corpul fără viaţă şi plângând încetişor. Maestre!

24.

Trei zile mai târziu, Obi-Wan Kenobi stătea într-o cămăruţă a templului Theed în care se jeluia moartea eroilor şi se celebra viaţa lor. Trupul lui Qui-Gon Jinn era întins pe un catafalc în piaţa de afară, aşteptând ceremonia de incinerare. Cetăţeni şi oficialităţi nabooene şi gungane se adunaseră să-l cinstească pe maestrul Jedi.

Multe se schimbaseră în viaţa celor care luptaseră pentru suveranitatea planetei Naboo. O dată cu colapsul armatei droide, controlul Federaţiei Comerciale asupra planetei încetase. Transportoarele, tancurile, PAM-urile, armele şi muniţiile se aflau acum în mâinile Republicii.

Viceregele Nute Gunray, aghiotantul său, Rune Haako, şi ceilalţi membri ai consiliului de ocupaţie neimoidian fuseseră trimişi ca prizonieri pe Coruscant, unde urmau să fie judecaţi. Senatorul Palpatine fusese ales Cancelar Suprem al Republicii şi promisese acţiuni imediate pentru pedepsirea vinovaţilor.

Regina Amidala îi păcălise pentru ultima dată pe neimoidieni, prefăcându-se că se predă, ca să poată ajunge în siguranţă la vicerege, înainte ca acesta să aibă timp să-şi ia tălpăşiţa. Îi transmisese lui Sabe să se retragă câteva etaje mai jos şi să folosească pasajele secrete pentru a ajunge în apartamentul regal, de unde, deghizată, să-şi facă apariţia în faţa viceregelui. Fusese un risc calculat, deoarece era perfect posibil ca Sabe să nu ajungă la timp. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Amidala ar fi scos oricum blasterele din compartimentul secret şi s-ar fi luptat pentru libertatea ei. Era tânără, dar nu lipsită de curaj şi de îndrăzneală. Dăduse dovadă de inteligenţă încă de la bun început, când Jedi îi veniseră în ajutor. Obi-Wan credea că avea să fie o regină foarte bună.

Însă salvatorul tuturor fusese un băieţel de numai nouă ani. Chiar fără să ştie cu exactitate ce anume făcea, Anakin Skywalker pilotase o navetă în inima apărării Federaţiei Comerciale, îi străpunsese scuturile defensive, intrase în cuirasatul neimoidian, îi bombardase reactorul şi declanşase suita de explozii în lanţ ce nimicise staţia de comandă. Distrugerea transmiţătorului central determinase paralizia armatei de droizi, scurtcircuitându-i realmente sistemele de comunicaţii. Anakin susţinea că nu avusese în minte nici un plan atunci când lansase torpilele, neaşteptându-se să lovească reactorul, însă după ce ascultase relatarea băiatului şi-i pusese o mulţime de întrebări, Obi-Wan ajunsese la concluzia că pe Anakin îl călăuzea ceva mai mult decât gândirea oamenilor obişnuiţi. Numărul

extraordinar de mare a midiclorianelor sale îl conectase cu Forţa într-un mod pe care nici maeştrii Jedi de talia lui Yoda nu-l puteau atinge vreodată. Obi-Wan credea acum că Qui-Gon avusese dreptate. Anakin Skywalker era Alesul.

Tânărul Jedi se plimba prin încăpere, îmbrăcat în hainele de ceremonie funerară ale ordinului său, uşoare şi nisipii, având la cingătoare sabia lui Qui-Gon (devenită între timp a sa). Membrii Consiliului Jedi sosiseră pe Naboo pentru funeralii şi pentru a-l examina din nou pe Anakin. O făceau chiar acum, într-o odaie alăturată, evaluând cele întâmplate de la ultima lor discuţie cu băiatul. Obi-Wan se gândea că verdictul fusese stabilit dinainte, dar nu reuşea să-şi imagineze care ar fi fost acesta.

Se opri din mers şi, pentru o clipă, rămase privind în gol, gândindu-se la Qui-Gon Jinn, maestrul, profesorul şi prietenul său. Nu reuşise să-i salveze viaţa. Avea însă să-i continue munca, cinstindu-i astfel moartea, onorându-şi promisiunea de a-l instrui pe băiat, indiferent ce se va întâmpla.

“Ascultă-te!” gândi el, zâmbind. “Vorbeşti de parcă ai fi el!”

Uşa se deschise şi Yoda intră în cameră, târşâindu-şi încet picioarele, sprijinindu-se în baston, cu chip zbârcit, ochi somnoroşi şi contemplativi.

— Maestre Yoda, îl salută Obi-Wan, grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare şi plecându-se respectuos.

Yoda îl salută la rândul său, încuviinţând din cap.

— Să-ţi atribuie titlul de cavaler Jedi, Consiliul a decis. Decis pentru băiat, Consiliul este, vorbi el solemn.

— Va fi instruit în arta Jedi?

Urechile uriaşe se ciuliră spre el, iar pleoapele ochilor somnoroşi se ridicară.

— Atât de nerăbdător, eşti tu. Sigur de ce s-a decis oşti tu?

Obi-Wan îşi muşcă limba şi păstră tăcere, aşteptând ascultător.

Yoda îl studie atent.

— Războinic mare Qui-Gon Jinn a fost, bolborosi el încet, cu un ton de tristeţe în vocea sa ciudată. Mai mare încă ar fi fost, dacă aşa repede nu ar fi ars. Mai încet, să mergi tu trebuie, Obi-Wan.

Tânărul nu cedă.

— În privinţa băiatului, el a înţeles ceea ce noi, ceilalţi, n-am reuşit.

— Nu aşa rapid în judecată tu să fii, clătină din cap Yoda. Nu totul înţelegerea este. Nu totul dezvăluit dintr-o dată este. Ani trebuie, cavaler Jedi să devii. Încă şi mai mulţi ani, una cu Forţa să fii!

Păşi către fereastra prin care pătrundea lumina palidă, uşoară şi aurie. Apusul soarelui se apropia şi, o dată cu el, momentul stabilit pentru despărţirea de Qui-Gon.

Privirea lui Yoda era distantă atunci când vorbi din nou.

— Decis Consiliul este, repetă el. Instruit, băiatul va fi.

Obi-Wan simţi cum îl cuprinde un val de uşurare şi bucurie, şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet de mulţumire.

Yoda îi văzu zâmbetul.

— Mulţumit tu eşti? Aşa sigur că bine este? Faţa Lui zbârcită se cută şi mai mult. Înnourat viitorul băiatului rămâne, Obi-Wan. Greşeală instruirea lui este.

— Dar Consiliul...

— Da, decis este. Pleoapele se ridicară de pe ochii somnoroşi. Dezacord cu decizia eu sunt.

Urmă o tăcere prelungă, în care cei doi rămaseră faţă în faţă, ascultând sunetele pregătirilor ce răzbăteau

de afară. Obi-Wan nu ştia ce să spună. În mod vădit, Consiliul decisese, ignorând părerea lui Yoda, ceea ce era extrem de neobişnuit. Maestrul Jedi subliniase acum aspectul respectiv, accentuându-şi îngrijorarea legată de Anakin.

— Maestre, rosti Obi-Wan, îl voi lua pe băiat ca ucenicul meu padawan şi-l voi instrui cât voi putea mai bine. Dar voi ţine minte ceea ce mi-aţi spus acum. Voi proceda cu precauţie. Îmi voi aminti avertismentele dumneavoastră. Voi urmări îndeaproape progresele lui.

Yoda îl studie un moment, apoi aprobă din cap.

— Promisiunea ta, atunci, ţinută minte va fi, tinere Jedi, şopti el. Suficient va fi, dacă astfel faci.

Obi-Wan se înclină în semn că a înţeles.

— Îmi voi aduce aminte.

* * *

Ieşiră apoi împreună în explozia de lumină.

Rugul funerar fu aprins, focul se ridică treptat în jurul trupului lui Qui-Gon Jinn şi flăcările începură să-l înghită încet. Cei care fuseseră aleşi să-l onoreze încercuiseră rugul. Regina Amidala şi cameristele ei, Cancelarul Suprem Palpatine, guvernatorul Sio Bibble, căpitanul Panaka, o gardă de onoare formată din o sută de soldaţi nabooeni.

Boss Nass, Jar Jar Binks şi douăzeci de războinici gungani se aflau vizavi de ei. Membrii Consiliului Jedi, incluzându-i pe Yoda şi pe Mace Windu, făceau legătura între cele două grupuri, alături de alt grup de maeştri Jedi dintre cei care-l cunoscuseră mai bine pe Qui-Gon.

Anakin stătea lângă Obi-Wan, concentrat, silindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

Un ropot lung şi susţinut de tobe însoţi flăcările ce transformau trupul lui Qui-Gon în spirit şi cenuşă. (and

focul îşi încheie misiunea, un stol de porumbei albi ca zăpada fu eliberat spre amurgul stacojiu. Păsările se ridicară într-un vals de aripi şi un fulger palid, îndepărtându-se iute.

Obi-Wan se trezi cuprins de amintiri. Pe tot parcursul vieţii, fusese instruit de Jedi, mai cu seamă de Qui-Gon. Acum acesta murise, şi Obi-Wan intra într-o viaţă nouă. Nu mai era padawan, ci Cavaler Jedi. Toate evenimentele anterioare se găseau înapoia unei uşi, care îi fusese închisă pentru totdeauna. Îi era greu de acceptat, dar, în acelaşi timp, simţea un sentiment straniu de eliberare.

Se uită spre Anakin, care privea cenuşa rugului funerar şi plângea încetişor, şi puse mâna pe umărul lui slăbuţ.

— Este una cu forţa acum, Anakin. Trebuie să-l laşi să plece.

— Mi-e dor de el, clătină din cap băiatul.

— Şi mie, încuviinţă Obi Wan. Nu-l voi uita niciodată!

Anakin îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— Ce se va întâmpla cu mine?

Mâna se strânse pe umărul băiatului.

— Te voi instrui eu, aşa cum ar fi făcut Qui-Gon, spuse Obi Wan încet. Sunt noul tău maestru, Anakin. Vei studia cu mine şi vei deveni cavaler Jedi, îţi promit.

Băiatul se îndreptă abia perceptibil şi Obi-Wan dădu din cap ca pentru sine. „Undeva, se gândi, probabil că Qui-Gon avea dreptate.

Lângă Yoda, Mace Windu îl privea atent pe tânărul Jedi, care-şi pusese mâna pe umărul lui Anakin.

— O viaţă se încheie şi alta nouă începe în ordinul Jedi, murmură el aproape ca pentru sine.

Yoda se aplecă înainte, sprijinindu-se în toiagul noduros, şi clătină din cap.

— Nu aşa sigur ca Obi Van despre asta eu sunt!

Mace Windu încuviinţă. Ştia părerea lui Yoda, dar

consiliul luase o decizie.

— Obi-Wan se va descurca bine, schimbă el subiectul. Qui-Gon, a avut dreptate, este pregătit.

Ştiau ce făcuse tânărul padawan pentru a se salva de Sith în puţul de topire, după ce Qui-Gon fusese doborât. Fusese nevoie de un act de curaj şi de voinţă extraordinar. Numai un cavaler Jedi pe deplin în armonie cu Forţa s-ar fi putut salva în lupta împotriva unui asemenea adversar. În ziua aceea, Obi-Wan Kenobi se dovedise mai presus de toate aşteptările.

— Pregătit acum el a fost, admise Yoda morocănos. Dar băiatul să instruiască, poate să nu fie.

— Învingerea unui Sith în duel este un test dificil şi arată că-i pregătit pentru orice, continuă liderul Consiliului cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Obi-Wan şi Anakin. Nu poate fi nici o îndoială. Cel care l-a testat a fost un Sith.

Ochii somnoroşi ai lui Yoda clipiră.

— Întotdeauna doi ei sunt. Nu mai mulţi, nu mai puţini. Maestru şi ucenic.

Mace Windu încuviinţă din cap.

— Şi pe care crezi că l-a ucis: maestrul sau ucenicul?

Se priviră, dar nici unul nu putu răspunde la întrebarea aceea.

* * *

În aceeaşi noapte, Darth Sidious stătu singur pe balconul de deasupra oraşului, o siluetă umbrită în multitudinea de lumini pâlpâitoare, analizând cu chip întunecat şi mânios pierderea ucenicului său. Pregătirea lui Darth Maul ca Sith îi luase ani buni. Fusese mai mult decât egalul cavalerilor Jedi pe care-i înfruntase şi ar fi trebuit să-i înfrângă cu uşurinţă. Doar ghinionul lui şi şansa celuilalt îl doborâseră, o combinaţie pe care nici

măcar puterea părţii întunecate a Forţei n-o putea învinge întotdeauna.

Cel puţin, nu pe termen scurt.

Fruntea lui Darth Sidious se încruntă. Avea să fie necesar să-l înlocuiască pe Darth Maul. Avea să fie necesar să instruiască alt ucenic, iar acela nu va fi uşor de găsit.

Se apropie de balustradă şi puse mâinile pe metalul rece. Un lucru era cert. Cei responsabili pentru moartea lui Darth Maul aveau să dea socoteală. Cei care i se o puseseră nu vor fi uitaţi. Toţi vor trebui să plătească.

Ochii îi luciră. Oricum, din cele întâmplate, el obţinuse aproape tot ce-şi dorise. Până şi moartea lui Darth Maul fusese compensată, îşi va aştepta momentul. Va aştepta ca şansa să-i surâdă din nou. Şi între timp va face toate pregătirile necesare.

Un zâmbet îşi făcu loc pe buzele sale înguste. Curând va veni şi ziua socotelilor.

* * *

Fu organizată o paradă uriaşă, care să anunţe în mod public alianţa dintre popoarele nabooean şi gungan. Să celebreze victoria atât de greu obţinută asupra invadatorilor Federaţiei Comerciale şi să i onoreze pe cei care luptaseră pentru libertatea planetei. Mulţimile se înşiruiseră pe străzile din Theed, în timp ce coloane de gungani călări pe kaadu şi nabooeni la bordul speederelor traversau oraşul, însoţiţi de ovaţii şi de cântece. Fambaa defilau greoaie, drapate în mătăsuri bogate şi harnaşamente ornamentate, legănându-şi capetele dintr-o parte în alta pe gâturile lungi. Ici şi colo, câte un tanc capturat al Federaţiei plutea peste coloanele în marş, cu steagurile nabooean şi gungan atârnate pe turelă. Jar Jar Binks şi generalul Ceel îi

conduceau pe gungani, amândoi călări pe kaadu, şi de data aceasta Jar Jar reuşi să se menţină în şa pe tot parcursul paradei, deşi celor prezenţi li se păru că avea destule probleme în păstrarea echilibrului.

Panaka şi garda reginei stăteau în vârful treptelor de piatră din piaţa centrală, urmărind apropierea paradei. Uniforma căpitanului era impecabilă, cu însemnele metalice de pe epoleţi strălucind cu mândrie.

Anakin se afla alături de Obi-Wan, lângă regină, dar nu se simţea în largul său. Găsea parada minunată şi aprecia faptul că era onorat împreună cu ceilalţi, însă mintea lui era în altă parte.

Cu Qui-Gon, departe, în adâncul Forţei.

Cu Padme, care abia dacă-i adresase câteva cuvinte de când fusese acceptat de Consiliul Jedi pentru a fi instruit.

Cu căminul său, unde era posibil să nu mai revină niciodată.

Cu Shmi, pe care şi-ar fi dorit-o să-l vadă în clipa aceea.

Purta veşminte de Jedi, cu părul tuns scurt, în stilul padawan, ca un tânăr ucenic care se pregătea pentru a deveni cavaler al ordinului. Obţinuse tot ceea ce-şi dorise când sosise cu Qui-Gon pe Coruscant, ba chiar mai mult. Ar fi trebuit să fie fericit şi satisfăcut, şi chiar era. Totuşi fericirea şi satisfacţia îi erau umbrite de tristeţea că nu putuse evita pierderea lui Qui-Gon şi deopotrivă a mamei sale. Desigur, îi pierduse în moduri diferite, dar oricum ieşiseră din viaţa lui. Qui-Gon adusese stabilitatea de care avusese nevoie atunci când îşi lăsase mama în urmă. O dată cu moartea maestrului Jedi, Anakin rămăsese în bătaia vântului. Nimeni n-ar fi reuşit să-i ofere sprijinul pe care i-l oferise Qui-Gon – nici Obi-Wan şi nici măcar Padme. Poate doar mai târziu. Într-o bună zi, fiecare dintre ei avea să joace un rol în viaţa lui, care

urma să-l schimbe pentru totdeauna. Putea simţi asta. Acum când conta cel mai mult, Anakin se simţea singur.

Aşa că zâmbi, dar sufletul îi era bolnav şi inima departe.

Simţindu-i poate starea sufletească, Obi-Wan se întinse spre el, punându-i o mână liniştitoare pe umăr.

— Pentru tine este începutul unei vieţi noi, Anakin, rosti el.

Băiatul îi zâmbi îndatoritor, însă nu spuse nimic. Obi-Wan privi mulţimile din faţa lor.

— Lui Qui-Gon nu i-au plăcut niciodată celebrările, dar în acelaşi timp înţelegea necesitatea lor. Mă întreb ce ar fi făcut acum.

Anakin ridică din umeri.

— Ar fi fost mândru să te vadă aici, zâmbi Obi-Wan.

— Crezi?

— Da, cred. Şi mama ta ar fi fost mândră de tine.

Buzele lui Anakin se strânseră şi-şi feri privirea.

— Aş fi vrut să fie acum aici. Îmi este dor de ea.

— Într-o bună zi, o vei revedea, zise tânărul şi-l strânse uşor de umăr. Dar când se va întâmpla asta, vei fi cavaler Jedi.

Parada pătrunse în piaţa centrală, de unde regina şi oaspeţii ei urmăreau procesiunea. Amidala stătea în picioare, alături de cameriste, guvernatorul Bibble, Cancelarul Suprem Palpatine, Boss Nass şi cei doisprezece membri ai Consiliului Jedi. R2-D2 se afla imediat înapoia cameristelor, lângă Anakin şi Obi-Wan, rotind capul în toate părţile, clipind din leduri şi înregistrând toată acţiunea.

R2 fluieră spre băiat şi Anakin îi atinse încet carcasa.

Boss Nass păşi înainte şi ridică Globul Păcii deasupra capului.

— Mare petrecere asssta! strigă Jar Jar exuberant, acoperind pentru o clipă zgomotul uralelor şi aplauzelor.

Gungani ssi nabooeni, prieteni totdeauna, nusa?

Entuziasmul lui îl făcu pe Anakin să zâmbească, în ciuda stării sale sufleteşti. Gunganul dansa, ţopăind în sus şi în jos, cu urechile lungi fluturând şi membrele lungi şi subţiri rotindu-se în toate direcţiile, în timp ce sărea pe trepte. “Jar Jar nu se va lăsa niciodată copleşit de rele”, gândi băiatul. Poate că avea ceva de învăţat de la el.

— Noisaeroi bomba, Annie! râse gunganul cu gura până la urechi, ridicând braţele deasupra capului.

Băiatul râse şi el. Probabil că Jar Jar avea dreptate.

Pe bulevardul larg de sub ei, panglica lungă şi multicoloră a paradei care-i adusese aici continua să se scurgă.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow.

În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care

începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată

guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperi[illegible]copul de a se alătura Rebeliunii.

